

Editor:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05
Any XII N.º. 599
Setmana del 17 al 23
de març del 1991
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Nosaltres que anem
a celebrar la festa
pasqual, ¿quins
camins fressarem?
La festa ja és a prop:
¿qui serà el nostre
guia? No cap altre,
estimats meus, que
aquell què vosaltres
mateixos, junt amb
mi, anomenau
"Nostre Senyor
Jesucrist"; ell va
dir: "Jo sóc el camí".
Sant Atanasi

SUMARI

**Cristians i
musulmans es
miren amb
recel**

Pàg. 10

**La Diada
Catalana de
l'Escoltisme
advocà per la
pau entre els
homes**

Pàg. 7

**Girona: Els
catequistes
aposten per un
estil nou i
ecumènic**

Pàg. 13

**Com seran els
capellans del
2000**

Centrals

Malgrat que no són encara suficients hi ha una petita revifalla vocacional

Tretze nous sacerdots en 15 mesos

BARCELONA.— En els darrers 15 mesos s'han ordenat 13 nous sacerdots a la diòcesi de Barcelona. Mossèn Josep Mª Jubany, delegat de Pastoral Vocacional de l'arquebisbat de la ciutat comtal, ha afirmat que: "més important que el nombre de seminaristes és el nombre d'ordenacions". El lema d'enguany del Dia del Seminari, "Tota la vida al servei dels germans",

pretén subratllar l'entrega als homes d'aquell que escull ser sacerdot. També es considera important que els joves de la Comunitat Eclesial coneguin el Seminari i la proposta vocacional i que tinguin informació dels programes d'estudis d'ensenyament superior, encarregats de formar cristianament tots els qui ho desitgin.

Celebrat el VII Fòrum Home i Evangeli

Per una espiritualitat que toqui de peus a terra

BARCELONA.— El VII Fòrum Home i Evangeli s'ha celebrat a la Salle Bonanova, de Barcelona sota el lema: "Utopics amb l'Evangeli". En aquesta edició s'ha volgut reflectir la necessitat que el cristià treballi per la llibertat i la justícia en especial per als més pobres i necessitats, tot, des d'una experiència profunda de pregària.

També s'ha demanat que no es practiqui a l'Església una espiritualitat evasiva que no toqui de peus a terra. Uns 1.700 assistents participaren en aquest encontre; és el nombre més elevat des que el Fòrum començà la seva organització. L'Arquebisbe de Barcelona no ha enviat cap missatge als reunits.

AFINANT...

La comunitat cristiana, el primer seminari

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Aquests dies, pels volts de Sant Josep, quasi totes les diòcesis de Catalunya celebren el "Dia del Seminari", alerten l'atenció dels fidels sobre la urgència, greu en els nostres dies, de fomentar i sostenir les vocacions al ministeri presbiteral en l'Església. La quantitat de problemes que giren entorn del tema del presbiterat —entre els quals el de l'escassetat de vocacions, no per ser angoixós és el més greu— mai no podran trobar una solució adequada si no es replantegen en el marc en què el prevere troba la seva raó de ser: la comunitat cristiana, és a dir l'Església com a realitat, no sols mística i teològica, sinó també social, humana. En aquest context, el prevere és l'home ensembla del bisbe i del poble. Mentre no hi hagi un "poble cristià" encapçalat cordialment, humanament pel bisbe, el prevere es trobarà perdut entre dos pols que no l'orienten. Les "vocacions" a aquestes menes de situacions humanes aleshores esdevenen "precioses", però rares, quan la vocació al ministeri presbiteral hauria de ser comú, connatural, a la comunitat cristiana. Un camí de solució rau, sens dubte, en la revitalització de les parròquies com veritables comunitats. Els consells pastorals parroquials haurien de prendre's seriosament el problema de les "vocacions". Si ells no són capaços de "presentar" candidats al bisbe, qui ho farà?"

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

PER ANAR A CONÈIXER EL PAÍS DEL SOL IXENT

Del 4 al 18 d'abril

VIATGE AL JAPÓ

Arquitectura - Costums - Religiositat - Recursos - Progrés...

TOKYO - NIKKO - KAMAKURA - HAKONE - ODAWARA - NAGOYA - TOBA - ILLA DE LES
PERLES - ISE - KYOTO - OSAKA - HIROSHIMA - NAGASAKY

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

PER SETMANA SANTA:
PELEGRINATGE A

FÀTIMA

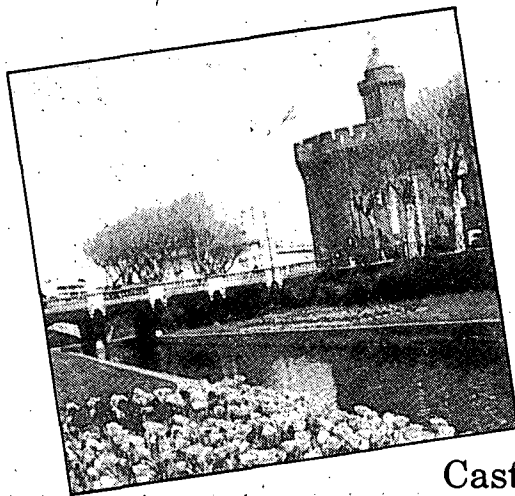
Del 23 de març a l'1 d'abril

Passant per Madrid, Trujillo i Badajoz,
Ciudad Rodrigo, Salamanca i Sòria, i

visitant PORTUGAL

LISBOA, palaus de
SINTRA i QUELUZ, monestirs
de MAFRA i ALCobaça, NAZARE,
BATHALA, COIMBRA, GUARDA, etc.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

UNITS PER L'IDIOMA
I PER MOLTS ANYS D'HISTÒRIA

Del 25 al 30 d'abril

VIATGE A LA CATALUNYA NORD

ALTA CERDANYA -
CONFLENT - VALLESPÍR

Monestirs de Sant Martí del
Canigó i Sant Miquel de Cuixà /
Castells de Perpinyà i de Salses / Ciutat
emmurallada de Vilafranca del Conflent /
Catedral d'Elna / Santuari de Font Romeu /
Visites, també, a Narbona i a Carcassona.

LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
PEL MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76
Adrça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

EDITORIAL

Cap a la superació del problema vocacional

Si haguéssim d'establir un quadre de necessitats prioritàries de l'Església, en aquest moment, hi figuraria, sens dubte, en lloc destacat, la manca de preveres. Potser encara una gran quantitat de catòlics practicants -per no parlar dels altres- no s'adona de la gravetat de la situació. A hores d'ara, podem dir que moltes comunitats no poden ser ateses com caldria i, malgrat el desplegament de diaques permanents i la creixent responsabilització de molts laics, els bisbes senten l'angoixa de no poder accedir a peticions raonables i insistents de rectors i consiliaris per part de parròquies i associacions catòliques. El fenomen de les secularitzacions, que va tenir el seu punt àlgid en els anys 70, és ara que deixa sentir els seus efectes i absorbeix la revifalla vocacional que, malgrat tot, experimentem en els últims anys.

Però la qüestió de les vocacions al presbiterat no pot ser tractada com un fenomen isolat: s'inscriu en el conjunt de tota la vida cristiana i podem dir

que n'és el pols. Està vinculada, en primer lloc, amb la imatge del prevere que, si no apareix ben definida, no permet que els joves cristians s'hi identifiquin. Hi ha un paral·lelisme cert entre l'inici -encara molt migrat- de recuperació vocacional i la nova imatge emergent de capellà, diferent de l'antiga, però que torna a ser concreta: servei constant i joïós a les comunitats... sentit missioner... presència entre els marginats... pobresa de recursos i aquesta altra pobresa, que també és llibertat, de la solitud,

assumides a fons i amb il·lusió... unió entre activitats, celebració i pregària personal...

Perquè aquesta imatge s'afermi, es completi i arribi a incidir en la joventut, cal un clima de confiança i d'estimació sincera. En primer lloc, per part dels preveres de les generacions més grans. És cert que el salt generacional que es produeix entre uns i altres no facilita la comprensió. Però cal avançar pel camí de la solidaritat, no cedint a la temptació perillosa en què han caigut alguns sacerdots de blasmar el col·lectiu dels preveres joves i orientar possibles vocacions cap a centres de formació estranys. Una Església local només es construeix sòlidament sobre la comunió. En segon lloc, clima també de comprensió i estima per part de les mateixes comunitats que tenen, a la llarga, una gran influència en la formació i la solidificació dels seus preveres. Només dins d'aquest clima seran possibles sacerdots per a "tota la vida, al servei dels germans".

Deia Teilhard de Chardin que "el perill més gran que pot témer la humanitat no és una catàstrofe que procedeixi de l'exterior, no és ni la fam ni la pesta. És, al contrari, aquella malaltia espiritual, la més terrible perquè es tracta del més directament humà dels flagells, que és la pèrdua del gust de viure". Crec que el famós paleontòleg ho encertava. Aquesta nostra societat del benestar i del consum (també sexual) emmascara la seva profunda tristesa. Una certa ideologia sobre el sexe com a panacea de tots els mals oculta el veritable rostre de la realitat. És molt difícil que una societat que banalitza el sexe compregui el valor del celibat cristià. Aquest adquireix el seu més profund significat allí on la vida en la seva totalitat es viu com una realitat oberta a l'infinit. També la realitat del cos i la sexualitat. El cristianisme entén l'ésser humà com una unitat profunda. Per això, si l'amor humà no és viscut també espiritualment, no és harmoniós, sinó discordant. Quan els desitjos del cos no són en harmonia amb les exigències del cor i de l'esperit, aleshores

El celibat com a expressió d'un amor radical

És difícil que una societat que banalitza el sexe compregui aquest valor cristià

MANUEL VALLS i SERRA

en el concert de l'amor es produeix la nota discordant d'una sexualitat empobrida i, amb el temps, decebedora, que obre la porta a crisis i trencaments. En conseqüència, només si es pren seriosament la possibilitat d'un amor íntegre i total (la plena significació esponsalícia del qual radica en el matrimoni), podem intuir el profund significat del celibat cristià (sigui el monàstic, religiós, o el pròpiament sacerdotal). El veritable amor consisteix a donar, no a prendre. També en el matrimoni, que alguns confonen, segons sembla, en la obtenció d'una llicència per fer-ho tot. Avui, des de la ideologia imperant en els medis, s'indueix la gent que cregui que té un dret gairebé diví a la satisfacció

sexual, i això porta tantes persones a utilitzar el cos d'altres per alliberar les seves pròpies frustracions. En aquest sentit el celibat viscut amb alegria i com a expressió radical que amb Déu n'hi ha prou per omplir de debò l'ànsia de felicitat del cor humà, crec que és una expressió de llibertat davant d'un món esclavitzat per les tensions sexuals i signe transparent de la primacia de l'amor com a lliurament i donació. Perquè cal deixar ben clar que no tota la llibertat sexual és signe d'emancipació. Com tampoc, malauradament, no tot celibat és, com ha de ser,

creació en la pròpia vida d'un espai plenament disponible a la sobirania de Déu. Tanmateix, l'Església catòlica aposta amb decisió per conferir el sacerdocí a aquells homes que, prèviament, han mostrat la seva disponibilitat a omplir de contingut evangèlic el seu celibat i a recórrer amb goig a aquest difícil, però no impossible, viarany espiritual.

No és fàcil l'elecció del celibat pel regne de Déu. Suposa, com tota elecció humana, un procés de clarificació vocacional. Exigeix, per tant, una maduresa efectiva i psicològica i, sobretot, una confiança infinita en Déu, un amor indivís al Senyor, que cal no confondre amb els mecanismes de defensa o amb la incapacitat de vinculació

afectiva. Quan hom reconeix en la seva pròpia vida el pas de Déu, que en la persona de Crist es fa veritable company de camí, totalment familiar, no gens absurd ni impossible. Déu és una presència amorosa que té, encerta manera, necessitat de l'home i demana a aquest que l'estimi amb tota la seva ment, amb tot el seu cor, amb totes les seves forces. Per això el celibat només se sosté a través d'una vida d'oració.

Tot sovint, en el meu ministeri, he trobat joves que han perdut el gust de viure i que es mostren descontents, dependents, possessius, suspicaces, fins al punt de sufocar-se mútuament en la satisfacció d'uns impulsos que no els alliberen en absolut. No pas a pocs, en parlar-los de la castedat (viscuda com a capacitació, sigui per a la vida conjugal, sigui per a la virginitat consagrada) és un valor que no consisteix a apagar el nostre cor, sinó a donar-li llibertat d'amor i oferir-li un horitzó d'amor absolut, els ha tornat el gust de viure i, més important encara, l'esperança.

(De "El Observador")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona Impremora: Publiograf, S.A.L. Pige: Valeri Serra, 30 Tels.: 254/16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Resta d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

RESPIR

SOBRE CANÀ

En algun dels anteriors RESPIRS ha sortit la idea que els homes creiem veure els mèrits, mentre que Déu veu les necessitats. Això sembla tanmateix invertir-se en el cas de les noces de Canà. Aquí és la Mare de Déu la qui s'adona de la necessitat urgent en què es troben els nuvis. En acostar-se a Jesús per fer-li-ho saber, en rep una resposta que té tot l'aire si més no de displicent; com si digués: "Oi que han badat? es mereixen, doncs, que ho paguin!" Maria insisteix indirectament: "Feu el que ell us digui". I Jesús canvia de pensament. Havia estat Maria la qui havia ensenyat Jesús a veure i atendre la necessitat, i aquest cop va caler tot el seu pes de mare perquè el fill n'hi fes cas si més no a la segona. Que nostre Senyor em perdoni aquesta exegesi tan a peu pla! Allò que desitjaria és que ningú no hi vegés ni un bri d'irreverència. Déu me'n guardi!

MIQUEL ESTRADÉ

Escriure bé, allò que se'n diu escriure com els àngels, ho han fet a Espanya, què jo recordi, César González Ruano, Rafael García Serrano, i ara, Francisco Umbral. Encara que el primer arribà a la meravella d'escriure virtuosíssimament sobre no-res, i el segon sobre un solo inacabable de timbal, i encara que Umbral produeixi generalment la impressió que escriu per deixar anar allò que pot ferir més els altres i de retop, a ell mateix. Però el dia que es faci el balanç final de la seva obra, em penso que més que els seus exabruptes, pesarà la tendresa de l'amic de l'Envidita, la nena mongòlica del rierol Abroñigal, o de la gata malalta que va recollir, i que tenia els ulls com la Lauren Bacall. O l'article que l'any passat li valgué el premi "Cavia". El va dedicar a José Luis Martín Descalzo. D'aquest, en vull parlar perquè, tot i que aquell article ja sigui història, a José Luis el continuem tenint present setmana a setmana, dia rera dia, en les seves col·laboracions de "Blanco y Negro" i "ABC".

Vaig parlar d'ell quan començava la seva carrera literària, cosa que va passar ensems que iniciava la sacerdotal, donat que, com ell diu: "No sóc un escriptor, sinó un mossèn que escriu". Vaig comentar els seus primers versos, la primera novel·la, i aquell llibre, "Un cura se confiesa", que era com la confessió de tota una generació de capellans joves. Un bon grapat me'n vaig trobar, amb ell, al Munic del 1958. Tornava jo d'exercir de jurat al festival de cine de Berlín i a Munic em va retenir l'hospitalitat del Col·legi Espanyol que dirigia José María Javierre. Era un estiu tòrrid i encara em veig tot passejant amb en José Luis, amb sengles gelats, camí d'algun cinema d'avantguarda. No vaig tenir després l'ocasió d'un tracte com aquell. Un dia em donaren notícia de la seva malaltia, que ell mateix féu pública referint-se amb bon humor a les dues màquines gràcies a les quals continua vivint; tal com ha escrit Umbral, "entre el ronyó artificial i el cor deslleial". Però no és la biografia d'en Martín Descalzo el meu tema, sinó l'obra, i encara més la comunicació que ha establert amb els seus lectors i que segurament té ben pocs precedents al periodisme espanyol.

Ell mateix, com he dit, presentà en algun article la màquina que periòdicament renova la seva sang en un procés que es repeteix dotze vegades en cada sessió i que té, penso jo, una correspondència exacta amb allò que s'esdevé entre l'autor i els lectors, amb aquesta diferència: sense refusar que el primer aprengui dels segons, són aquests els qui en surten més beneficiats i vitalitzats, del tracte amb ell.

La sang renovada que Martín Descalzo els infon —i en aquesta època, més angixada que serena, més atabalada que feliç— és un cristianisme alegre. Parla en Martín Descalzo del sagrament del somriure, en el qual sempre hi ha alguna cosa on es transparenta el diví (per això és

Parlo d'un mossèn

JOSE MARÍA GARCÍA ESCUDERO

sagrament), i podia haver afegit (segurament ho ha fet en alguna banda) que la tristesa era el vuitè pecat capital fins que sant Gregori el Gran la va fondre amb la mandra i es va arribar a parlar només d'aquesta i a oblidar aquella. Cal entendre que no és de pecats d'allò que parla Martín Descalzo, ni els seus articles són sermons impresos. Tal com ell explica, un diari el llegeix tothom i a tothom cal que s'adreci, amb arguments i llenguatge que valguin per a tothom; i efectivament, tot això es pot traslladar sense violència a un pla estrictament humà. El mateix passa amb l'afirmació que l'alegria és fruit de l'amor, de posar el tu en comptes del jo: ¿fa falta ser creient per comprovar que el fet de donar-nos als altres ens enriqueix tant com ens empobreix l'avarà reclusió en el nostre egoisme?

No es tracta d'un optimisme pàmfil que desconegui la malaltia i el sofriment, l'angúnia i la mort, sinó de contemplar també la part lluminosa del quadre (allò de la "vall de llàgrimes" sempre li ha semblat a Martín Descalzo parcial; s'estima més la referència de Bernanos al "dolç regne de la terra"). Es tracta d'advertir quantes vegades el mal és sols la recerca d'un bé que hom no troba, i sobretot, d'assumir el costat negatiu de l'existència per tal de bescanviar-lo. No pas tancar els ulls, sinó obrir-los, però de bat a bat, per tal que percebin, per exemple, la realitat d'un Mozart pobre, famolenc, menjat de deutes i disgustos familiars, i que tanmateix, obte de tot això la deu de puresa cristal·lina de les seves sonates. I aquí ve al cas recordar la situació de l'home que, des de la malaltia, converteix els escrits en una clara exaltació de l'alegria, i aconsella que si una porta se'n tancava, en busquem una altra en comptes de trencar-nos el cap contra la primera. Si aquest consell no brollés d'una situació personal com l'exposada, hom podria confondre-la amb retòrica; les circumstàncies en què es produeix són el segell indiscutible de l'autenticitat.

Es tanmateix una exhortació al coratge i a la fe en la llibertat i la voluntat humanes; iquina cosa més adient per aquest temps despersonalitzador on el predomini del col·lectiu, de les propagandes superficials i les satisfaccions fàcils van fabricant una humanitat d'una sola dimensió, plana i dòcil, sense capacitat per decidir el seu destí i rebel·lar-se contra el que marquen els altres! Els "homes-bonsai", els anomena Martín Descalzo; reduïts artificialment, miniatures d'home.

A "Un cura se confiesa", fa trenta-cinc anys, el tot just ordenat prevere anotava dolgut l'experiència d'aquest món cap al qual es dirigia i que el veia com un estrany; respectat, sí, però separat. No crec que ara pugui dir res de semblant. La infinitat de cartes que rep, on homes i dones despullen el cor perquè ell hi ha picat abans, revelen que el mur s'ha abatut i que un mossèn pot ser escoltat fins per molts que no comparteixen la seva fe religiosa; exclusivament per la vàlua humana d'allò que els diu.

Això no exclou que hi hagi en ell una darrera fondària, una clau recòndita, sense la qual aquesta superació del costat negatiu de la vida, no dic jo que sigui impossible, però sí molt més difícil.

Qui no coneix casos que tan sols aquesta clau permet d'entendre? Jo vaig tenir el privilegi de compartir d'alguna manera l'experiència de l'amic fraternal que, en el moment de la seva plenitud humana, va perdre la vista: no hi ha res que hagi estat per a mi més valuós que comprovar com, a mesura que la nit exterior s'anava fent més densa als seus ulls, la seva nit interior s'il·lumina amb una alegria nova, incomparablement més valuosa que allò que havia perdut. Quants de casos anàlegs podríem citar! Encara més pròxim tinc el d'una coratjosa personeta i la seva somrient conformitat, sense escarafalls, davant les doloroses limitacions de la seva vida diària. Tants altres casos cita Martín Descalzo! I hi ha, per descomptat, el seu. "Això de la fe —comenta Umbral— deu ser com el whisky, una cosa que ajuda a viure, perquè si no és així, no entenc com aquest home amb totes aquestes coses continua escrivint i repartint esperança, amistat, alegria".

Sant Francesc d'Assís caminava amb fra Lleó i aquest li va demanar que li expliqués en què consistia la perfecta alegria. I el Sant li va contestar: "Si en arribar al convent, xops de la pluja, glaçats de fred, coberts de fang i defallits de fam, truquem i el porter ens engega amb males paraules, i ho sofriu sense alterar-nos ni rondinar, en això rau la perfecta alegria; i si insistim trucant i el porter ens torna a engegar amb injúries i plantofades, i ens copeja, i ho suportem tot amb paciència, pensant en les penes de Crist, que hem de sofrir pel seu amor, en això, fra Lleó, rau la perfecta alegria".

La resposta de Sant Francesc figura en el llibre de les seves "Flores", però també en la conducta d'aquells que, en major o menor grau, han sabut metamorfosejar el dolor i convertir-lo en llum. José Luis Martín Descalzo va pensar un dia que el "Viacrucis" és una bona devoció, però que els cristians han de recordar també el triomf de la resurrecció que va seguir al Calvari, i escrigué un "Via Lucis", un camí de llum. Les seves catorze estacions gojoses són en un dels seus llibres.

(De "ABC")

Manca una delegació diocesana per la gent gran

Sr. Director:

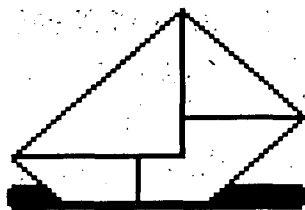
L'interès pastoral de la diòcesi —em refereixo a Barcelona— vers els diferents sectors del Poble de Déu queda palès en les diverses Delegacions que se'n ocupen. Així, les de la Família, Catequesi, Litúrgia, Ensenyament, Joventut, Malalts, etc.

Però, fixant-m'hi, m'ha cridat l'atenció la manca d'una Delegació dedicada a la Gent Gran. Als vells, parlant en plata. Avui, que sociolò-

gicament, tanta importància se'ls vol donar i tanta preocupació sembla que existeixi en l'aspecte de la salut, el lleure, les relacions... ¿com és que l'Església només té la fita sobre aquest nombrós col·lectiu de persones, a través de moviments o grups, més o menys importants i als quals, per formació (o manca de formació) o per prevenció, no tothom està disposat a formar-ne part?

¿No sembla una mica de desinterès pastoral vers aquesta característica tan humana: la vellesa? ¿A quina porta s'ha de trucar i qui té la clau perquè s'obri?

CARMEN CANUDO

Tenir cura de tot

Sr. Director:

Es tracta d'un petit detall sense gaire transcendència, però per allò de tenir cura de tot.

En el número 594 de "CC" en la seva secció "L'Església en el món" i en l'apartat "Moment culminant per al

Sínodo Africà" diu que Nairobi pertany a Tanzània quan és la capital de Kenya.

M. ANGELES ARRABAL

Renovació en les pràctiques quaresmals

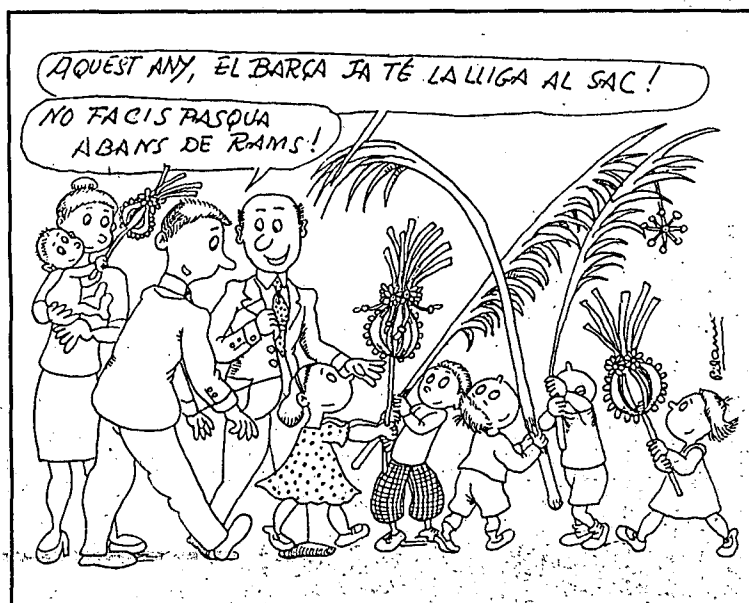
Sr. Director:

L'observança del dejuni i abstinència de carn s'ha anat perdent d'un temps ençà, però també cal considerar de la manera que generalment es feia i possiblement avui encara es faci, és a dir, que es practicava més aviat per compliment, rutina o

"tradició" i amb cert "tabú" als aliments de carn, que no pas per esperit de penitència o memòria de la mort i passió de Jesucrist.

Entretant l'Església ha anat mitigant o suavitzant aquestes pràctiques de tal manera que a penes representen molèstia, i si algú té un motiu raonable per no poder complir, també se li dona dispensa. Però segons algunes opinions, aquesta actitud maternal no significa que la jerarquia hagi abandonat del tot el fet de manar o imposar preceptes, com en altres temps. I opinen que es millor recomanar que imposar, a fi d'obtenir millor profit espiritual, o sigui que millor és obrar per l'amor i fe en

ACUDIT

Vivència

NÚRIA ALBERT i MONTANER

No és que això em passi alguna vegada, no, és que em passa sempre que reviso aquesta pila de papers que guardo fa anys —uns més que altres—. És veritat que voldria fer-ne liquidació, però no ho aconsegueixo. No puc desempallegar-me'n. Són papers estranys als altres, però per mi molt familiars: retalls de diaris i revistes, programes, catàlegs, fulls amb noms i dates, participacions, rareses... Coses amb poca identitat per a ocupar un estatge fix i determinat, però amb un encís que m'encadena amorosament a un lloc, a una persona, a un moment, a un record.

Els miro un per un i no m'adono del temps que hi passo, perquè, tot i que alguns tenen una molt minsa identitat i d'altres són disbauxats i mig intrusos, són tots bons companys a qui m'agrada retrobar.

Quan els trec i, tot posant-los al damunt de la taula, em dic -vaig a fer-ne neteja!-, ni jo mateixa m'ho crec. Després de passar llarga estona fent piletes, segons criteri del moment, per tal de veure què guardo i què llenço, veig que se m'ha fet tard i els torno a arreplegar tots, tot proment-me que la propera vegada ja en faré una bona tria.

ARA MATEIX

Unes precisions, encara, com a continuació de l'anterior article sobre els signes en la pastoral. ¿Són correctes les nocions de paternalisme, de renúncia al poder i de treball de suplència, tal com són utilitzades per despulgar la pastoral d'accions de servei amb vocació de signes evangelitzadors? Jo penso que no o, almenys, que no sempre.

El terme **paternalisme**, encunyat per la sociologia d'aquest segle i esdevingut, en el moviment obrer, el nom d'un dels enemics a abatre, ha estat molt aplicat a l'acció caritativa dels cristians. De vegades amb raó, altres vegades exageradament. Els elements que Max Weber posà com a definidors del paternalisme són: relació de superior a inferior, inspirada en el model paterno-filial, oferta pel primer de seguretat, de protecció i d'afecte i, a canvi, prestació pel segon d'obediència, respecte i també afecte. Estricta, doncs, de perpetuar una situació de domini, per una banda, i de minoria d'edat social, per l'altra. Aquesta definició no contempla la possibilitat d'un oferiment d'ajuda prestada amb gratuïtat i orientada a fer créixer l'altre i a canviar, per tant, la situació. Nosaltres fem bé de revisar els nostres serveis, a fi de no caure en el paternalisme. Però si arribàvem a admetre, en la pràctica, que no és possible fer-los amb amor autèntic i gratuïtat, renunciàrem a testimoniar una part del

Precisions sobre alguns llocs comuns

J. CARRERA PLANAS

nostre missatge. Darrera la justa oposició al paternalisme s'hi amaga, també, la visió mutilada d'un món sense Pare.

De la **renúncia al poder** en podem dir una cosa semblant. Ens cal revisió exigent, tot i que, en les actuals circumstàncies, la pobresa dels nostres recursos pastorals és notòria... Però no podem admetre una lectura dels nostres serveis -d'ajuda fraterna, d'ensenyament, d'atenció als malalts, de cultura popular, etc.- feta exclusivament en clau de poder. Una cosa és la sempre possible i lamentable degeneració del servei en poder, o la "temptació d'aconseguir objectius espirituals amb mitjans seculars" de què parlava, fa molts anys, Von Balthasar. Una altra cosa seria que acceptéssim la interpretació esbiaixada que vol reduir tota la gloriosa -malgrat tot- història de servei de l'Església a la societat a un simple afany de poder.

L'expressió "**treball de suplència**" ha tingut molt d'èxit entre nosaltres, afavorida per una situació política que limitava dràsticament les possibilitats d'acció dels ciutadans. Aleshores era ben vist que gent i institucions d'Església aportessin o acollissin iniciatives socials que emplenessin els buits de la vida cívica. Ara bé, en normalitzar-se, amb la democràcia, la situació, ha semblat a alguns que tot era suplència i han tendit a un replegament de l'activitat eclesial a l'interior de les comunitats. En realitat, aquí se sobreposen dues qüestions: la de la suplència i la de si tots els serveis socials ha de realitzar-los l'Estat, o bé la societat civil ha de ser creativa i produir-ne de lliures i plurals que responguin a les seves necessitats, amb l'ajuda subsidiària de l'Administració. Avui en el nostre àmbit occidental, la gestió privada recupera prestigi pel que fa a l'empresa. En el terreny dels serveis, l'Estat -sobretot quan és governat per partits socialistes- es manté més gelós del seu protagonisme. Tot amb tot, cada dia més s'obren camí formes d'actuació mixtes: iniciatives socials amb suport dels organismes de l'Estat. En la mesura en què la societat civil té llibertat de moviment, l'Església hi apareix com a vertebradora d'iniciatives que destaquen per l'escalí del seu humanisme personalista i obert a la transcendència. Ella ni és estat ni s'hi barreja ni el supleix, però resta part viva de la societat plural.

Jesucrist que no pas per "compliment" o per "quedar bé".

Avui es pot comprovar que l'Església està donant un millor sentit al dejuni i abstinència quaresmal: Recomana austeritat contra els luxes excessius, disbauxes i fartaneres; demana atenció pels qui pateixen fam i injustícies en el món. També es dona més importància a la disposició interior i a l'esperit de caritat que a les "penitències" externes, i presenta la confessió com el Sagrament de reconciliació amb Déu i al proïsme i de renovació interior, més que no pas un simple acte de compliment.

JAUME BOADELLA
CASAMITJANA

La revista "Estela" de Calella

Sr. Director:

En el núm. 596 de C.C. i en parlar des de Girona referent a les publicacions del bisbat, el Sr. M. Caballé va tenir un error -igual que dies passats Pere Madrenys a "El Punt".

He de dir que ESTELA, publicació de la parròquia de Calella, va sortir per primer cop el 21 de setembre de 1946 i no el 1956. Va ser quinzenal fins al número 1.000, de l'abril de 1987.

Ara amb un equip jove i renovat, surt cada mes des del maig del 1987.

ÀNGEL BADALLÓ CABUTÍ

Necessitem cartes per alliberar un sacerdot

Sr. Director:

Sóc un membre del grup 23 d'Amnistia Internacional, que com sabeu, és una organització política-ment apartidista i independent de qualsevol govern, que lluita per la llibertat d'opinió i defensa els presos polítics no violents de tots els països, sigui quin sigui el seu règim polític.

El nostre grup està treballant ara en uns casos de Kenya, ja que s'estan

donant violacions greus dels drets humans en aquest país.

En aquests moments hi ha centenars de crítics al govern que han estat detinguts en un intent del govern de silenciar l'oposició. Es detenen i amenacen advocats, membres de l'oposició, dirigents d'església i periodistes.

Més de vint persones seran jutjades per motius polítics, algunes només per posseir una publicació que criticava el govern.

Aquest és el cas del reverend Lawford IMUNDE, capellà presbiterià, condemnat a 6 anys, empresonat el març de 1990 per possessió de "publicacions sedicioses" (Notes al seu diari que criticaven el govern). Al principi es va declarar culpable però després va afirmar que havia estat torturat i amenaçat de mort per forçar-lo a acceptar el delictes i que algunes de les notes del seu diari havien estat introduïdes per la policia després del seu arrest.

Ens ha semblat, que donades les característiques d'aquest pres, us agradaria de col·laborar amb nosaltres per aconseguir la seva llibertat.

El mètode seguit per Amnistia en aquests casos és fer una tramesa massiva de cartes, per això us demanem si podeu publicar a la vostra revista un resum d'aquesta carta, demanant als vostres lectors si podrien sumar-se a l'acció, enviant cartes demanant la llibertat d'aquest pres.

Les cartes han de dirigir-se a:
His Excellency President
Daniel T. arap Moi (*a)
Office of the President
P.O. Box 30510
Nairobi (Kenya)

CARME GARCÍA

N. de la R. Per més informació:
Alfons XII, 19-21, 08006 Barcelona.
Tel. (93) 209 35 36.

Les cançons de mossèn Josep Soler

Sr. Director:

M'han demanat la meua opinió so-

bre les cançons religioses de mossèn Josep Soler publicades a "Una veu exultant" i gravades en cassetes. Ho faig amb molt de gust, perquè m'han agradat tant que n'he utilitzat algunes per algunes celebracions eucarístiques. Tant de bo el repertori musical de mossèn Soler es difongui en el nostre país. Ho mereix.

ANTON M. VILARRUBIAS i
CONDINA

"Catalunya Cristiana", el setmanari que ens faltava

Sr. Director:

Fa uns quants mesos que anant a veure una malalta, vaig veure que tenia sobre la tauleta de nit uns quants llibres i "Catalunya Cristiana". La vaig fullejar i com que em va agradar m'hi vaig subscriure. He anat retallant tots els escrits que creia més interessants per a mi per llegir-los després amb més calma.

Aprofito aquesta avinentesa per felicitar-los per totes les bones estones

que m'han fet passar i us encoratjo perquè continueu així. Aquest és el setmanari que ens faltava.

ANTÒNIA

Perills de la contracepció hormonal

Sr. Director:

La Federació Mundial de Metges per al respecte a la Vida Humana declara referint-se a la contracepció hormonal per a homes:

"Com a metges ens oposem per principi al fet d'administrar hormones a persones que no estan malaltes. ¿Per què ens hem d'inquietar per la salut de les vaques tractades amb hormones i romandre cecs sobre les conseqüències d'aquestes substàncies en l'especie humana?" (Aquests preparats químics tenen una influència variable -poc coneguda però no per això menys real- sobre l'aparició subsegüent de tumors cancerosos.)

Comentant aquest problema la senyora d'Ursel, Presidenta de l'Associació Parella-Amor-Fecundi-

tat, se sorprèn de la poca cosa que es fa per promoure els mètodes de regulació de la natalitat que -posats a la disposició de l'home per la mateixa naturalesa- no són gens difícils, en canvi són més segurs i no tenen efectes secundaris perjudicials.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ

L'avortament per penúria econòmica

Sr. Director:

Si s'accepta l'avortament motivat per penúria econòmica, hi haurà més morts a Espanya que a la guerra del Golf Pèrsic.

Penso si seran "incivils" els nens espanyols quan el President del Govern es lamenta pels civils del búnker bombardejat.

Què som, doncs, els hispànics? I els catalans, què serem?

Quant als motius econòmics, hi ha milers de matrimonis desitjant adoptar un fill no volgut pels pares.

MARIA TERESA LLADÓ i BADIA

Orgues Litúgics

Des de 80.000.- ptes. fins la nota més alta

Finançament segons necessitats

Preus nets especials

Servei Tècnic propi

Exemptes pagament IVA Inst. Religioses.

Curs
d'aprenentatge
gratuit.

Muntaner, 300
Telèfons
(93) 200 81 00
200 82 89
08021 BARCELONA

Cimera a Roma dels bisbes i patriarques dels països implicats en el Golf, convocada pel Papa

Diàleg tens però summament solidari

El papa Joan Pau II invità els fidels a pregar per la "cimera extraordinària" dels bisbes dels països implicats en el conflicte del Golf. Aquesta cimera aplegà els dies 4 i 5 de març propassats, al Vaticà, els bisbes procedents dels Estats Units, França, Gran Bretanya i Itàlia i també els màxims responsables religiosos del Proper Orient entre els quals els patriarques de Bagdad i de Jerusalem. Joan Pau II expressà la seva esperança que aquesta cimera pugui contribuir a l'establiment d'una "pau justa i durable" a la regió i perquè "els sofriments" causats per la guerra "acabin al més aviat possible".

Les conclusions d'aquesta trobada haurien d'ajudar l'Església i les seves institucions a contemplar les iniciatives més oportunes per contribuir concretament, en l'immediat i en l'avenir, a la pau en aquesta regió, al diàleg interreligiós i a la solidaritat. El Papa està, en efecte, molt preocupat amb l'abisme que es crea entre els pobles a continuació de la guerra.

Perill per a les minories catòliques

L'Església sent viva preocupació pel futur dels 4'5 milions de catòlics repartits en l'oceà dels 200 milions de musulmans dels 21 països de la Lliga Àrab, la situació dels quals s'ha fet més precària arran de la crisi del Golf Pèrsic i del seu tràgic epíleg. Raphael I Bidawid, patriarca d'Antioquia dels maronites i líder espiritual dels 600.000 catòlics existents a l'Iraq, s'ha fet intèrpret d'aquest sentiment durant la segona jornada de la "cimera vaticana" per la pau a l'Orient Mitjà.

El Patriarca assenyalà que la guerra no solament ha agreujat la bretxa entre Occident i el món àrab, sinó que ha fet augmentar en els països musulmans els prejudicis vers les respectives minories catòliques. "A causa de la guerra, aquests prejudicis i aquesta desconfiança han augmentat, i això ens posa en perill de sofrir noves opressions, si no per part dels governs, sí per part de l'opinió pública islàmica, comentà el patriarca dels catòlics iraquians. El patriarca Bidawid constata que la situació per a la seva comunitat a l'Iraq cada vegada és més difícil.

La mateixa preocupació han expressat altres patriarques de les esglésies cristianes orientals, mentre que l'Arquebisbe d'Alger, Henri Teissier, ha aprofundit en el tema advertint el perill d'una lectura confessional del conflicte que presenti l'acció aliada com una croada judeo-cristiana contra l'islam i els musulmans".

El Papa mostrarà la seva satisfacció pel final de la guerra

El Sant Pare rebé amb gran "satisfacció i alleujament" el final de les hostilitats. Fou el Cal d'Estat d'Itàlia, Francesco Cossiga qui va comunicar-li la notícia telefònicament el dijous dia 1 de març a trenc d'alba. Pel Papa resta ara "guanyar la Pau", segons precisà el seu portaveu. El mateix vot fou formulat per monsenyor Angelo Sodano, prosecretari d'Estat, en un missatge destinat al secretari del l'ONU i al Consell de Seguretat. Joan Pau II també ha rebut cinc hores després de l'alto el foc, el president de l'Assemblea general de les Nacions Unides, Guido de Marco, per precisar-li el sentit de la seva iniciativa.

En el curs d'aquesta cimera, el cardinal Carlo Maria Martini (arquebisbe de Milà), president de les Conferències Episcopals Europees, presentà una relació sobre les iniciatives de pau llançades sobre el Vell Continent.

Creació d'un comitè inter-patriarcal

La guerra del Golf ha unit més les Esglésies de l'Orient Mitjà. Aquesta cimera també permetrà la creació d'un comitè inter-patriarcal, segons decidiren els patriarques llatí de Jerusalem (Mons. Sabbah), greco-ortodox, Diodoros I, i armeni-ortodox, Manukian. Aquest comitè serà ampliat a les altres comunitats cristianes de Terra Santa per fer front als problemes de la postguerra, començant pel dossier i la qüestió de l'Estatut de Jerusalem, en la seguretat de l'Estat d'Israel.

Per monsenyor Sabbah, aquesta cimera demostrà la "sol·licitud paternal del Papa per tota la humanitat, per tot i per a tots" i la seva consciència aguda que "no pot callar ni romandre tranquil·la enfront les víctimes humanes, les destruccions i els rancors creats per la guerra". En conseqüència, afegí, el Patriarca a Ràdio Vaticà, "el Papa ha

El patriarca catòlic llatí de Jerusalem, Michel Sabbah i el patriarca catòlic de l'Iraq, Raphael I Bidawid, dos màxims representants dels convocats a Roma pel Sant Pare per tractar de la crisi del Golf Pèrsic.

volgut escoltar i veure de prop, a les orelles i ulls dels patriarques i arquebisbes", tots els elements d'aquesta tragèdia.

Comissió catòlica per ajudar els damnificats

El desig que es reuneixi una conferència internacional de

pau per un arranjament global dels problemes de la regió, inclòs el Líban, serà emès després de la cimera. Igualment alguns podrien suggerir una "revisió de les estructures i del funcionament" de l'ONU. Però la reunió del Vaticà ha estat essencialment eclesial. Així les dues jornades han

permès de posar en marxa el Comitè d'ajuda a les víctimes, que el Papa confia al cardinal Roger Etchegaray.

Aquesta assistència humanitària en un esperit ecumènic, compta amb la col·laboració d'organismes catòlics a Egipte, Jordània, Jerusalem, Líban, Síria i Turquia.

FILTRANT LA NOTÍCIA

L'alternativa dels jesuïtes

El IV Centenari del naixement de sant Ignasi de Loiola, la mort del pare Pere Arrupe, el prestigi universal del cardinal Martini, jesuïta, l'assassinat d'Ignasi Ellacuría a El Salvador i altres fets recents, han contribuït que la Companyia de Jesús, una de les forces més vigoroses de l'Església en els últims segles, torni a ser "notícia".

És sabuda la nova estratègia que els fills de sant Ignasi havien adoptat en aquestes darreres dècades; estratègia motivada pel Concili Vaticà II, per l'impuls renovador d'Arrupe, general que fou de la Companyia, i per teòlegs propers a la "teologia de l'alliberament", com el mateix Ellacuría i John Sobrino.

La congregació religiosa masculina més nombrosa de l'Església, que s'havia lliurat a l'élite intel·lectual i a les altes classes socials, passava a una nova alternativa en l'evangelització del món. El seu eslògan seria: "La teologia de l'alliberament integral és la reflexió cristiana que s'inclina per l'opció preferencial pels pobres".

Però l'acusació dels plantejaments marxistes -tot i que fossin només metodològics- d'aquesta nova teologia, elaborada per jesuïtes, alguns franciscans i el prevere, Gustavo Gutiérrez, fou motiu d'un enfrontament entre la Sagrada Congregació per la Doctrina de la Fe i la Companyia. En la

crisi, intervingué l'esperit conciliador del pare Arrupe, que escrivia als provincials de l'Amèrica llatina: "Cal mantenir el diàleg amb els marxistes i oposar-nos als intents dels qui voldrien aprofitar el fet de l'anàlisi marxista, per condemnar com a comunista el compromís per la justícia i per la causa dels pobres".

Avui, però, el fracàs del marxisme i la seva credibilitat, planteja un nou repte: ¿quina alternativa farà front a un sistema econòmic -el capitalisme- que es basa en un mercat lliure incontrolat, tan materialista com el comunisme? El capitalisme ha contribuït també a la misèria de tres quartes parts del món, ha denunciat el mateix papa Joan Pau II.

Un expert en el tema comenta: "Si el marxisme ha perdut credibilitat i ha fracassat, ha arribat l'hora que el Vaticà abandoni la seva posició de temença i recels, i que els teòlegs jesuïtes facin cas omís de l'anàlisi marxista en la seva reflexió teològica".

Amb tot, sembla que l'opció preferencial pels pobres continuarà essent l'alternativa de la Companyia de Jesús, potser amb fonaments més evangèlics i no tant sociopolítics.

FRANCESC GAMISSANS

Seqüeles del conflicte bèl·lic en el Golf Pèrsic

Cristians i musulmans es miren amb recel

Els cristians que viuen en països musulmans, i que durant 1300 anys han aconseguit sobreviure defensant la seva pròpia identitat, són testimonis privilegiats d'una profunda crisi encesa per la guerra del Golf.

Fa uns mesos que Saddam Hussein s'annexionà Kuwait com a XIX província d'Iraq. Des d'aquell moment el Papa va estar atentíssim segons les esglésies orientals. I són nombrosos els bisbes de l'Orient Mitjà que passaren pel Vaticà. Tots coincidiren en tons profètics i apocalíptics sobre l'abisme d'odis que s'obre contra el món cristià. Les seves conseqüències seran determinants per al Tercer Mil·lenni de la Humanitat.

Tots els bisbes de l'Orient Mitjà condemnaren la guerra

Cap d'ells no dubtava de la injustícia d'aquesta guerra, segons ells volguda pels americans. Estranyament, ningú no volia adonar-se que la guerra començà el dos d'agost i que el seu autor era i continuava essent Saddam Hussein. Ningú no assenyala tampoc les greus injustícies practicades pel tirà. I tots coincidiren també en la pròpia identitat: som àrabs. Potser aquí hi ha la clau d'una mentalitat que en els occidentals apareix retorçada però que en realitat és la típica del qui ha hagut d'aguditzar l'enginy per sobreviure i defensar la pròpia identitat enmig d'una societat agressiva.

Els bisbes catòlics de l'Orient Mitjà són testimonis excepcionals de xoc no solament bèl·lic sinó social i cultural que s'està coent en aquest petit punt del món i que determinarà el futur del Tercer Mil·lenni.

Confrontació de l'Església oriental i l'occidental

Els representats de la Conferència episcopal del Pròxim Orient, que abraça els bisbes de Xipre, Turquia, Síria, Iraq, Jordània, Líban, Palestina, Egipte, Aràbia Saudita,

Emirats del Golf, Amman i Iemen del Nord i del Sud, es reuniren en les passades setmanes i ara els set patriarques arribaren al Vaticà per a la reunió convocada pel Papa pels dies 4 i 5 de març.

Joan Pau II ha obert una via preferencial per a les esglésies de l'Orient Mitjà. I la confrontació entre aquests bisbes orientals i els seus col·legues de les esglésies del països occidentals que ha participat en la guerra del Golf constituirà una nova col·laboració dins i fora de l'Església.

En busca d'una solució per als palestins i el Líban

Pel desembre s'havia reunit la conferència episcopal de l'Orient Mitjà i molts d'ells havien de reunir-se a Bagdad a finals d'aquell mes per a "l'Assemblea de l'Orient Mitjà dels cristians per a la pau", que reuní bisbes catòlics, protestants, ortodoxos, amb una bona representació dels caps de mesquites o imams del món musulmà. D'aquestes reunions va néixer una plataforma comuna: la condemna de la guerra com a mitjà de restabliment de la justícia, la necessitat de celebrar una conferència internacional per a la pau global de l'Orient Mitjà que estudiés conjuntament solucions per a les qüestions del Golf Pèrsic, del Líban i de Palestina, i una altra conferència de l'Orient Mitjà (exclusivament dels estats de la regió) per a la firma d'una sèrie de tractats de pau i col·laboració. La majoria d'aquestes resolucions de la conferència episcopal les féu seves el Papa en la seva crida a Bush i a Saddam i constitueixen el nervi central de la posició del Vaticà.

Molts dels bisbes de l'Orient Mitjà són franciscans o caputxins, que reviuem avui el diàleg de pau que inicià Sant Francesc davant els califes dels seus temps.

Els bisbes orientals manifestaren que ha estat injusta la guerra perquè crea noves injustícies. Les raons de la guerra no són les que la propaganda nord-americana ha fet córrer pel món occidental. Els nord-americans coneixien per endavant la voluntat d'Iraq d'annexionar-se Kuwait (el govern de Bagdad li ho comunicà a l'ambaixadora nord-americana i aquesta digué que el fet no tenia relleu internacional per EE.UU.) i permeteren la invasió per

L'Alcorà no coneix el perdó de l'Evangelí als enemics

tenir un pretext per eliminar el monstre que ells havien creat i que ara resultava massa rebel, fort i perillós per als seus propis interessos.

"Si Kuwait no hagués estat un mar de petroli i amb poder econòmic a Occident, si hagués estat un tros de desert com tants, ningú no s'hauria preocupat de l'annexió; no s'haurien enfrontat en una guerra que no mira només l'alliberament de Kuwait, sinó l'aniquilació d'Iraq".

Són paraules dels bisbes orientals i és difícil no donar-los la raó. Tanmateix, hi ha diferents posicions entre els bisbes de l'Orient Mitjà. És comuna, diuen, la necessitat de buscar una solució conjunta a la qüestió de Kuwait, del Líban i de Palestina. "També és comuna la necessitat que siguin els estats de l'Orient Mitjà els que han d'arribar a acords comuns i que les potències estrangeres han de desaparèixer de la nostra terra. De cada qüestió concreta hi ha diferents judicis. Els d'Aràbia i Emirats, no aprovaren la invasió de Kuwait i l'eliminació d'un Estat sobirà amb la força.

"Els cristians ens sentim plenament àrabs i estimem la nostra pàtria tant com els musulmans o més". Pel que fa a la jerarquia del món occidental, n'hi ha que coincideixen amb els criteris exposats pels bisbes orientals, mentre que altres han vist una certa "necessitat" tràgica per posar fi a un dictador que podria haver provocat un conflicte molt més ampli i sagnant.

- Dels 16 milions d'habitants de l'Iraq el 96 % són mahometans, dividits per les seves tendències integristes (xíites) i més tolerants (sunites). La minoria cristiana arriba a un total de 800.000 fidels (el 4%)

- Cal no oblidar que aquestes esglésies estan identificades amb tribus àrabs, kurdes, armènies, caldees, etc. La tribu de Tareq Aziz està formada per unes 60.000 persones, viuen a Bagdad.

- L'Església armènia és també d'origen apostòlic. La seva àrea són les muntanyes entre Tur-

Cristians iraquians i àrabs

quia, Iraq, Iran i Rússia, l'antiga Ibèria Oriental. A Iraq només té una diòcesi, el seu patriarca, Vaskem I, resideix a Edsmiadzin, Armènia Russa.

- L'Església ortodoxa siriana o siro-caldea té el ritu en siri oriental, és també d'origen apostòlic i té tres diòcesis amb 16 preveres, depèn del patriarca de Damasc, Mar Zakkaz I Iwas. Formen part de la gran coalició de tribus que donen suport al règim de Saddam

Hussein.

- L'Església ortodoxa nestoriana, és la més nombrosa de les Esglésies orientals no unides a Roma. Amb els seus 350.000 fidels, cinc diòcesis i 35 preveres, prové del cisma de Nestor i té una part a l'Iran, on resideix el seu patriarca, Ispahan.

- Les Esglésies unides a roma són 4 amb un total d'uns 400.000 fidels. La més nombrosa és l'Església caldea amb

350.000 fidels. El seu patriarca és Raphael I Bidawid i resideix a Bagdad.

- La siro-catòlica depèn del Líban, el seu patriarca és Antoni II Hayek, a Iraq té dues diòcesis, la seva litúrgia és occidental. Tribu, d'un 50.000 persones.

- L'Església armènia-catòlica depèn també del patriarca libanès Joan Pere XVIII Gasparien. Es tracta d'una tribu de mercaders i transhumants,

d'un 3.500 persones i són àrabs del desert.

- L'Església Llatino-catòlica és molt petita també amb els seus 4.000 fidels, s'implantà en el segle XVI i depèn dels carmelites.

- En la península aràbiga els cristians han crescut en els darrers 25 anys. A Kuwait viuen abans de la guerra uns 112.000 catòlics, la majoria palestins. En els Emirats Àrabs el nombre de catòlics pujà a més de 450.000 la majoria filipins, indis i pakistanesos.

Aliment per al Tercer Món*

A Khempur, Índia, Mans Unides hi ha construït un centre rural sanitari amb capacitat per a 300 pacients. Aquesta és l'altra manera d'alimentar el Tercer Món. Ajudar-los perquè l'assistència mèdica no estigui només a l'abast d'uns quants. Facilitar-los els recursos perquè puguin edificar el seu propi futur. Amb la teva ajuda podem fer molt més.

318 08 87

Informa't en aquest telèfon.

Mans

Unides

TU HO FAS POSSIBLE

-Santa Església Catedral Basílica.- Diumenge de Rams: A les 11, presidida pel Sr. Arquebisbe, Benedicció dels Rams i Eucaristia. **Dimarts Sant:** Missa Crismal concelebrada. **Dimecres Sant:** A les 19.30, celebració del sagrament de la reconciliació amb absolució individual. **Dijous Sant:** A les 18.30, presidida pel Sr. Arquebisbe, Missa concelebrada de la Cena del Senyor. A les 11 de la nit, Hora santa. **Divendres Sant:** A les 3 de la tarda: Sermó de les set paraules. A les 5 de la tarda, Acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. A les 7 de la tarda, Via-Crucis per la plaça de la Seu. **Dissabte Sant:** A les 10.30 de la nit, presidida pel Sr. Arquebisbe, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 11 del matí, Missa concelebrada, presidida pel Sr. Arquebisbe, i Benedicció Papal.

-Monestir de Montserrat.- Dia 24. Diumenge de Rams: A les 10.30, Processó dels Rams i Missa conventual. **Dia 28. Dijous Sant:** A les 11, celebració comunitària del sagrament de la reconciliació. A les 18.30, Missa de la Cena del Senyor. **Dia 29. Divendres Sant:** A les 11, Via-Crucis a l'interior de la Basílica. A les 17: Celebració de la Passió del Senyor. A les 22, Conferència a la basílica: "Contemplatius del crucificat", per Josep M. Soler, monjo de Montserrat. **Dia 30. Dissabte Sant - Diumenge de Pasqua:** A les 22 h. VETLLA PASQUAL.

-Monestir de Poblet.- Diumenge de Rams: A les 9.40, Benedicció de Rams, Processó i Concelebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 4.45, Celebració de la Penitència. A les 5.30, Concelebració de l'Eucaristia, Comunió pasqual i Processó al Monument. **Divendres Sant:** A les 4.30, Acció litúrgica. **Dissabte Sant:** A les 10.30 de la nit, VETLLA PASQUAL. **Sant Dia de Pasqua:** A les 10, Concelebració de l'Eucaristia.

-Monestir de Santa Maria

de Solius (Girona).- Diumenge de Rams: A les 10, Benedicció i Missa. **Dijous Sant:** A les 5, Missa Vespertina de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A 2/4 d'11, Celebració comunitària de la Penitència; a les 5, Celebració de la Passió del Senyor. **Pasqua: Dissabte,** a 2/4 d'11 de la nit, VETLLA PASQUAL. **Diumenge,** a les 10 del matí, Missa.

-Monestir de Sant Pere de les Puel·les.- Diumenge de Rams: A les 10, Processó i celebració de l'Eucaristia. **Dimecres Sant:** A les 20, Celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació. **Dijous Sant:** A les 19, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 17, Celebració de la mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 22.30, Celebració de la VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 10.30, Laudes i Eucaristia. A les 19.30, Vespres.

-Monestir de Puiggraciós.- Diumenge de Rams: A 2/4 d'11, Missa i Benedicció de Rams. **Dijous Sant:** Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 12 del migdia, Celebració del sagrament de la reconciliació. A les 17, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A 2/4 d'11 de la nit: VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A 2/4 d'11, Missa del dia de Pasqua.

-Monestir de Sant Benet.- Diumenge de Rams: A 2/4 de 9 del matí, Benedicció de Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 6.30 de la tarda, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 5 de la tarda, Acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 10 de la nit: VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 11 del matí, Missa del dia de Pasqua.

-Monestir de Pedralbes.- Diumenge de Rams: A les

HORARIS SETMANA SANTA

11.15, Benedicció, Processó i Missa conventual (en català). A les 13.30, Benedicció dels Rams, processó i Missa (en castellà). **Dijous Sant:** De 18 a 19 hores, seran atesos els qui vulguin celebrar el sagrament de la Penitència amb confessió individual. A les 19.30, Missa del Sant Sopar del Senyor i reserva eucarística. L'església serà oberta fins a les 24 h. per l'adoració. **Divendres Sant:** A les 18, Celebració de la Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 22.30, Celebració de la VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua de Resurrecció:** A les 13, Missa de Pasqua. A les 19, Vespres conclusives del Triduum pasqual.

-Monestir de Santa Maria de Valldonzella.- Diumenge de Rams: A 2/4 d'11, Benedicció de Rams i celebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 6.30 de la tarda, Celebració del Sant Sopar del Senyor. **Divendres Sant:** A les 4 de la tarda, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 10.30 de la nit, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 10.30 del matí, celebració de l'Eucaristia.

-Monestir de Vallbona de les Monges.- Diumenge de Rams: A les 10.30, Benedicció dels Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 17, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les

sabte Sant: A les 23, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 11 del matí, celebració de l'Eucaristia.

-Monestir de Sant Maties (Jerònimes). Bellesguard.- Diumenge de Rams: A les 10.30, Benedicció de Rams, processó i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 19, Missa del Sant Sopar del Senyor. A les 11 de la nit, Hora santa. **Divendres Sant:** A les 17, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 22.30, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 10.15, Tercia i Eucaristia.

-Monestir de l'Encarnació, (c/ Panamà, 12 - Barcelona).- Diumenge de Rams: A les 12, Benedicció i Missa. **Dijous Sant:** A 2/4 de 7, celebració de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** A les 17, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 22.30, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 12, Missa de Resurrecció.

-Monestir de la Immaculada (Carmelites), Avda. Can Torner, 63. Mataró.- Diumenge de Rams: A les 10, Benedicció de Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** a 2/4 de 9 del vespre, Missa del Sant Sopar del Senyor. **Divendres Sant:** A les 4 de la tarda, Acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** A les

10 de la nit, VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** A les 10 del matí, Missa de la Resurrecció del Senyor.

-Monestir de Santa Maria Magdalena (Monges Agustines), c/ Vallmajor, 29.- Diumenge de Rams: A les 9.30, Missa. A les 11.15, Benedicció de Rams i Missa. **Tarda:** A les 8, Missa. **Dijous Sant:** A les 8 del vespre, Missa del Sopar del Senyor. **Divendres Sant:** A les 5 de la tarda: Acció litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** A les 9.30 de la nit: VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** Misses a les 9.30 i 11.30 del matí, i a les 8 de la tarda. **Dilluns de Pasqua:** Missa a les 9 del matí a la 1 del migdia.

-Missioners del Santíssim Sagrament (Passatge Camps Elisis, 8).- Diumenge de Rams: A les 11.45, Benedicció i Eucaristia. **Dijous Sant:** A les 17.30, Missa de la Cena del Senyor. A les 20, Hora santa. **Divendres Sant:** A les 18.30, Acció litúrgica de la Passió del Senyor. A les 19.30, Via-Crucis. **Dissabte Sant:** A les 20, VETLLA PASQUAL.

-CASA DE BETANIA (Cornellà de Llobregat). SEMANA SANTA.- Tanda femenina d'Exercicis Espirituals, dirigida pel Pare Alfredo Muntané S.I. Comença el Dimecres Sant dia 27 de març, a la tarda i acaba el diumenge de Pasqua, al matí. Inscripcions, tel. 375 11 02. (Metro línia V, estació Gavarrà).

AVISOS

BARCELONA

• Parròquia de Sant Francesc d'Assís (c/ Ramon Turró, 130).- Conferències/Exercicis quaresmals, dirigits pel P. Pere Suñer s.j.; **del 18 al 22 de març.** A les 19 h., Sant Rosari, a les 19.30, Santa Missa, i a les 20, Conferència.

• Unió Espiritual de Mares.- Dimecres, dia 20 de març, reunió mensual. Lloc: c/ Riera de Sant Miquel, 1 bis. Horari: 2/4 de 5, celebració de l'Eucaristia; a 2/4 de 6, Conferència: "Solidaritat i compromís en la irresponsabilitat del món actual", a càrrec de Josepina Roma.

• Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors. Cosa d'Espiritualitat Maria Immaculada.- Exercicis Espirituals per a religioses: Juny, del 3 al 12, director: P. Fernando Cavadas s.j.; Juliol, del 2 a l'11, director: P. Javier M. Piquer c.m.f.; Juliol, del 13 al 22, director: P. Ignasi Iglesias s.j.; Agost: de l'11 al 20, director P. Giménez Berzal s.j.

• Pompeia-Grups. Comunitat Cristiana. XIII Concurs literari "Hilari d'Arenys". V Concurs literari "Ramon Salvadó i Montoriol", 1991.- El primer, narració en català de tema lliure, el segon de temes referents a muntanya o excursionisme. Lliurament de premis, serà el mes de novembre. Lliurament d'originals, abans del 30 de juny. Informació: Grup Amics de Pompeia, c/ Riera de Sant Miquel, 1

bis, 08006 - Barcelona.

• Centre d'Estudis Familiars. Mes d'abril.- El mes d'abril el C.E.F. inicia dos cursos: 1. **Psicologia de la sexualitat i de la parella,** a càrrec de Ramon Terraza i Torras. Psicòleg. Programa: La sexualitat en el desenvolupament de la persona. La sexualitat en la parella. Erotisme. Pornografia. Homosexualitat. Bisexualitat. Prostitució. Els dijous, **del 4 d'abril al 9 de maig,** de 19.30 a 21 hores. 2. **La família i el matrimoni en la Bíblia,** a càrrec de Josep M. Tubau i Suqué. Metge i professor de Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya. Programa: Preconcepcions de la sexualitat. Els models extrabíblics i el trencament ideològic radical d'Israel. Prototipus bíblic i concepció moderna. El problema del divorci i el seu desenvolupament històric. Què aporta el matrimoni, fet humà, a la novetat evangèlica. Els dimarts, **del 9 d'abril a l'11 de juny,** de 19.30 a 21 hores. Per informació i matrícula: Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar. Diputació, 231. Tel. 253 86 59.

• Festa de Sant Josep Oriol. Parròquia de Santa Maria del Pi.- Dia 22 de març. A les 20 h. Solemne Missa Concelebrada, presidida pel Rvdm. Sr. Arquebisbe Dr. Ricard M. Carles. **Dia 23, Festa de Sant Josep Oriol.** Misses, matí, a les 8, 11 i 12. Tarda, les misses seran de Vigília a la festa dels Rams

VIC

• Obra d'Exercicis Parroquials. MANRESA. Especial Setmana Santa.- ¿Com viure aquest any el Triduum Pasqual? Uns EXERCICIS ESPiritUALS poden ser una bona oportunitat. Del dimecres sant, dia 27 de març, (vespre), fins el diumenge de Pasqua, dia 31 (matí), tindrà lloc a la COVA DE SANT IGNASI, de MANRESA, una tanda que dirigirà el P. Josep Messa, s.j., que estarà unida a les celebracions litúrgiques. La tanda és oberta a tothom. Informació i inscripcions: CASA D'EXERCICIS - Apartat nº 12 - MANRESA, tel. 872 04 22.

• Casa Diocesana d'Espiritualitat de La Gleva.- Tandes d'Exercicis Espirituals per al proper estiu. **Per a religioses:** Del 13 de juliol, vespre, al 21, matí. Director: Mn. Jaume Campalans. **Per a matrimonis i persones soles:** Del 30 de juny, vespre, al 4 de juliol, migdia. Director: Mn. Rafael Portús.- I del 25 d'agost al 29. Director: Mn. Andreu Roca. Per inscripcions: tel. 857 04 54.

TARRAGONA

• Església Prioral de Sant Pere. Reus.- Diumenge, 17 de març a dos quarts de vuit del vespre, CONCERT D'ORGUE a càrrec de JOVES ORGANISTES en homenatge a W.A. Mozart (bicentenari de la seva mort). Obres de Mozart i J.S. Bach. Entrada lliure.

FEDERACIO DE CRISTIANS DE CATALUNYA

DIMECRES DIA 20 de MARÇ 1991

Presentació del llibre

Federació de Joves Cristians de Catalunya 1931-1936

escrit pel P. Claretia Pere Codinach

L'acte serà presidit pel Rvdm. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona

Hora a les 8 del vespre, en el local FONTANA D'OR - Girona.

TARRAGONA

Celebrada una jornada per Caritas sota el lema "Ajuda'ns a ajudar"

L'atur, primer problema social

TARRAGONA.— Diumenge passat, 3 de març, se celebrà a l'àmbit diocesà de l'Arquebisbat de Tarragona una Jornada contra l'atur, convocada per la Comissió diocesana contra l'atur. El lema proposat fou **La capacitat per al treball ajuda a refer vides. Ajuda'ns a ajudar.**

Mn. Joan Miracle, delegat episcopal a Caritas diocesana, organisme al qual està adscrita la referida comissió assenyalà que la diada estava dedicada fonamentalment a la sensibilització de la comunitat cristiana envers aque-

ta problemàtica, i apuntà que un altre objectiu era "recollir fons per finançar les accions específiques que es duen a terme: cursos de formació, legalització de cooperatives, impuls a projectes d'autoocupació, etc."

Per la seva part, Maties Palau, responsable de la Comissió diocesana contra l'atur, explicà que "són diverses les activitats que es realitzen" i argumentà la seva afirmació: "es va realitzar un primer curs de precapacitació laboral i actualment està ja en marxa el segon, en què s'intenta ajudar de manera

particular un grup de nois considerats d'alt nivell de risc social. Tanmateix, s'ha donat suport a diferents cursos de formació específica, s'ha fet el seguiment, s'han impulsat algunes iniciatives d'autoocupació i s'ha ajudat a l'establiment de cooperatives". Ha destacat, també, la labor de col·laboració amb algunes institucions públiques-ajuntaments, Generalitat, INEM.

Per la seva banda, el Dr. Torrella analitzà la qüestió amb la següent comunicació:

Un problema fonamental per a les famílies i per a les persones és tenir un treball per viure dignament i sentir-se útil, és a dir, capaç de contribuir al bé de la societat.

El contrari d'una situació justa és l'atur, la manca de treball per a les persones capaces de treballar. La nostra societat presenta situacions ben contradictòries. Vivim una excessiva "eufòria" econòmica i una accentuada tendència al consum. D'altra banda es dona el contrast de l'atur i la manca de llocs de treball. Aquesta situació afecta més dolorosament els joves els quals experimenten una frustració i veuen molt "negre" el futur.

Tot i que l'any passat l'atur va disminuir, encara estem en una situació especialment preocupant.

Hi ha una lleugera represa dels llocs de treball, però l'atur encara és una situació dramàtica per a moltes famílies i per a molts joves.

Hem de fer una crida a col·laborar a alleujar aquesta situació, podem fer-ho per mitjà d'una col·lecta voluntària a la parròquia o amb donatius particulars. Fem-ho arribar tot a CARITAS.

C.C.

C.C.

FEST I CRITERIS

Al servei dels altres

Enguany el dia del Seminari gira entorn del tema: "Tota una vida al servei dels germans. És una bona descripció del que és el sacerdot: aquella persona que dedica tota la seva vida a servir els altres.

Estar al servei dels altres exigeix una total generositat. Per ajudar sempre els altres cal tenir dominats els egoïsmes i estar sempre disponibles. Cal no buscar mai els propis interessos i tenir un cor pobre i lliure per estimar tothom. Cal ser servidor de tots, costi el que costi.

El sacerdot no pot ser una persona d'un grup ni de cap partit. Això no vol dir pas que hagi de ser una persona "neutra". Ha de ser un servidor de l'Evangeli i això suposa una gran llibertat interior i una actitud d'amor preferencial per als més pobres.

Un dels primers serveis que el sacerdot ha de fer a la gent d'avui és dir-los la veritat. Enmig de moltes propagandes, d'una gran diversitat d'opinions i d'un relativisme molt accentuat, la veu del sacerdot ha de ser clara i tan respectuosa com valenta per "donar testimoni de la veritat" de l'Evangeli (cf. Jo 18,37).

La seva paraula no ha d'estar inspirada per palure els homes, ni per afany de diners, ni per la glòria humana. Quan és necessari ha de tenir el coratge d'enderrocar els ídols, de denunciar les injustícies i d'enfrontar-se amb els poderosos (cf. 1Te 2,4-7).

Un altre servei important del sacerdot a la societat d'avui és el de promoure el sentit de la comunitat i la participació. Actualment les persones són molt individualistes i la solidaritat és una paraula bonica, però una virtut poc practicada.

El sacerdot, amb paraules i obres, ha de promoure l'amor cristià. Ell ha de ser principalment un testimoni vivent de la caritat de Jesucrist. Tot el seu "servei" ha d'estar "amarat" d'amor. Aquest és el secret: no ser ni semblar mai un funcionari. Acollir tothom, ajudar totes les persones que ho necessitin. En totes les seves activitats el sacerdot ha de ser signe, prova, presència i reflex de l'amor de Jesucrist envers els homes.

La vocació sacerdotal és un ideal que supera les forces humanes. Cap persona, per ella mateixa, no podria pretendre consagrar tota la vida al servei dels altres. Hi ha qui ens ha donat exemple i qui crida persones a ser servidors dels altres: Jesucrist, que es féu servidor per complir la voluntat del Pare.

Tot això requereix estar enamorat de Jesucrist. Viure sempre la plena comunió d'amor que Ell ens ha revelat amb el Pare i en l'Esperit.

Preguem, aquests dies, perquè el Senyor cridi nous servidors que siguin testimonis incansables de la seva veritat i del seu amor. Preguem també, perquè tots els seminaristes "apreguin" a ser fidels i generosos servidors dels altres, de tots els germans.

† **RAMON TORRELLA i CASCANTE**
arquebisbe de Tarragona i Primat

Cicle de concerts organitzat per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa

TARRAGONA.— L'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa, de Tarragona, ha organitzat un **cicle de concerts** que se celebraran en diversos punts d'aquesta ciutat i que s'inicià amb un concert de coral i orgue que oferiren el Cor Ciutat de Tarragona, dirigit per Josep Prats, i l'organista Neil Cowley. Tingué lloc a l'església del Convent de les Carmelites Descalces.

El dia 13, la Coral Augusta presentà, a l'església de Natzeret, una selecció d'interpretacions sacres. Per la seva part, Francesc Sancho recità les composicions d'un recital de poemes.

El dia 23, la Banda municipal de Tarragona, amb un concert de música religiosa que tindrà lloc al Teatre Metropol, finalitzarà el referit cicle.

Tanmateix, l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa ha anunciat la presentació, el dia 20 de març, a l'església de Sant Llorenç, d'un **vídeo-recull de la Setmana Santa de 1990**. Un altre vídeo-recull, que conté diversos enregistraments sobre la Setmana Santa de la ciutat, podrà ser visionat al Teatre Metropol, el dia 23, com a complement del concert de la Banda Municipal de Tarragona abans indicat.

Les conselleries de Cultura i d'Esports i Joventut de l'Ajuntament de Tarragona han col·laborat amb el seu patrocini en la iniciativa de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa.

Tots els actes mencionats s'iniciaran a 2/4 de 9 del vespre.

C.C.

Jornada de formació sobre la "revisió de vida"

S'ha celebrat a la Casa Diocesana d'Exercicis de la Selva del Camp, una Jornada de formació sobre la "Revisió de vida" convocada conjuntament pels moviments apostòlics especialitzats JOC—Joventut obrera cristiana—, JARC—Joves cristians de pobles i comarques— i MUEC—Moviment d'Universitaris i estudiants cristians. La proposta estava adreçada als militants i als animadors dels diversos grups de les organitzacions esmentades.

En la trobada participà Toni Nel·lo, consiliari de MUEC a nivell de l'Arquebisbat de Barcelona, que presentà una ponència sobre el tema indicat. Una vegada finalitzada l'exposició, els assistents participaren en els treballs per grups que es proposaren. El fruit de la reflexió va ser compartit en la posterior posada en comú, a la qual seguí la presentació de les conclusions.

C.C.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

BARCELONA

Mn. Josep M. Pujadas les celebrà acompanyat del Dr. Jubany

Noces d'or sacerdotals del fundador dels "Encontres de Promoció Juvenil"

BARCELONA.-A l'església de les monges Benetes del carrer d'Anglí, els "Encontres de Promoció Juvenil" van assistir a una Eucaristia per commemorar el 50 aniversari de l'ordenació sacerdotal de Mn. Josep M. Pujadas, fundador d'aquest moviment juvenil de gran implantació a diverses diòcesis i a molts països d'Amèrica.

Presidí l'Eucaristia el Cardenal Dr. Narcís Jubany, i quatre joves del moviment van rebre el sagrament de la Confirmació.

Que les campanes tornin a tocar a Angelus

L'arquebisbat de Barcelona manifestà el desig que el toc de campanes de l'Angelus sigui

restablert per les parròquies de l'arxidiòcesi que ha abandonat aquesta tradició. En una nota feta pública, l'autoritat eclesiàstica es fa ressò de l'interès de l'Ajuntament de Barcelona per restablir el toc de campanes al migdia en les parròquies de Ciutat Vella.

En l'últim ple municipal, el regidor Eduard Cardona, de Convergència i Unió (CiU), preguntà si el repicar de campanes és prohibit per l'ordenança que regula el soroll a la via pública, i demanà que el govern de la ciutat gestioni amb l'Arquebisbe la tornada de l'Angelus als campanars de Ciutat Vella. El primer tinent d'alcalde, el socialista Lluís Armet, acceptà la proposta de CiU, i afegí que el toc de campanes al migdia no contravé les ordenances.

Un portaveu de l'arquebisbat manifestà que l'acord municipal ha estat "molt ben rebut". L'autoritat eclesiàstica afirma que a la catedral de Barcelona, en algunes parròquies urbanes i, sobretot, en les rurals, el toc de l'Angelus es fa diàriament. En altres parròquies, les campanes no toquen per problemes tècnics, perquè no tenen el sistema electrònic que substitueix la tradicional figura del campaner. En altres casos, hi ha problemes de seguretat en les torres. Alguns temples, com el de la Sagrada Família, utilitzen enregistraments.

El toc de l'Angelus -pregària a la Mare de Déu que consisteix en tres avemaries- va néixer en els monestirs, i anunciava el migdia. Habitualment es fa amb tres tocs espaiats.

CARTA DOMINICAL

Mans Joves per a l'únic necessari

Fa pocs dies diversos matrimonis pujaven a l'altar per presentar-me les ofrenes. Un d'ells, en tornar-se per començar a baixar els esglaons, els esposos es van agafar instintivament de les mans. Aquesta imatge -tots dos junts, amb les mans unides baixant l'altar- em va fer evocar unes altres situacions semblants, que he contemplat en situacions molt diverses. Acostumen a ser moments de transcendència per a llurs vides, de dolor o de goig. Després d'algun esdeveniment important per a ells, he vist com alguns matrimonis reprenien la marxa i la vida agafats ben fort de la mà.

Havien pujat a l'altar a fer una ofrena en l'ofertori. Però un moment abans havien compartit, juntament amb quatre matrimonis més, l'ofrena que un fill d'ells havia fet de si mateix a Déu per sempre, en ser ordenat diaca i alhora consagrat la seva vida pel vot de castedat, en la darrera etapa envers el sacerdoti. Els deu pares deixaven quelcom més que el pa i el vi. Un fill que el Senyor els havia donat i que es quedava en el presbiteri per al servei de l'altar i dels homes. Que Déu beneeixi tots els pares que acompanyen i comparteixen la vocació de llurs fills. Tots els sacerdots sabem com facilita o dificulta una vocació l'actitud dels pares.

Avui, quan agafo la ploma o refaig aquest record, és prop de mitjanit. Una de les darreres coses que he fet en aquesta jornada ha estat la d'ordenar un sacerdot. El tercer que són a Barcelona. Alhora que escric, dono gràcies a Déu.

Tres ordenacions sacerdotals en poc temps -a les quals se n'afegiran d'altres- són tot un do de Déu per a un bisbe. Es com una sensació física, palpable, que l'Església creix envers el futur i envers la seva maduració, en posar les meves pobres mans damunt el cap d'uns homes elegits per Déu.

¿D'on surten aquests joves? De tots els àmbits de la diòcesi. Els uns, del món del treball; uns altres, de l'estudi; no pocs, amb alguns anys d'universitat i fins i tot amb una carrera acabada i exercida. Ho deixen tot, un futur amb una llibertat omnímoda i la possibilitat de fundar una família pròpia, per a viure en obediència, castedat, austeritat i pobresa com a sacerdots. Per a viure en la intimitat de Jesús, evangelitzar i lluitar contra el mal.

És emocionant pensar que precisament a aquesta vida foren cridats per l'Amic dotze homes joves fa moltíssims anys. La seva lluita contra el mal (el dolor, l'egoisme, l'odi, la tristesa) fou tan convincent que, generació rera generació, la torxa ha anat passant a d'altres joves. I aquest atletisme de l'esperit s'ha dut a terme amb tant de coratge que han passat dos mil·lenis i cap generació no ha deixat caure la torxa. En el seminari de Barcelona, prop de vuitanta joves es preparen per al proper releu. I us puc assegurar que el missatge i la tasca de Jesús restaran en unes mans fermes i en uns cors vigorosos.

S'uneixen a unes altres mans, que porten en llurs arrugues l'empremta de molta pau escampada durant llargs anys.

Em pregunto quants joves d'avui, veient les necessitats del món, són capaços de dir a Jesús: "Us seguiré, Senyor, onsevuella que aneu".

† RICARD M., arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

De noces

Les noces d'un familiar és bon moment per pensar en un mateix i veure si el camí seguit any rera any en el propi matrimoni ha tingut aquell interès i ha donat el fruit que s'esperava.

Pensant en el fracàs de moltes parelles crec que, la major part, veien el matrimoni solament a través de les llumenetes del gaudi, del bon moment, sense propòsit d'arribar més enllà, sense ànim d'aprofundir en el coneixement mutu, sense ànim de fondre en una dues maneres de ser.

Chesterton deia que l'interès del matrimoni comença quan acaba la gran festa de la lluna de mel. I és veritat. Perquè és aleshores quan es plantegen els problemes del viure de cada dia, quan es comença a aprendre l'art de l'estira i arronsa, quan es va descobrint tot allò que romanía amagat, inèdit, durant el temps de festeig, que és com una llarga visita plena de compliments.

Perquè el matrimoni és alguna cosa més que atracció física, que minva amb el temps. És saber atreure i deixar-se atreure ànima endins, és cercar el com i el què de l'altre, és procurar transmetre les pròpies vivències i fer-ne una unitat capaç de passar a la generació vinent.

Jo voldria que tothom pogués tenir la sensació de no haver perdut el temps, sense pensar mai que això sigui obra d'un, sinó que és de tots dos.

ORIOL CAMPS

FINESTRAL DE LA CARITAT

Ingressos mínims

Els ingressos mínims que tenen moltes famílies no els permet de cobrir les seves necessitats més bàsiques i, a més, els impedeix de beneficiar-se de la Renda Mínima d'Inserció (salarial social) amb la qual cosa, continuen necessitant ajuda.

49.- Pare de família amb un fill en edat escolar. Necessita ajuda per comprar un llit plegable, un matalàs i una manta, donat que només cobra 50.000 ptes., li calen 30.000 ptes.

50.- Matrimoni sense fills. No tenen ingressos. El marit està en tractament per malaltia crònica. Deuen l'allotjament a la pensió on viuen. Els urgeixen 32.000 ptes.

51.- Senyora malalta amb un fill petit. Viu amb la seva mare viuda. Tots tres han de subsistir amb 32.000 ptes. mensuals. Per a ajuda aliments, 40.000 ptes.

52.- Matrimoni jove espera el primer fill. El marit té una feina temporal. Per malaltia recents han endarrerit en el pagament del llo-

guer. Per a evitar el desnonament els falten 100.000 ptes.

53.- Família amb dos fills petits. Un d'ells té una greu malaltia. Han acumulat deutes que no poden pagar. Necessiten 50.000 ptes.

54.- Pare de família amb invalidesa permanent. Necessita ajuda per a deutes de llum. Són 15.760 ptes.

55.- Matrimoni amb tres fills i pocs recursos. Demana ajuda per a deutes de lloguer. Li falten 32.269 ptes.

56.- Mare de família amb dos fills i un nét a càrrec seu. Fa tasques de neteja però no cobreix les necessitats familiars. Per a deutes d'aliments 18.110 ptes.

57.- Malalt greu amb dos fills petits. Els ajuden amb aliments. Per a deutes de lloguer calen urgentment 65.000 ptes.

58.- Senyor de mitja edat, solter. No té ingressos estables. Demana ajuda per seguir un règim alimentari per malaltia. Són 15.000 ptes.

59.- Família nombrosa. Els ingressos no cobreixen les necessitats bàsiques. Tenen rebuts pendents d'aigua i llum. Són 18.000 ptes.

60.- Jove amb greu malaltia. La família no pot fer front a les despeses farmacèutiques. Els falten 46.446 ptes.

1/5.- Mare sola amb dues filles a càrrec seu. La seva feina és temporal. Demana ajuda per pagar la hipoteca del pis. Són 40.837 ptes.

2/5.- Esposa separada amb un fill a càrrec seu. Té deutes de llum acumulades que no pot pagar. Li urgeixen 19.593 ptes.

3/5.- Mare sola amb dos fills. No té ingressos estables. Fa feines de neteja quan en troba. Per a ajuda aliments necessita 25.000 ptes.

4/5.- Família amb ingressos mínims ha contret deutes d'aliments. Per poder-les pagar necessita 15.819 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

BARCELONA

En els darrers 15 mesos s'han ordenat 13 preveres

Augmenten les vocacions sacerdotals

En el passat curs 89-90 deu nous preveres han estat ordenats a la diòcesi de Barcelona i, en els dos mesos i mig que portem del 91, se n'han ordenat tres de nous i cinc nous diaques. Aquestes xifres són qualificades per mossèn Josep M. Jubany com "una cosa important" i s'inscriuen dins de la línia d'augment del nombre de vocacions sacerdotals ja exposada, a nivell d'Església Universal, al passat Sínode sobre la formació dels capellans.

Així mateix, Josep N. Jubany, delegat de Pastoral Vocacional de l'arquebisbat de Barcelona, ha confirmat que deu noves vocacions han ingressat enguany al Seminari Conciliar tot augmentant el nombre de seminaristes a 72. Tanmateix, Mn. Jubany opina que, per a un seminari, "més important que el nombre de seminaristes és el nombre d'ordenacions". En aquest sentit també són bones les perspectives, ja que 25 dels 72 seminaristes diocesans es troben ja a l'etapa diaconal.

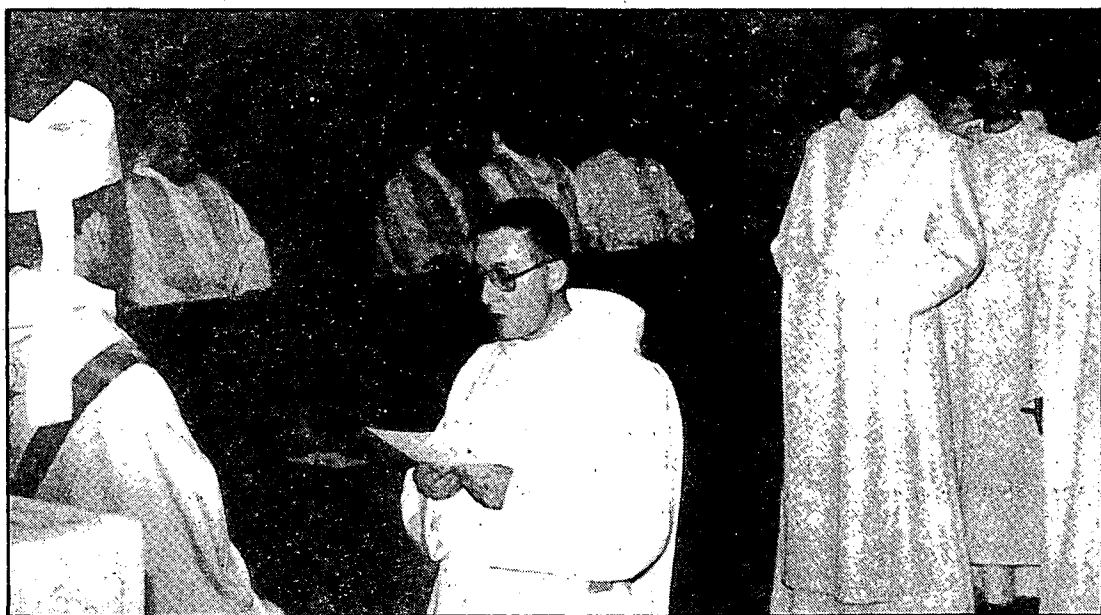
Aquests setanta seminaristes es reparteixen entre tres residències tot separant-se per edat per tal d'assolir el màxim grau d'homogeneïtat de la comunitat de vocacions. Així, els més joves s'estan a la Residència del Convictori de Les Corts i els qui ja han dépassat l'edat pròpia i habitual per iniciar aquests estudis ho fan a la Residència de la Sagrera, a més del ja esmentat Seminari Conciliar del carrer Diputació.

"Tota la vida al servei dels germans" és el lema d'enguany per al proper Dia del Seminari -19 de març-. Mn. Jubany ens explica la raó d'aquesta sentència: "Volem significar que el capellà és, abans que tot, una persona que ha donat tota la seva vida, l'ha consagrada, més que no pas com algú que fa un treball com si fos una mena de funcionari".

Per la seva banda, mossèn Ramon Prat, rector del Seminari Conciliar de Barcelona, creu important "un coneixement del que és el Seminari per al jovent de la diòcesi dels barris, parròquies i esplais". El rector del Seminari afegeix que "cal mostrar que la proposta vocacional és un camí obert per als nois i també un camí de servei a l'Església per a les noies". I si és necessari que augmenti la coneixença del Seminari no ho és només per la proposta vocacional, sinó també perquè en aquest organisme diocesà, com explica mossèn Prat, "es concentren tot un seguit de programes d'ensenyament superior destinats a formar cristianament a tothom qui ho desitgi". Així trobem l'Institut de Teologia, l'Institut de Litúrgia, l'Institut d'Espiritualitat o la Delegació de Pastoral Familiar entre molts d'altres. "És bo i necessari que la gent conegui què pot oferir aquesta casa", conclou el rector del Seminari.

En aquest sentit, Mn. Prat recorda com abans "la gent venia més a visitar el Seminari" perquè els seminaristes no sortien tant com ara. Ara cada cap de setmana "els seminaristes surten als esplais i a les parròquies", abans eren els joves amb qui treballava que el venien a veure a ell. Aquesta nova situació fa que augmenti, segons el rector del Seminari, la desconeixença sobre aquesta institució eclesial, tot obligant a muntar d'altres tipus d'estratègies informatives -trobadres i recessos a dins del Seminari per als joves- per donar a conèixer l'existència d'aquest ampli ventall d'ofertes educatives i vocacionals.

DAVID VIDAL i CASTELL

Els nous capellans

En el transcurs del passat curs 89-90 es van ordenar els següents preveres a la diòcesi de Barcelona:

-**Francesc Boqueras** a la parròquia de Sant Josep Oriol, de Barcelona.

-**Pere Carulla** a Sant Andreu del Palomar, de Barcelona.

-**Esteve Fernández** a Santa Engràcia, de Montcada.

-**Jordi M. Herrero** a la Sagrada Família, de Terrassa.

-**Fermí Martín** a Sant Pere i Sant Pau, del Prat del Llobregat.

-**Angel Jesús Navarro** a Sant Joan d'Horta, de Barcelona.

-**Josep Rodado** a Sant Pere i Sant Pau, del Prat del Llobregat.

-**Antoni Roman** a Sant Andreu del Palomar, de Barcelona.

-**Enric Sánchez** a Sant Andreu de la

Barça.

-**Miquel Torrent** a Santa Maria i Sant Marçal, de Torrelavit.

En només dos mesos i mig ja s'han ordenat a la diòcesi tres nous sacerdots i cinc nous diaques:

-**Mn. Fidel Catalán**, ordenat prevere a la parròquia de Sta. Maria, de Piera el 13 de gener de 1991.

-**Mn. Josep M. Vendrell** a la parròquia de St. Pere, del Masnou el tres de febrer.

-**Mn. Alvar Pérez** a la parròquia de Sta. Madrona, de Barcelona el 9 de febrer.

Els cinc nous diaques ordenats enguany són: **Rafael Maroto, Fidel Campos, Jaume Casas, Santi Collell i Joan Costa**, tots ells el vint de gener a la parròquia de St. Vicenç, de Mollet del Vallès.

D.V. i C.

UNA VEU EXULTANT

Cançoners i cassettes

**UN EXCEL·LENT REPERTORI DE CANÇONS
DESTINAT A LES PARRÒQUIES
I CENTRES DE CULTE**

Una mateixa cançó podreu cantar-la sovint

Lletra i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat.

TESTIMONI: Quan Mn. Josep Soler va publicar els seus llibrets de cants religiosos "Una veu exultant", vaig tenir interès d'escoltar-ne la gravació en cassette. Des de bon principi m'agradaren molt i en vaig incorporar alguns al nostre repertori dominical i festiu. La lletra era digna, entenedora, i les melodies s'identificaven amb el text en un frasseig musical espontani i agradós. Van convèncer tothom perquè més a més les aprenqueren desseguida.

En les nostres representacions de La Passió al Casal Claret de Barcelona n'incorporarem dues, una a l'escena del Sant Sopar i l'altra al davallament de la creu. Aquesta ambientació musical ha funcionat tan positivament que ja no ens imaginem aquestes escenes sinó és amb aquests cants de fons.

El nostre reconeixement i felicitació a Mn. Soler per la seva aportació al valuós patrimoni musical religiós de casa nostra.

Anton M.ª Vilarrubias i Codina, claretià

VIC

Centenari del Museu Episcopal de Vic

Se celebra enguany, amb la solemnitat que requereix l'ocasió, el centenari del naixement del Museu Episcopal de Vic. Es vol aprofitar l'avinentsa per donar a conèixer la importància, no sempre prou reconeguda, d'aquest Museu i aconseguir-ne la remodelació. El que es considera el segon Museu d'Art Medieval de Catalunya mereix una atenció prioritària de les institucions.

L'acte inaugural de la commemoració es va fer el passat dia 14 de febrer i la celebració es perllongarà fins el 8 de novembre. El prestigiós historiador Joan Ainaud de Lasarte va pronunciar en aquest acte una conferència amb el títol "El perquè del centenari". Abans es va presentar el cartell, el programa d'actes i el llibre "Museu Episcopal de Vic. Romànic", escrit per Mn. Gros i que s'edita en una nova col·lecció titulada Museum de l'Editorial AUSA.

El comitè d'honor del centenari és presidit pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, i en formen part el bisbe de Vic, doctor Josep M. Guix; el ministre de Cultura, Jorge Semprún; el director general de la UNESCO, Federico Mayor Zaragoza; el delegat del govern a Catalunya, Francesc Martí Jusmet; l'alcalde de Vic, Pere Girbau; el conseller de Cultura, Joan Guitart, i el president de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes.

La idea de crear aquest comitè va sorgir per a conscienciar les institucions de la importància del Museu i de la necessitat de remodelar-lo a fons. La presència de la UNESCO es justifica perquè es vol donar al Museu una importància europea.

C.C.

Els catequistes aposten per un estil nou, missioner i catecumenic

GIRONA. Més d'un centenar de catequistes, homes i dones, es van reunir el diumenge dia 24 de febrer, al seminari de Girona per estudiar els principals problemes que afecten l'ensenyament de la doctrina als infants que acudeixen a les parròquies. Els catequistes procedien dels tres arxiprestats de la zona de Girona, Salt i Sarrià.

La trobada va començar amb la celebració de l'Eucaristia que va presidir el bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, qui va encoratjar els catequistes a continuar la seva tasca "ja que Déu serà fidel amb vosaltres". Va afegir que "els catequistes són portadors d'un do de Jesucrist i cal que el doneu abundantment".

A continuació els participants en la trobada es van repartir per grups per debatre el qüestionari escrit que se'ls va donar i que partia d'aquestes dues preguntes fonamentals: Quina catequesi tenim, quina catequesi volem? A

la una del migdia es va fer la posada en comú de les conclusions i finalment el delegat diocesà de catequesi, mossèn Ramon Oller, va fer-ne un resum.

Mossèn Oller va recordar que la catequesi és com un vaixell que ha deixat la calma del port on es trobava des de feia molts anys per navegar a mar oberta, enmig del temporal. Aquest temporal, però, no ha d'impedir mantenir el timó i impulsar una catequesi "adaptada a les noves circumstàncies i desafiaments que iniciï a tota la vida cristiana".

Noves respostes per a problemes nous

La nova situació de l'Església i de la societat demana, segons el Delegat Diocesà, "un nou estil de catequesi, missioner i catecumenal". Aquesta nova situació, diu mossèn Oller, procedeix sobretot de "la situació d'increença que ha abandonat l'antic règim de

cristiandat oficial per entrar en una fase de laïcisme i secularització general com es detecta en els costums públics i privats, en els mitjans de comunicació i en les lleis del país".

Un altre problema arrenca de la mateixa Església "que no viu precisament un moment brillant entre l'opinió pública, cosa que va unida a la progressiva disminució dels capellans que tenen menys temps per dedicar-se a la catequesi". En tercer lloc, mossèn Oller afirma que també s'ha de tenir en compte "la falta de cohesió actual de la mateixa vida familiar, provoca da per la crisi que pateix".

Atenció referent als sectors més necessitats

Davant d'aquesta situació, els participants en la trobada van demanar que la catequesi "es dirigís especialment als sectors més necessitats que són els joves, els disminuïts i margi-

nats, el món de la comunicació i també els adults". A més, es va demanar que cada catequista donés testimoni arreu de la seva identitat cristiana, que comptés amb una formació permanent, que funcionés una escola de catequistes i es potenciés les comunitats i els grups eclesials.

La trobada de catequistes es va acabar amb un dinar de germanor en el mateix menjador del seminari i amb una sobretaula durant la qual van intervenir diferents grups de joves amb guitarres i una sessió de jocs de mans a càrrec de mossèn Antoni Viñas. Segons el Delegat Diocesà aquesta trobada s'inscriu dins del marc de la proposta feta pel Secretariat Diocesà d'organitzar-ne de semblants a les diferents zones de la diòcesi.

M. CABALLÉ

Història d'un desamor

Quan el cardenal Tarancon deia allò que a l'Església li anaven millor algunes dificultats que moltes abraçades, sabia molt bé el què deia. Perquè l'Església, institució dirigida per Déu però a fi de comptes formada per homes, tendeix a adormir-se quan se l'acaronen massa i, en canvi, s'acreix davant els fustigaments com, amb perdó, s'acreixen els bons braus davant les piques. Per això és bo que els cristians no es posin massa nerviosos davant els "amics de fer la punyeta" i que, en canvi, reaccionin treballant més i millor per la seva fe.

Això és el que ha esdevingut a Espanya en el camp de les relacions entre cultura i fe. Fa uns cinc anys, un desencertat espai televisiu, precisament titulat així: "Història d'un desamor" explicava caricaturescament el desinterès -deien- de l'Església per la conservació del seu art, aprofitant dues o tres historietes lamentables de robatoris o abandonaments, que, de cap manera, eren representatius de la realitat.

I aquella llançada -tan injusta, tan estèril en si- ferí a molts eclesiàstics. Però, sortosament, no es reaccionà queixant-se, sinó treballant. I començaren a muntar-se -sense posar-se d'acord, tal com broten les flors en prima-

vera- una sèrie d'iniciatives positives. I sorgí a Castella i Lleó aquesta miraculosa exposició que es titula "Les edats de l'Home" i que encara és a mig camí. I nasqueren a Catalunya les mostres "Thesaurus" i "Millenium". I acaba d'inaugurar-se a Galícia aquesta delícia artísticocristiana que s'anomena "Galicia no tempo". Cinc mostres que demostren amb fets que l'interès de l'Església per l'art és una de les millors arrels de la cultura espanyola. Qui tanqui els ulls i no vulgui veure aquesta realitat, ell s'ho perd.

I, per cert, sembla que són molts els que tanquen els ulls, començant per TVE que, si no és en espais marginals, sembla que no vol assabentar-se'n. Però el sol continua sortint malgrat els cecs voluntaris que hi hagi. Per altra banda, l'Església és prou experta en això de nedar a contracorrent.

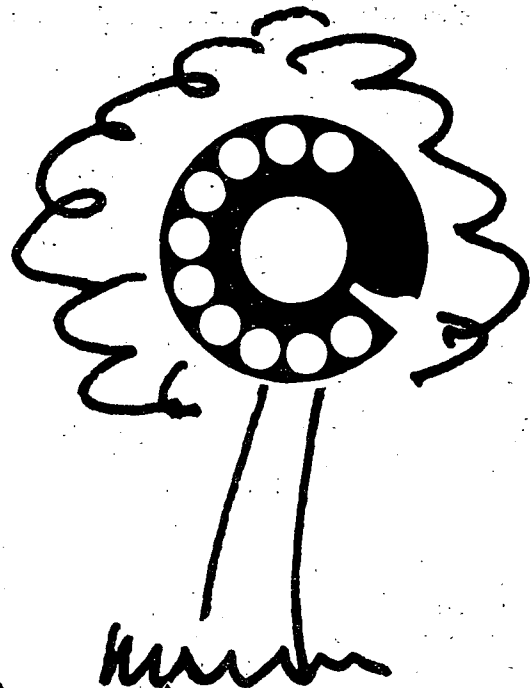
J.L. MARTIN DESCALZO

REPRESENTANTS

Per a fills de cosir que visiti confeccionistes.
Majoristes i
Merceries.

Escriu Apta. Correus 8086
de Barcelona (08013)

Endrecem Catalunya

(900) 30 12 24

Col·labori! truqui al telèfon verd:

Un telèfon obert
a la participació i a la informació ciutadana
per a fer de Catalunya un país on viure.
Protegir el medi ambient és cosa de tots!

Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques
Direcció General de Medi Ambient

MEDI
AMBIENT

"Els poders públics han de garantir aquest dret constitucional"

Els bisbes tornen a recordar el dret dels pares a elegir el tipus d'educació religiosa per als fills

MADRID.- Els pares espanyols tenen el dret d'elegir el tipus d'educació religiosa i moral que desitgin per als seus fills, d'acord amb les seves pròpies conviccions i segons ho garanteix la Constitució i tal com es desenvolupa en els acords internacionals subscrits per l'Estat espanyol i la Santa Seu. Aquest és el recordatori que, una vegada més, fan els bisbes en la nota de premsa donada a conèixer per l'oficina d'informació de la Conferència Episcopal.

Dret constitucional

A l'esmentada nota, els membres de la Comissió Permanent, després de l'informe presentat per Mons. Delicado Baeza, president de la Comissió d'Ensenyament, insisteix que "els poders públics han de garantir aquest dret constitucional de manera eficaç i tenint en compte que l'ensenyament de la religió catòlica ha d'incloure's a tots els centres en unes condicions equiparables a les altres disciplines

fonamentals".

"Es tracta d'un ensenyament de lliure elecció -afegeix la nota-, però el fet de rebre-la o no, no ha de suposar cap discriminació en l'activitat escolar."

L'assignatura de religió no figura, per ara, a cap dels quatre reials decrets (dos d'ells regulen els ensenyaments mínims de primària i secundària, un tercer estableix el calendari d'aplicació de la LOGSE i el quart fixa els requisits mínims dels centres educatius) que, amb el consens de totes les forces polítiques, estan en vies d'aprovació, mancant únicament la rúbrica del Consell de Ministres i del vist-i-plau del Consell Escolar de l'Estat i del Consell d'Estat.

Malgrat que els decrets no contemplen aquesta vella reivindicació dels bisbes, encara hi cap la possibilitat que la religió figure com assignatura bàsica optativa dins l'horari mínim que regula la LOGSE. Per impartir aquesta matèria, segons el titular d'Educació, Javier Solana, s'hi podria dedicar una hora set-

manal.

Aquest serà un dels temes a resoldre en la propera trobada, encara sense data, entre els responsables del Ministeri i de la Conferència.

Si no s'arriba a un acord, la religió també podria figurar com a matèria bàsica ja que els decrets de la LOGSE només regulen una part de l'horari escolar, i la resta és competència de les respectives comunitats autònomes, moltes de les quals han mostrat menys reticències que el ministre Solana per incorporar aquesta assignatura als plans d'estudi.

A més d'això, també preocupa els bisbes el futur dels centres educatius d'iniciativa social. "És fonamental -diu sobre això la Permanent- que les condicions que estableixin els decrets d'aplicació de la LOGSE permetin la pervivència i desenvolupament d'aquests centres. Només així "es respectarà degudament el principi constitucional de la llibertat d'ensenyament". La mateixa preocupació és sentida pels representants de la

Federació Espanyola de Religiosos de l'Ensenyament (FERE). Aquesta organització que ha clausurat a Madrid la seva assemblea general, ha denunciat la "política de confrontació i de discriminació" del Govern, que, segons el seu president, Celestino Hermando, "es mostra prepotent".

Presons i Expo 92

La Permanent també estudia l'esborrany d'un possible conveni amb el Govern sobre l'assistència religiosa en els centres penitenciaris. Un cop estudiades les propostes de la Comissió i del Govern, la Permanent acordà la seva aprovació i decidí remetre el projecte al Ministeri de Justícia

per a la seva firma definitiva.

Per la seva banda, el nunci a Espanya, monsenyor Mario Tagliaferri, informà a la Permanent sobre els projectes de la Santa Seu per participar a l'Expo 92. Els bisbes examinaren els plans del pavelló vaticà i també el programa d'activitats. Entre les moltes iniciatives previstes figura una mostra d'art religiós amb les millors peces del patrimoni de l'Església espanyola i de la Santa Seu.

L'ideari que marcarà la línia ideològica de la COPE, l'esborrany del qual fou estudiat per la Permanent, quedà llest per a la seva aprovació a la plenària d'abril.

400 participants al VII Congrés Universitari Català

Major compromís dels universitaris envers tot el món de la marginació

BARCELONA.- La necessitat que els universitaris duuguin a terme un major compromís envers la marginació ha centrat la majoria de les intervencions en el VII Congrés d'Universitaris de Catalunya, que s'ha celebrat a Barcelona. També s'ha discutit la funció que han de jugar les administracions públiques per tal de solucionar la marginació. En aquest sentit, Antoni Comas, Conseller de Benestar Social, ha declarat que "els problemes de la marginació no els ha de resoldre l'administració pública, si no que les solucions han de sortir de la mateixa societat".

Prop de quatre-cents universitaris catalans han participat en el Congrés, que enguany duia per títol: "Universitat i Marginació: compromís i respostes". Durant les sessions, a la Sala Coderch de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, s'han donat a conèixer les diferents tasques d'entitats que treballen dins del món de la marginació. També ha tingut lloc una taula rodona on han participat el Conseller de Benestar Social Antoni Comas, la Secretaria General de Caritas, Pilar Malla, i l'italià Umberto Farri, President de l'ICU (Istituto per la Cooperazione Universitaria).

Entre les conclusions adoptades pel Congrés hi destaquen la proposta de potenciació del servei civil, amb la possibilitat de fer-ho al tercer món. Com a conseqüència, els estudiants catalans pensen que "això reduiria la necessitat del servei militar al mínim". També han proposat al Conseller Comas la creació d'un Premi sobre temes de marginació als millors treballs i tasques universitàries en aquest camp, i han finalitzat fent una

crida perquè sigui la mateixa Universitat la que administri la prestació social substitutòria.

Els més interessats pel tema de la marginació són els estudiants de Dret, amb un 40% de participació al Congrés. Darrera, amb un 25% hi ha els de Biologia i amb un 10% els de Psicologia.

7 conclusions que mouen a participar

1. Proposem un servei civil al nostre país i al tercer món -més eficaç que no pas el servei militar- per solucionar les situacions d'injustícia, que són les causes que determinen els conflictes internacionals. Això reduirà la necessitat del servei militar al mínim, deixant-lo només com una alternativa del voluntariat social.

2. Proposem crear un premi universitari sobre temes de marginació, als millors estudis i treballs acadèmics i a les millors actuacions en programes i feines concretes en aquesta àrea.

3. Proposem que sigui la mateixa Universitat la que administri la prestació social substitutòria del servei militar, mitjançant els seus òrgans de govern.

4. Cal fomentar i organitzar a l'estiu, a més a més de les activitats purament lúdiques per als infants i joves colònies, etc., altres que siguin útils en la lluita contra la marginació i en la conscienciació dels participants.

5. S'ha de donar dins la Universitat una difusió més gran de les diferents possibilitats que hi ha d'ajudar els altres, creant per exemple una oficina d'informació a cada universitat catalana, adreçada als professors i estudiants que cerquen una activitat concreta en la

qual puguin col·laborar, de manera continuada o esporàdica. Els universitaris podrien concretar la seva oferta de voluntariat amb llur especialització (medicina, infermeria, pedagogia, econòmiques, periodisme, etc.).

6. La Universitat, com a centre que és d'estudi i d'investigació de la realitat social, és el marc més adient per tractar en profunditat la problemàtica dels desequilibris Nord-Sud, tant pel que fa a les causes originàries com a les possibles alternatives i solucions de futur. S'ha d'anar incloent progressivament la problemàtica Nord-Sud en els plans d'estudi i d'investigació científica. Estudiar també els efectes marginadors de la colonització cultural.

7. Les universitats catalanes no poden ser insensibles a les mancances de les universitats del tercer món i cercar fórmules de col·laboració. Cal instrumentar programes d'intercanvis diversos -professors, alumnes, recursos, etc.- entre les Universitats catalanes i les universitats del tercer món, singularment les més properes, com les del Magreb i Sud-amèrica.

Aquestes conclusions seran portades pels universitaris catalans a Roma el pròxim 21 de març, al Congrés Internacional d'Estudiants UNIV'91, a on participaran més de 400 universitats en representació de 52 països. Aquest Congrés Internacional va néixer com una iniciativa de diferents entitats culturals i universitàries d'arreu el món, impulsades per la Prelatura de l'Opus Dei.

QUARESMA - 91

En la trajectòria espiritual d'Ignasi de Loiola hem intentat descobrir els elements de la seva transformació, que van des de la seva conversió inicial fins a la seva voluntat de servei. Ignasi fou un home del "magis" (més), i no podia acontentar-se amb romandre estancat en un camí que veia davnat seu com un itinerari irreversible.

La voluntat de l'Ignasi de Pamplona, de Montserrat i Manresa era increbantable i forta, però era al mateix temps il·luminada per un misteri que no podia desxifrar. Des del principi va adonar-se que era una veu interior la que l'anava portant cap endavant, i anà aprenent en la difícil escola d'allò que ell anomenarà en els seus **Exercicis Espirituals** "discreció d'esperits".

Tot això li ocupà moltes hores de reflexió a la riba del Cardener, aterit pel fred de la cova, i debilitat per la duresa de les seves penitències. Ignasi anava descobrint que se li obrien horitzons que mai no va sospitar, i es trobà cara a cara amb quelcom que sobrepassava els límits de la seva pròpia persona.

En un principi, ell desitjava purgar els seus pecats, repassar la seva vida anterior, i trobar motius pel sacrifici i l'austeritat, que l'ajudessin a purificar el seu passat, i l'identifiquessin més amb Jesucrist. Això va portar-lo a somiar amb Jerusalem, perquè era la terra del "seu Senyor". Volia viure en solitari la unió amb Crist, seguir les seves petjades pels camins de Galilea, recórrer el camí del Calvari, i extasiar-se en la muntanya de l'Ascensió.

Però tot li resultava impossible, perquè aquells llocs, per sants que fossin, no eren l'espai que Déu li havia reservat. I de retorn a Barcelona, després de les mil peripècies de les seves travessies marítimes, començà a discernir "els esperits que el movien". Això li representava esforç de voluntat, evidentment, perquè trencava amb els seus primers projectes. I comprengué que tot el que havia sentit, pregat i intuït en la seva contemplació i en la seva famosa "visió del Cardener", anava dirigit vers un col·lectiu més ampli que el de les poques persones que se li apropaven, i que veien en ell un estrany pelegrí que respirava amor de Déu.

I aquí és on radica la seva recerca, que el portà fins la

(iv) - Ignasi de Loiola: Fidelitat a l'Església

"santa mare Església jeràrquica". Perquè en el seu esperit realista i en la seva voluntat de servei, no hi havia espai per divagar per estranys viarans, que potser estaven recorrent alhora els perseguits per la Inquisició com a "il·luminats". D'això en sabia alguna cosa Ignasi, quan hagué d'enfrontar-se amb els doctes i els tribunals eclesiàstics, que no acceptaven que prediqués de les seves experiències personals de Déu, sense abans haver-les après a formular (!?) a les aules de l'escolàstica.

L'Església com a obsessió

Des que començà a entreveure, en la boira dels seus projectes una mica de llum, i es voltà de companys, el seu desig fou el de servir la "vera esposa de Crist". Va voler fer-ho a Alcalá d'Henares, malgrat les incomprendions de què fou objecte per part d'algun dels seus membres, com el Dr. Ciruelo. S'entossudí a fer-ho a Salamanca, passant per damunt de les sospites que despertà en alguns frares que s'entestaven a veure en ell un predicador, anàrquic i sense formació, de novetats perilloses. I va culminar-ho a París, amb el que havia de ser el nucli del seu futur Orde

religios: els companys que amb ell es consagraren a Déu a Montmartre, l'any 1534.

Per a l'Ingo, ja convertit en Ignasi, i després de frustrats els seus plans de tornar a Jerusalem, no hi havia més que un ideal, que s'havia de concretar en accions

servir solament el Senyor i la seva Esposa l'Església, baix el Romà Pontífex,

com escriuria en la **Fórmula de l'Institut**, aprovada per Juli III, perquè la seva Companyia de Jesús havia estat

fundada principalment per treballar en la defensa

i propagació de la fe i en el profit de les ànimes en la vida i doctrina cristiana, sobretot per mitjà de les públiques predicacions, lliçons i qualsevol altre ministeri de la paraula de Déu (id).

Però per ell, res d'això hauria tingut sentit si no es duia a terme "sentint amb l'Església". I així ho expresa en la culminació del llibre **Exercicis Espirituals**, amb bones expressives i minucioses pàgines que titula **Per al veritable sentit que en l'Església militant hem de tenir, guardin-se les regles següents**, i que

són tot un tractat d'introspecció d'allò que ell mateix experimentava i volia, i que, ho hem de reconèixer, l'obsessionava.

La primera regla ens diu, **La primera: depositat tot judici, hem de tenir l'ànim a punt per obeir en tot la vera esposa de Crist nostre Senyor, que és la nostra santa mare Església jeràrquica.**

I tot el contingut de les divuit regles no és més que una anàlisi detallada del què era la pràctica litúrgica i la doctrina de l'Església del seu temps, i l'exhortació a ser-li fidels.

Una vegada més Ignasi de Loiola es manifesta coherent amb les seves conviccions, amb el seu amor a Jesucrist i al seu cos místic, que és l'Església. Així ho indica, a més, en multitud de cartes, especialment la que va escriure al Negus Claudi d'Etiòpia el febrer del 1555, quan l'hi envia missioners, i li lloa el desig d'unir-se a l'Església de Roma, que és "on Crist es manifesta".

Un amor possible i total

La vivència de l'Església és per Ignasi de Loiola fonamental. A ella acut en els moments inicials, quan va amb els seus primers companys a prostrar-se als peus de Pau III, i és a ella a qui recorre quan necessita que el confirmen en els seus propòsits. I fins quan en alguns moments tingués dificultats, i amb alguns Vicaris de Crist sorgissin diferències, sempre manifestà la seva total disponibilitat a allò que ells, finalment, determinessin.

Aquest sentit d'Església el portà a instituir el **Quart vot** pels Professos. En ell s'ofereixen solemnement **al Summe Pontífex, per quan és el Senyor de tota la vinya de Crist; i en aquesta missió li manifestem estar preparats a tot el que de nosaltres, en Crist, disposés...** (Carta de novembre del 1536)

L'amor de Crist és el que el transformà de cortesà i "soldat esquinçat" en pelegrí penitent; fou ell qui el portà a les oracions i penitències de Montserrat i Manresa, als pelegrinatges de Jerusalem, a les aules d'Alcalá d'Henares, Salamanca i París... i després el transformà en Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús.

Fou una ànima ardent en un cos debilitat per l'austeritat i els sacrificis, però no per això va deixar de ser un somiador idealista i l'obligat home de la realitat, en un món en plena transformació. La seva força l'obtingué de l'optimisme cristià que l'envia, que és una forma dinàmica de l'esperança, posada al servei dels homes. Un Ignasi de Loiola incansable en l'amor a Crist i la seva Església, i en el servei dels altres.

CRISTÓFOR SARRIAS, S.J.

Recés dels joves amb l'Arquebisbe

Com seran els capellans del 2000

El Seminari obre les seves portes

El matí de dissabte és llampant i assolat com ho han estat pocs aquest hivern. Al carrer de la Diputació, a Barcelona, la porta del Seminari Conciliar és embossada d'"anoraks" i bosses d'entrepans de centenars de joves. Són les deu del matí. Al gual de l'entrada del Seminari s'aturen autocars que arriben de tots els punts de la diòcesi; d'ells baixen, desimbolts i veloços, els joves. Baixen les escales dels vehicles amb l'embranchida de qui baixa del tren de Castelldefels per anar a la platja:

—Venim de Piera —fan unes noies que se'm creuen a l'entrada—. Que què venim a fer? Que no ho saps que avui hi ha un recés de joves amb l'Arquebisbe per parlar dels capellans? Vindrà gent de tota la diòcesi...

Aquesta simpàtica i impetuososa noia, Núria em penso que ha dit, m'ha esbossat perfectament el pla per a aquest dissabte, setze de febrer, de cel esbandit i eixut: es tracta de fer un encontre-recés de tots els joves diocesans per parlar de com ha de ser el capellà, per apropar més també l'opció vocacional als joves i, sobretot, per obrir les portes del Seminari i donar a conèixer als joves què s'hi arrecera darrere d'aquests murs gruixuts i centenaris. La trobada comptarà a més amb la presència de monsenyor Carles, arquebisbe de Barcelona, que farà un parlament als joves i hi celebrarà l'Eucaristia.

La Núria, però, oblida que avui també s'aprofitarà aquest recés per fer públics els resultats de l'enquesta que Seminari i Pastoral Vocacional han fet a més de set-cents nois i noies de la diòcesi per saber "Què esperen els joves dels preveres?"

En el vestíbul hi ha unes tauletes on uns seminaristes, eixerits i desperts, informen els nous visitants de l'ordre del dia d'aquesta trobada que s'allargarà fins a les quatre de la tarda:

—Mira, has d'escollir un taller, o sigui un tema per fer un debat durant una horeta després dels parlaments inicials —diu un d'aquests seminaristes a un jove certament despistat que duu la motxilla balancejant al braç—. Hi ha el taller "per què el capellà no es casa?" o el taller "què li demanes al capellà, avui?" o molts d'altres; mira, mira la llista...

Els assistents ens hem de distribuir per tallers. D'altra manera fóra impossible treballar tanta gent d'una forma seriosa. Els temes de debat proposats són atractius, i ràpidament s'omple el taller que debat si el capellà s'ha de casar o no.

Però això serà després de les pre-

sentacions i del discurs del bisbe. Ara, un cop apuntats als tallers i amb l'adhesiu d'identificació enganxat al pit, hem de pujar a la sala del primer pis on es faran les primeres introduccions a la jornada. Una riuada de joves pugen per unes solemnes escales de pedra, cap a aquesta sala.

Amb un silenci de fons, mossèn Prat primer, mossèn Eusebi Mancilla després —com a responsable del Centre d'Acolliment a Vocacions Sacerdotals— i mossèn Josep M. Jubany finalment —com a màxim responsable de la Pastoral Vocacional de la diòcesi— ens donen la benvinguda. Mossèn Jubany, en acabar de parlar, exposa per fi els resultats de l'enquesta realitzada entre el jovent sobre la figura del capellà (vegeu requadre

Thi jugues la vida?

Monsenyor Ricard M. sap com arribar i hofa amb tota naturalitat. Ara parla als joves d'allò que ells volen sentir, de la faisó que ells ho volen sentir i, encara, ho fa de manera bonica, entranyable. I així durant tota la seva plàtica, que durarà uns vint minuts.

"Als disset o divuit anys jo era com vosaltres —diu monsenyor Carles—, jo volia ser químic. Jo, a la vostra edat, no pensava ser sacerdot. Sóc, potser, un químic frustrat". Monsenyor Ricard M. parla del sacerdocí amb una llússor als ulls i una passió als mots que m'esborrona. "Tinc preocupació per les vocacions perquè voldria compartir amb d'altres

assenyala l'Arquebisbe—. En un primer grau, als grups parroquials i moviments. Hi ha un segon grau —tothom escolta i monsenyor Carles deixa sonar el silenci una estona—. Cal transmetre, cal ajudar els altres a arribar a la Paraula de Déu: és la militància. Avui he estat pensant en el tercer grau: dedicar tota la vida perquè els altres puguin viure la Paraula de Déu". Així defineix monsenyor Carles la vocació.

Resulta espectacular veure aquests noiets de catorze, quinze, setze anys escoltar bocabadats, estàtics, silenciosos i fins commoguts les paraules i anècdotes del seu bisbe, tan proper, tan senzill... tan punyent! "L'Església avui necessita nois que facin de capellà. Qui es posarà de part de Déu? Qui es jugarà la vida per Déu i pels seus germans?" Després, a poc a poc, el més de mig miler de joves agomolats a la sala van marxant als seus respectius tallers, que segons hagin escollit se celebraran en una aula o en una altra. Aprofitant que la cambra és mig deserta parlem amb mossèn Jubany i li preguntem la seva opinió sobre els resultats de l'enquesta i sobre el recés en general.

"Poseu alt el llistó"

"És important saber què pensen els joves de nosaltres —diu Josep M. Jubany—, però és també molt important que els puguem dir què és el que nosaltres volem fer, com som. Moltes vegades la imatge del capellà queda molt distorsionada". Mn. Jubany somriu quan em recorda la malèfica influència dels mitjans de comunicació en aquest procés negatiu de percepció de la figura del sacerdot, i no s'està de fer especial esment "de les pel·lícules italianes, jo quan en veig una ja tremolo", diu cordialment.

—Però, què en treiem de net d'aquesta enquesta, mossèn?

—"A mi em sembla molt positiu que s'hagi fet aquesta enquesta per dos motius. L'un perquè, en fer-la, més de vuit-cents joves s'han hagut de preguntar, en un moment o altre, què vol dir ser capellà. L'altre motiu és el resultat de l'enquesta, que demostra que en general el jove té un concepte molt alt, molt acurat, del que és un capellà. Potser fins i tot posen el llistó tan alt que admiren la figura del sacerdot però no gosen imitar-lo".

Aquest any el dia del Seminari, a un mes d'aquesta trobada, ha pres

com a lema "Tota la vida al servei dels germans". Mossèn Jubany ens explica les raons d'aquesta sentència: "És un lema que em sembla molt important perquè vol reflectir que el capellà no és un funcionari. El capellà és, abans de tot, una persona que es consagra, que dona tota la seva vida als germans en un lliurament abnegat". Aquest any passat s'han ordenat onze nous preveres i això, segons mossèn Jubany, és més important per a un seminari que "el nombre de seminaristes". Les darreres estadístiques afirmen que l'opció vocacional torna a surar entre el jovent com una opció raonada i atractiva. L'optimisme de mossèn Jubany és justificat.

Per què el capellà no es casa?

El Seminari és silenciós, com si s'hagués fos tot aquell amuntegament juvenil. Els joves s'han escampat, per mor de la diversitat dels tallers, per totes les aules del Seminari. Els tallers duraran només una hora, fins a la una del migdia, que és quan començarà l'Eucaristia presidida per monsenyor Carles. Aquests tallers, petits grups de debat de temes nuclears o problemàtics que fan referència a la vocació, els menen tant capellans com seminaristes. N'hi ha per a tots els gustos.

L'aula catorze es troba mig buida —o mig plena, depèn...—, i uns vint nois i noies escolten sense perdre's ni un accent les paraules del capellà jove, molt jove, que vol comunicar als joves la seva vivència. El tema d'aquest taller és sucós —"per què el capellà no es casa?"— i els oients es mostren extraordinàriament receptius, atents fins a un punt inhabitual per la seva juvenesa. A la primera renglera hi ha un noi amb ulleres i la cara clapejada de grans i dubtes; a la seva vora, un noi amb una cua al cabell i una arracada a l'orella esquerra. Les noies són, malgrat tot, majoria. I elles són les primeres a trencar l'apassionat monòleg de vint minuts del capellà.

—Però si els capellans es poguessin casar n'hi hauria més...

—Mira Sílvia, això no funciona així. És Déu qui et crida i et dona la força necessària per seguir-lo —fa el jovent capellà.

A l'aula quinze, al costat mateix, es desenvolupa el taller que qüestiona si "val la pena ser capellà". Els participants en aquest taller s'han repartit per grups i ara es troben fent una llista sobre les funcions que ha de desenvolupar un prevere. En un grup hi ha les noies

Monsenyor Carles en un moment de la seva al·lució als joves reunits al Seminari.

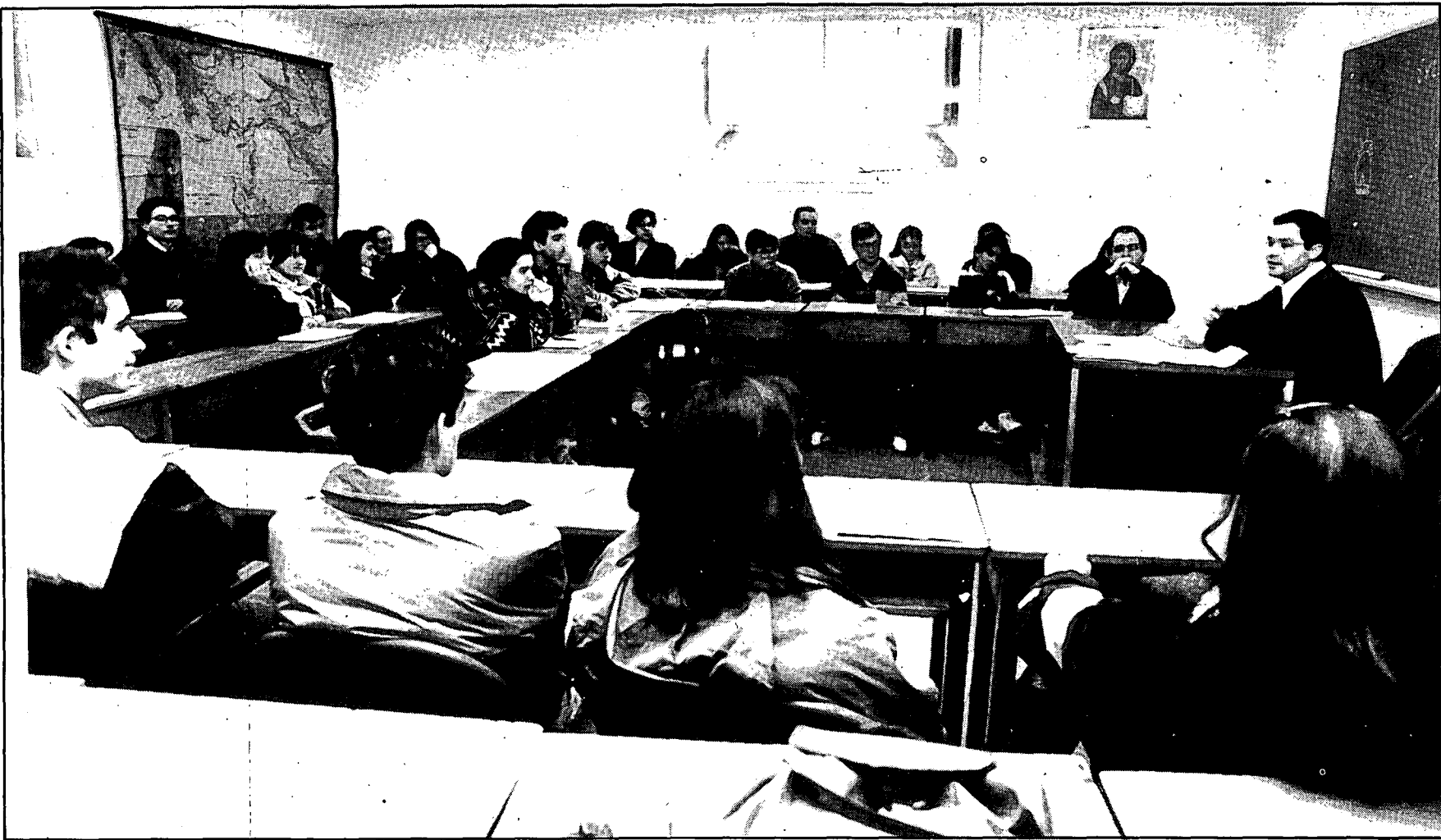
adjunt). La presentació és acurada, amb un projector per als gràfics. Tot el jovent segueix les explicacions de mossèn Jubany.

Durant tota aquesta estona, monsenyor Ricard M. Carles no perdia ni un detall de tot el que s'esdevenia. Sorprès per la multitudinària assistència —encara recorda que al recés del desembre eren 40—, es prepara ara per dirigir-se als joves, que ha esperen les paraules del seu pastor.

sacerdots la joia de ser capellà". L'Arquebisbe assegura, davant del jovent embadalit, que quan Déu li demani els comptes el dia del judici final no tindrà en compte si era bisbe, sinó que li preguntarà com ha viscut el seu sacerdocí. "Això ho pensaria i ho diria igual si fos vicari d'una petita parròquia", diu monsenyor Carles per reblar el missatge.

"Cal viure la Paraula del Crist amb una total coherència —

0?

Un moment de treball en un dels tallers a les aules del Seminari.

de Piera que he vist baixar de l'autocar en arribar aquest matí. El debat en aquest grup és viu. La Núria és qui condueix el grup i la qui amb el llapis a la mà, va apuntant el que les altres deixen anar lentament.

—Ens ajuden a conèixer Crist— assenyala la Montse.

—I també ajuden persones necessitades—afegeix entrebancant-se la Susanna.

—Sí, molt bé. Però, no creieu que es podria viure sense ells? — qüestiona la Cristina en un rampell crític.

Aquestes simpàtiques adolescents reconeixen que el principal motiu que les ha dut al Seminari és "conèixer d'altra gent" que pensi com elles. Tanmateix, l'assumpte de com han de ser els capellans també les preocupa seriosament.

—És que el mossèn que teníem abans a la parròquia era una mica esquerp, però ara l'han canviat i ha vingut un de més jove —em diuen alegres.

L'hora dels tallers s'acaba. Els joves tornen a sortir de les desenes d'aules on s'havien encofurnat i s'encaminen cap a la capella per celebrar-hi l'Eucaristia. Pel camí trobem mossèn Antoni Serramona, Delegat de Joventut de l'Arquebisbat, que em dona el seu parer dels tallers:

—Jo he estat en un d'aquests tallers i m'ha semblat que el jovent hi treballava força bé.

També el rector del Seminari, mossèn Ramon Prat, en treu una conclusió favorable:

—Jo he vist que estaven molt atents, molt interessats en els temes, molt ben disposats. S'ha vist que el jovent que ha vingut aquí és un jovent receptiu, que s'ho pren seriosament".

Una nova generació

Un cop a l'Eucaristia els joves pregunten i vibren tot cantant amb un potent instrumental musical que el Seminari ha col·locat al mateix costat de l'altar. L'arquebisbe Ricard M., sense mitra ni bàcul, parla durant l'homilia en un to amical i distès: "Tothom parla del jove ric de l'Evangeli malament. A mi em sembla un noi

molt valent que es va jugar la vida i el 'tipo' en preguntar-li a Jesús què més havia de fer per seguir-lo". L'arquebisbe demana a tots els presents que tinguem prou valentia per demanar al Senyor, com el jove ric, què més vol de nosaltres.

I després de l'Eucaristia, el dinar. Al pati del Seminari els més de cinc-cents joves s'ajueuen pels bancs i pel terra mentre engoleixen afamats els entrepans casolans. La beguda i les postres són obsequi del Seminari. El pati és ple a vessar. Tot són cercles i rotllanes de joves compartint el dinar i l'experiència. Pertot se senten rialles. L'ambient es respira un aire nou, obert, dinàmic, vital. És l'Església de la fi del segon mil·lenni: jove, compromesa, pregonament creient, participativa, alegre, creativa... Fa l'impressió que aquesta trobada és quelcom més que un grapat de joves aplegats un dissabte: és una trobada significativa que traspua futur i esperança.

Després del dinar arriba la festa amb què s'ha de cloure aquest recés. Dos cantautors cristians, plenament vinculats a aquesta nova generació ixent de l'Església catalana, mossèn Xavier Morlans i en Lluís Alba, ambdós del multifestival DAVID, s'encarregaran de fer, com diu el mateix Xavi, una mica "de xou". Mossèn Xavier Morlans és conscient d'aquest nou moviment juvenil que està vivint l'Església: "El jovent està reaccionant contra una societat massa rígida, massa metal·lica, massa funcional, massa materialista. Una societat absurda que amb el seu racionalisme ens ha dut a una guerra com la del Golf. El jovent reacciona contra això i ara es troba en un moment en què vol transcendència, vol més enllà, vol espiritualitat, vol romanticisme. Aquí és on entra la nostra oferta com a artistes i com a creadors cristians". En Lluís Alba, per la seva banda, em repeteix que ell creu absolutament plausible compaginar "el rock amb l'Evangeli". Sense més diàleg, en Xavier surt a l'escenari i comença a cantar. Després surt en Lluís Alba, més cabellut, amb més ritme —al menys amb un ritme

distint—.

Però a la fi, tot s'acaba. Quan el Xavi i el Lluís deixen d'omplir de sons la vella sala del Seminari, arriba l'hora dels adéus. Quan surto per la porta del centenari Seminari Conciliar em sento la pell esborronada i el somrius congelat, com aquell qui ha vist una aparició

angèlica. I és que m'ho ha semblat. Ens ho ha semblat a molts. Quan tomo la cantonada del carrer de Balmes sono una darrera ullada i veig la Núria, la Cristina, la Susanna com pugen al seu autocar, camí de retorn cap a Piera. Penso que tots hem après quelcom. Els capellans han après què n'opinen

els joves i han descobert un jovent lliurat a la seva Església. Els joves han descobert una Església rejuenida i dinàmica, amb un missatge engrescador.

DAVID VIDAL i CASTELL

Manquen preveres

L'encontre del passat setze de febrer va servir també per donar a conèixer els resultats d'una enquesta que el Seminari juntament amb la Pastoral Vocacional va realitzar entre els joves de la diòcesi per saber quina era la seva visió de la figura del capellà. Aquesta enquesta, que per no haver seguit mètodes probabilístics no té possible extrapolació sociològica, permet, malgrat tot, un primer apropament a la visió del capellà que té el jove cristià d'avui.

El nombre total d'enquestes contestades ha estat 756, de les quals 381 pertanyen a nois i 375 a noies. L'edat d'aquests enquestats és molt variada i oscil·la entre els dotze anys dels més joves fins als més enllà dels trenta dels més grans. El gruix més important d'edat se situa, tanmateix, entre els catorze i els divuit.

El jove prototipus

El jove prototipus d'aquesta recerca té, segons l'equip enquestador, una edat aproximada de 15-16 anys, resideix a Barcelona, estudia BUP o FP i pertany als grups de Confirmació o Catequesi de Joves d'alguna parròquia dels seus voltants.

L'enquesta s'ha estructurat sobre sis preguntes. L'equip enquestador ha donat a conèixer quines han estat les respostes prototípiques dels joves a aquestes preguntes, tot discriminant les més repetides de les minoritàries. En general, el jove cristià —cristià madur del 2000— opina així del sacerdot:

La primera pregunta era: "Què és per a tu el capellà?". La resposta majoritària ha estat "un transmissor del Missatge i la Paraula de Déu". Darrere d'aquesta, la segona més pronunciada: "Un representant de Crist i de l'Església que ha respost afirmativament a la crida de Déu".

La segona pregunta va ser: "Et sembla que val la pena avui en dia ser capellà?". A aquesta interrogació, 643 afirmen que sí val la pena, 152 diuen que no i quinze no ho saben. La gran raó del majoritari sí és perquè, segons els joves, "és una

qüestió de coherència; si Déu et crida i tu estàs disposat a ser-ho, endavant". Molts joves, en la seva resposta a aquesta pregunta, van demostrar també tenir una gran coneixença de la mancança de capellans en contestar que "n'hi ha una gran necessitat (...) en la nostra societat". Les respostes del NO es justificaven en contestar que ser capellà "porta moltes prohibicions", "està poc remunerat" i "no et pots casar".

La tercera pregunta demanava "tres o quatre característiques" del què ha de fer un capellà. En aquest punt, la definició del sacerdot més contestada fou: "És el celebrant dels sacraments i dels actes comunitaris". A més, els joves qualificaven en segon lloc el sacerdot com algú que "ajuda la gent i mostra la seva disponibilitat i assistència en els moments de dificultat i dubte".

"Què demanes com a jove a un capellà?" era la quarta pregunta de l'enquesta. "Un tracte afable amb la gent: comprensió, diàleg, saber escoltar i donar consell" fou la resposta aclaparadorament majoritària entre aquests enquestats. Bastant més llunyana es trobava la sol·licitud d'un major "apropament a la joventut".

La cinquena qüestió demanava al jove per "la relació del capellà amb el laic". En aquest punt només hi ha una resposta majoritàriament considerable: la relació és "bastant bona" o fins "molt bona". Només hi ha un centenar que la veuen "escassa", "distant" i "institucionalitzada".

"I per què no hi ha més joves que es facin capellans?" era la interrogació que clouia aquest qüestionari. Hi ha hagut dues grans respostes. La primera, "perquè l'ambient social no ho afavoreix la societat no tira per aquí i ofereix alternatives més atractives". La segona, "perquè el sacerdoti comporta un excés de responsabilitats i sacrificis, ja que és un compromís definitiu que exigeix molta maduració i valentia".

D.V. i C.

Objectiu obert

Un monjo budista i familiars de les víctimes en l'acte religiós celebrat en el km. 480 de la N-IV on perderen la vida deu súbdits japonesos.

La Mare Teresa es traslladà a Albània, el seu país natal, per obrir una casa de la seva Congregació, parlant amb una nena a Tirana.

El Papa amb el Sr. Lluís Yáñez, president de la Comissió espanyola per a la commemoració del 500 aniversari del descobriment i evangelització d'Amèrica.

Dimecres, 6

Washington: Bush agraeix la col·laboració espanyola

Ahir, al mateix temps que els diputats del Parlament espanyol coneixien en què havia consistit l'ajut logístic espanyol al conflicte del Golf, a Washington el president Bush rebia el ministre espanyol d'Afers Estrangers, Francisco Fernández Ordóñez i li agraeix el suport que Espanya donà a les forces aliades durant la guerra del Golf. També el secretari d'Estat, James Baker, rebé el ministre espanyol i lloà el suport logístic d'Espanya.

Bagdad: confusa situació en el nord i en el sud del país

És molt difícil saber exactament què passa i quines informacions són fefaents i quines no. Sembla que la guerrilla kurda es comença a moure, i que els xiïtes han intentat una revolta amb totes les de la llei al sud; però també sembla que la Guàrdia Republicana i els seguidors fidels a Saddam Hussein van controlant la situació. Per altra banda s'anuncia que el proper diumenge, disset grups opositors a Saddam, es reuniran a Beirut. És difícil lligar caps en una oposició tan dividida.

Damasc: I ara què? Endegar la postguerra

Ahir, a Damasc, es varen reunir els ministres d'Afers Estrangers del Consell de Cooperació del Golf (Aràbia Saudita, els Emirats Àrabs Units, Qatar, Bahrain, Kuwait i Oman), junt amb els d'Egipte i Síria, per parlar del futur del Pròxim Orient. També els ministres d'Afers Estrangers del Regne Unit i d'Israel, reunits a Londres, declararen que ara és un bon moment per acabar amb el conflicte àrabo-israelià. També els EUA esperen que l'Aràbia Saudita i Egipte designin la delegació palestina que pugui negociar la pau amb Israel, formada per personalitats de Gaza i Cisjordània. Sembla que l'actitud de Iàsser Arafat durant la guerra, el portarà a perdre el lideratge de la causa palestina.

Dijous, 7

Damasc: signada la "Declaració de Damasc"

Així serà conegut d'ara endavant, l'acord de cooperació regional que ahir varen signar a Damasc els cinc països del Consell de Cooperació del Golf (Aràbia Saudita, Kuwait, Oman, Qatar, Bahrain i els Emirats Àrabs Units), més Síria i Egipte. Potser l'acord més significatiu és el desplegament en la regió d'una força militar àrab que garanteixi la pau i la seguretat en la zona del Golf. L'acord estableix també que els països rics destinaran generoses ajudes econòmiques a Síria i Egipte. També es demana que l'Orient Mitjà sigui una zona lliure d'armament de destrucció massiva. Sembla que es dibuixa un eix (el Caire - Damasc - Riyad) que ha de ser el suport del nou ordre internacional a establir en la zona.

La postguerra en el Golf

La situació a l'Iraq és cada vegada més semblant a un trencaclosques, i la poca fiabilitat de l'escassa informació que arriba, fa que sigui molt difícil conèixer exactament com estan les coses. El fet d'un intent de revolta al nord (els kurds) i al sud (xiïtes) és fora de dubte. Sembla que les forces fidels a Saddam Hussein han aconseguit de moment frenar l'èxit inicial de la revolta. Mentrestant llargues caravanes de refugiats del sofert poble iraquí intenten passar la frontera de l'Iran fugint, entre dos focs, de la zona de Bàssora, on la lluita entre uns i altres és més aferrissada.

Iraq: la derrota no ha estovat la dura dictadura de Saddam

La revolta kurda i xiïta ha fet que Saddam destitueixi el ministre iraquí de l'Interior, Samis Mohammed. El substitut és Ali Hassan al Magid, cosí de Saddam, i cèlebre perquè l'any 1988, en la guerra Iraq-Iran, va utilitzar armes químiques contra els kurds. Davant la invasió de Kuwait, fou nomenat governador de l'Emirat i s'encarregà de la repressió de l'oposició kuwaitiana.

Divendres, 8

Washington: Bush vol guanyar la batalla de la pau

Bush vol pau i estabilitat política en l'Orient Mitjà. Així ho exposà dimecres a la nit, en un discurs memorable, llargament aplaudit, pronunciat davant les dues cambres reunides en el Capitoli. Avui mateix, el secretari d'Estat, James Baker, comença, amb el pla de pau de Bush a la butxaca, el seu periple per l'Orient Mitjà, que es podria sintetitzar en els següents punts: Acords de mútua seguretat entre els països de la península Aràbiga; control de l'armament de destrucció massiva; resoldre el contenciós entre àrabs i israelians; Afavorir el desenvolupament econòmic de la zona. El punt més conflictiu és la qüestió àrabo-israeliana. El suggeriment de pau a canvi dels territoris ocupats no acaba d'agradar a Israel. L'OAP ha manifestat que veu elements positius en el pla de pau de Bush.

La situació a l'Iraq

La poca informació directa de la situació fa molt difícil saber quina és realment la situació concreta. Fonts de l'oposició asseguren que la revolta xiïta ha arribat fins a Bagdad, i fonts governamentals asseguren que les tropes de la Guàrdia Republicana tornen a tenir el control de Bàssora i de diverses ciutats del sud que dies passats estaven sota el control dels xiïtes. La composició de l'oposició és molt heterogènia i fa molt difícil un acord entre les diferents ètnies i confessions religioses. Per altra banda, avui, l'Iraq alliberarà 20 periodistes occidentals i 2.000 presoners kuwaitians.

Èxode d'albanesos a Itàlia

Quan l'últim bastió del paradís promès ha obert les portes, milers de ciutadans en fugen a cuita-corrents. Aquests dies n'han arribat més de 16.000 als ports de l'Adriàtic. Albània ha declarat zona militar els ports marítims per evitar l'èxode, i Itàlia ha amenaçat amb retornar els refugiats al seu país. Quan la debilitat dels dictadors dona als pobles l'oportunitat de conquerir la llibertat, per dolorosa i complexa que sigui la conquesta, aquests no la deixen pas passar de llarg.

Dissabte, 9

Madrid: es considera imminent la remodelació del govern

La foto-finish en acabar el Consell de ministres d'ahir era un record per a la història i l'adéu definitiu a l'actual gabinet ministerial. Felipe González, tot agraint els serveis prestats, s'acomiadà formalment dels membres de l'actual govern. Sembla que Narcís Serra i Carlos Solchaga seran els homes clau del nou equip ministerial, i que seguiran Javier Solana, Rosa Conde, Francisco Fernández Ordóñez i José Luis Corcuera en els ministeris que ocupaven fins ara. Narcís Serra deixaria el ministeri de Defensa i seria el nou vice-president amb amplis poders polítics.

El tron de Saddam, trontolla

Sembla que al dictador iraquí l'hi ha entrat la por al cos. L'oposició va prenent cos i guanyant terreny. Saddam, segons informen fonts xiïtes, ha

ofert compartir el poder amb kurds i xiïtes, cosa que aquests han refusat totalment. El nomenament de **Hassan al-Majid**, cosí de **Saddam** i cap de la repressió contra els kurds en temps passats, fins i tot amb armes químiques, no ha fet gens de gràcia a ningú, i es tem que intenti aixafar l'oposició sigui com sigui. A última hora es deia que **Khaled Abed Ibrahim**, cap de la setena divisió de l'exèrcit iraquí, s'ha unit amb tropes i armament als revoltats. **Rafsandjani**, president de l'Iran, en la pregària d'ahir, va fer una crida a **Saddam** perquè se sotmeti a la voluntat del poble iraquí.

Riyad: James Baker treballa ja en un nou ordenament geopolític de l'Orient Mitjà

Anit, arribà a **Riyad** el secretari d'Estat nord-americà, **James Baker** començant el seu periple de deu dies pels països de la regió. La qüestió més delicada és la problemàtica global àrabo-israeliana. **Baker** visitarà **Israel** i està disposat a entrevistar-se amb representants palestins de les zones ocupades de **Gaza** i **Cisjordània**. Per altra banda, **Shamir**, primer ministre israelià ha proposat converses de pau amb **Síria** i l'**Aràbia Saudita**, mentre alguns líders de la "intifada" es mostren contraris al lideratge de **Iàsser Arafat**.

Diumenge, 10

Kuwait: reformes democràtiques

La gira de **James Baker** pels països de la zona del Golf ha començat amb bon peu. Encara que prometre és fàcil, tanmateix sembla que l'emir de **Kuwait**, **Jaber al-Ahmad al-Sabah** s'ha compromès a introduir serioses reformes democràtiques en l'estructura política de l'emirat. L'any 1986, l'Assamblea Nacional fou suspesa en les seves funcions, i la Constitució del 1962 ha quedat en paper mullat. L'emir ha promès eleccions; però la dona, ara per ara, no té dret a votar. Va fer molt mal efecte que la primera mesura de les autoritats kuwaitianes després de la guerra fos la declaració de la llei marcial. Molts kuwaitians comencen a no entendre, com després dels dies transcorreguts, regna un desordre general en el país, mancat dels serveis més elementals com aigua, electricitat i queviures.

Iraq: continua la revolta

Els kurds al nord i els xiïtes al sud, sembla que de moment continua la revolta tot i la desesperada repressió de les autoritats de **Bagdad**. S'assegura que el govern de **Bagdad** ha donat llum verda a l'ús d'armament químic contra els insurgents, mentre la **Guàrdia Republicana** intensificava ahir els seus atacs amb artilleria pesada contra els revolucionaris. **Washington** s'ha afanyat a fer saber a **Bagdad** que es guardi d'usar armes químiques contra el seu poble, tot i que no ha fet saber quina seria la reacció dels EUA i dels aliats. Mentrestant a **Damasc**, els grups iraquians de l'oposició preparen un govern iraquí de coalició entre tots els grups opositors esperant la caiguda del dictador **Saddam**.

La qüestió àrabo-israeliana

S'espera amb expectació la visita de **James Baker** a **Jerusalem**. Els israelians no acaben de veure clar el que sembla la proposta dels EUA: territoris, a canvi de la pau. Després de 39 mesos de revolta palestina, els líders de les diferents faccions de l'OAP no tenen un criteri comú davant la visita de **Baker**. Tanmateix, **Iàsser Arafat** ha dit que no té inconvenient que els líders de **Gaza** i **Cisjordània** s'entrevistin amb **Baker**. Tot i que no serà fàcil, cal intentar que el diàleg porti finalment la pau.

Dilluns, 11

La postguerra en el Golf

Els EUA, després de treure les castanyes del foc, hi volen dir la seva. El periple de **James Baker** pels

països de la zona, sembla que portarà a bons resultats. La dificultat és que els països àrabs aliats contra l'Iraq, neden entre dues aigües: l'Occident i la totalitat del món àrabo-islàmic. Com era d'esperar, la gran dificultat és la qüestió àrabo-israeliana. Avui, **Baker**, en la seva visita al Caire, intentarà d'acord amb l'únic país àrab que manté relacions diplomàtiques amb **Israel**, aplanar el camí cap una entesa política en aquest punt que permeti el diàleg i la negociació, sobretot, després que l'OAP veu amb bons ulls l'entrevista entre **Baker** i els líders palestins de **Gaza** i **Cisjordània**.

Est d'Europa: la difícil transició vers el postcomunisme

La Història és cruel i no perdona, i ja ara, hi ha una justícia immanent en el devenir històric de totes les històries personals i col·lectives. Després de 70 anys de política interior anti-democràtica i de política exterior imperialista, es fa difícil endegar per vies de llibertat i democràcia la vida política, social i econòmica. Aquests dies proliferen els conflictes a l'URSS, **Iugoslàvia**, **Albània**, **Romania**. A l'URSS, una manifestació de 300.000 persones demana la fi del poder del PCUS, la dimissió de **Gorbatxov** i un poder polític més gran per a **Boris Eltsin**. A **Iugoslàvia** es multipliquen les manifestacions de signe anticomunista. A **Albània**, les multituds, estafades durant tants anys, fugen com poden del "paradís" comunista. A **Romania**, es crida contra els cadells hereus comunistes i s'escolten "visques" al rei **Miquel**. Esperem que el nou ordenament polític-social de l'Est trobi el bon camí.

Dimarts, 12

Madrid: Cinquè govern de Felipe González

Narcís Serra, vice-president; **Francisco Fernández Ordóñez**, ministre d'Afers Estrangers; **J.L. Corcuera**, Interior; **Javier Solana**, Educació i Ciència; **Rosa Conde**, portaveu; **Carlos Solchaga**, Economia i Hisenda; **Julián García Vargas**, Defensa; **Juan Manuel Eguiaray**, Administracions Públiques; **Matilde Fernández**, Assumptes Socials; **Tomàs de la Quadra**, Justícia; **Virgilio Zapatero**, Relacions amb les Corts; **Julián García Valverde**, Sanitat i Consum; **Jordi Solé Tura**, Cultura; **Luis Martínez Noval**, Treball i Seguretat Social; **José Claudio Aranzadi**, Indústria, Comerç i Turisme; **Pedro Solbes**, Agricultura i Pesca; **Josep Borrell**, Obres Públiques i Transports. Tres catalans en el govern de la nació. L'orientació sembla ser socialdemòcrata i tecnocràtica.

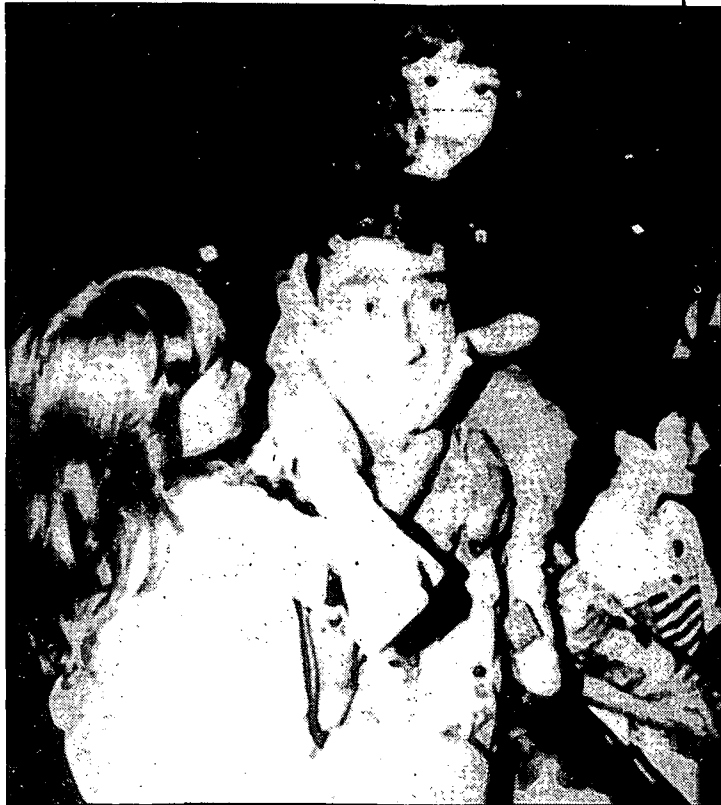
Iugoslàvia: moment delicat per a la Federació Iugoslava.

Eslovènia i **Croàcia** per un costat, que en les últimes eleccions després de 45 anys de dictadura varen esbandir del poder els comunismes, i **Sèrbia** per l'altra, que donà suport als comunistes, han creat una greu situació conflictiva. A **Belgrad** hi ha hagut manifestacions en pro i en contra de les autoritats comunistes. Els eslovens i els croates temen que **Sèrbia** vulgui jugar un paper preponderant, ja que també a **Croàcia** hi ha una nombrosa comunitat sèrbia. **Eslovènia** i **Croàcia** són econòmicament més fortes, i més dèbil el sud. Una nova **Confederació** per a tots els iugoslavs sembla difícil.

Jerusalem: Baker a Israel

James Baker arribà ahir a **Israel**, després de la mort de quatre jueves a mans dels palestins, i que fossin interceptats i morts els sis membres d'un comando àrab provinent de **Jordània**. Els EUA volen trobar una solució raonable al problema àrabo-israelià en general i palestino-israelià en concret. **Baker** després de parlar amb el seu homòleg israelià, **David Levy**, ha detectat un cert canvi de mentalitat i aproximacions a una solució. **Shamir**, però, ha d'afrontar la pressió dels partits d'extrema-dreta que es neguen a qualsevol concessió territorial.

Objectiu obert

Després de les llàgrimes del comiat, l'alegria del retrobament.

CALENDARI

17 de març. Diumenge V de Quaresma. Sts. Patrici, b.; Josep d'Arimatea i Sta. Gertrudis de Brabant, vg.

El sol surt a les 6 i es pon a les 18. —Hora solar.

18 de març. Dilluns. Sts. Cirili de Jerusalem, b. dr.; Salvador d'Horta, cfr. i Anselm, bisbe. Festa major a Horta de St. Joan i Ribarroja d'Ebre.

19 de març. Dimarts. St. Josep, espòs de la Mare de Déu i Quintil·la, mr.

Fira a Sta. Coloma de Farners, Solsona i Torres de Segre.

20 de març. Dimecres. St. Ambrós de Siena, dom. Stes. Eufèmia i Alexandra, mrs.

21 de març. Dijous. St. Filemó, mr. i Sta. Fabiola, matr. romana.

Primavera

22 de març. Divendres. Sts. Deogràcies i Benvingut, b.b.; Octavià, mr. i Sta. Lea, vda.

23 de març. Dissabte. Sts. Josep Oriol, pvre.; Toribi de Mogrovejo, arq. i Aquil·la, mr. Festamajor a Montgat, Puigverd de Lleida i Sant Jordi Desvalls.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

17 de març. Diumenge V de Quaresma. Lectures: Primera Jr 31:31-34; Salm 50; segona He 5:7-9; tercera Jo 12:20-33.

18 de març. Dilluns de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 13:1-9. 15-17.18-30.33-62; Salm 22; segona Jo 8:1-11.

19 de març. Dimarts. St. Josep, espòs de la Verge Maria. Lectures: Primera 2S 7:4-5a.12-14.16; Salm 88; segona Rm 4:13.16-18.22; tercera Mt 1:16.18-21.24a, obé: Lc 2:41-51a.

20 de març. Dimecres de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 3:14-20.91-92.95; Dn 3: segona Jo 8:31-42.

21 de març. Dijous de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Gn 17:3-9; Salm 104; segona Jo 8:51-59.

22 de març. Divendres de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 20:10-13; Salm 17; segona Jo 10:31-42.

23 de març. Dissabte de la V setmana de Quaresma. Lectures: Primera Ez 37:21-28; Jr 31; segona Jo 11:45-56.

Litúrgia de les Hores
Setmana 1

Diumenge: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: St. Josep, espòs de la Verge Maria. Solemnitat.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El fonamentalisme islàmic

El fonamentalisme islàmic-iraní, tantes mostres televisives del qual n'hem vist en oració aquests dies, és una lliçó donada, per l'Islam, al nostre món occidental saberut. No podem viure només amb les pautes de la ciència, que no van més enllà d'allò útil i funcional. La ciència orgullosa que no sap què fer de les preguntes de la psique profunda de la humanitat sobre el sentit últim de la vida. També, la floració de sectes a Europa és un signe, si volem, com la febre, però un signe.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Institut "Robert Schuman"

Una escola europea de periodisme catòlic

Des de fa tres anys va ser creat a Brussel·les un institut de periodisme. "Professional, europeu i catòlic", aquests són els trets que l'identifiquen. Un institut que respon a una idea original.

A les tres del matí, en plena guerra del Golf, descobrim a través de grans finestres prop de quinze tranvitadors que aboquen a les pantalles blanques els seus articles en totes les llengües. Una agència de premsa internacional? La sala de redacció de CNN?

No. Som a Brussel·les, a l'Institut Robert Schuman, també denominat European Media Studies, es l'únic centre d'estudis que reuneix, dia i nit, estudiants de tot Europa. La formació densa, engloba els tres mitjans —premsa, ràdio i televisió en un període de nou mesos. Les classes, essencialment pràctiques, són impartides per professionals de diversos països, com Europa Press d'Espanya, Antenne 2 de França, la BBC, la RTBF de Bèlgica, el periòdic suís "La liberté" entre altres.

La "Red"

Igualment com en l'Edat Mitjana amb els gremis, on els mestres ensenyaven als

seus deixebles els secrets de la professió, en l'Institut Robert Schuman els professionals de la Informació transmeten el seu "Saber" als nou llicenciats. D'aquesta manera, després de nou mesos d'instrucció els joves periodistes presenten els seus treballs a Premsa, Ràdio i TV com si d'una obra artesanal es tractés. "I, després del curs, després d'haver viscut junts durant un any, queden en contacte entre ells" afegeix Jean-Yves Riou, periodista francès, director dels estudis.

Les dues promocions anteriors, dispersades per tot Europa i encara més enllà, es troben lligades a un petit periòdic, "Network", en castellà "La red". A més els "pioners", treballant en la premsa, co-

rregeixen els articles dels seus benjamins.

Catòlic?

L'institut pretén cada vegada més formar els seus estudiants prop de les grans qüestions que es plantegen en l'Església d'avui. "La nostra escola no és una escola d'evangelització—comenta el director Marcel Bauer, periodista belga, autor de nombrosos reportatges a televisió. Sí, tanmateix, se situa en la crida del Papa als laics. La vocació cristiana ha de nodrir la del periodista. El periodista és un buscador de la veritat". Amés, explica Jean-Yves Riou, cal que els estudiants es formin en les grans qüestions del món contemporani, particularment aquelles que afecten més la consciència cristiana. Penseu, per exemple, en la bioètica. Per altra banda, l'Institut ha de ser per a ells el lloc privilegiat per meditar sobre el seu futur treball i la seva ètica professional. Una reflexió que, per nosaltres, ha de basar-se en una visió cristiana de l'home".

Rumb a l'Est

A meitat del tercer any, els temes escollits són variats. Els

més espectaculars han estat la publicació del suplement del Correo Gallego amb motiu de la visita del Papa a Santiago de Compostel·la, un reportatge televisiu sobre els "catòlics hippies" de l'Agnus Dei a Alemanya, i diversos programes de ràdio sobre "els refugiats polítics", "un missioner en la terra dels esquimals", "la bioètica", etc.

Aquest any, són nombrosos els estudiants que vénen de l'Est. Exactament nou dels vint-i-set. En aquesta ocasió, el viatge pel gran reportatge anual tindrà lloc a Txecoslovàquia.

A mesura que passa el temps, l'Institut va configurant la seva pròpia identitat. Els professors procedeixen dels països més diversos, de mitjans més prestigiosos. "Estem immersos en una espiral ascendent, assenyala Jean-Yves Riou. Cada any se'ns exigeix més esforç i atenció.

Per més informació:
Institut de Journalisme Robert Schuman / European Media Studies

Rue de l'association, 32-34
1000 Bruxelles - Bèlgica
Tel. 32 3 217 23 55 - Fax 32 2 219 57 64

SYBILLE D'OIRON

BUIDES LES MANS

*Buides les mans, act em teniu, Senyor.
Orfes els dits, no he dut ni un mos a taula.
Ni els meus amics m'escolten la paraula,
ni els meus germans m'entenen la cançó.*

*Servent orat, del crit de la claror
n'he fet només l'espurna d'una faula.
Sóc arbre bord i dia a dia em cau la
fulla del cor encesa de tardor.*

*Buides les mans, les omplo amb vostres mans.
Orfes els dits, els lligo amb vostres dits.
amb els amics viuré en el goig dels sants,
amb germans seré dels escollits.*

*Hi haurà un sol cor i l'aire anirà ple
del fruit daurat d'un cel dolç i serè.*

MANUEL TORT

La nova aliança

Les primeres lectures d'aquesta Quaresma ens han assenyalat, a través de moments característics, les grans etapes de l'aliança entre Déu i els homes. Podríem dir que han estat un comentari a aquella frase sintètica que diem en la Pregària eucarística IV: "Moltes vegades oferíreu als homes la vostra aliança, i enviant els profetes els preparàveu per a la salvació que els havíeu promès." Avui, en efecte, hem arribat a la paraula dels profetes: Jeremies ens dona un dels textos claus de la Sagrada Escripura, anunciant de part de Déu "la nova aliança".

• LA SANG DE L'ALIANÇA NOVA I ETERNA

L'expressió "nova aliança" ens és ben familiar als cristians. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia, la sentim en llavis del sacerdot que repeteix les paraules i els gestos de Jesús en el sopar.

Si prenem els textos del Nou Testament que descriuen la institució de l'Eucaristia, trobarem que, en totes les quatre narracions (Mateu, Marc, Lluci Pau i Corintis), hi ha una referència a "la sang de l'aliança". Els dos primers evangelis -Mateu i Marc- tenen una frase molt paral·lela a la que Moisès digué en el Sinaí, en cloure l'aliança que Déu oferia al seu poble: "Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres"; Jesús, al sopar, diu: "Aquesta és la meua sang de la nova aliança...". Lluci Pau, en canvi, proposen aquesta altra frase: "Aquest calze és la nova aliança en la meua sang..."; una frase que fa pensar més directament en el text de Jeremies. I, tanmateix, Mateu i Marc fan també la trasposició a la nova aliança.

El text litúrgic de les nostres pregàries eucarístiques ha reunit en certa manera les dues tradicions bíbliques, dient: "Aquest és el calze de la meua sang, sang de

l'aliança nova i eterna..." El Sinaí, com a lloc de l'aliança mosaica, celebrada a través l'història d'Israel en els sacrificis del Temple, queda superat per la sang de Jesús, vessada en el Calvari. En ella, la vida de Jesús (la sang, a la Bíblia, és la materialització de la vida, de l'esperit) és donada com a testimoni d'un amor ple al Pare i als homes, que mai més ningú no podrà destruir. Per això, l'aliança nova és alhora "eterna" i "en els cors", puix en la comunió amb la vida de Jesús, Fill de Déu fet home i comunicador de l'Esperit, hi ha la purificació dels pecats.

• MEMORIAL I SACRIFICI

Aquesta presentació de Jesús al Pare, mogut per l'Esperit Sant, per realitzar plenament la seva voluntat amb un acte suprem d'amor filial, pot anomenar-se amb tota veritat un acte sacrificial, és a dir, un acte d'ofrena, de reconeixement de la santedat de Déu, de comunió amorosa.

En el sopar, Crist ha donat a l'Església la possibilitat meravellosa de tenir sempre a l'abast aquest acte suprem d'aliança nova i eterna entre Déu i els homes en la sang de Jesucrist. Més encara: ens ha manat que el celebréssim "en memòria seva". L'Eucaristia és el seu "memorial", això és, el gest ritual que, en l'obediència al Senyor, permet a l'Església veure actualitzada, per la força de l'Esperit Sant, l'obra de la nostra redempció, el misteri pasqual de Crist, l'aliança nova i eterna.

Quan celebrem l'Eucaristia no és pas, en primer lloc, en nosaltres mateixos que hem de pensar. L'Eucaristia és celebrada per "fer-nos memòria" eficaç i realista del que el Senyor ha fet i fa per nosaltres, i podem esperar quelcom millor que aquesta "memòria" que

el Senyor ens porta, cada dia, de l'amor indefectible que ens té?

• L'EUCARISTIA PASQUAL

Si l'Eucaristia és sempre el memorial de la nova i eterna aliança, ho és, sobretot i en primer lloc, l'Eucaristia pasqual. A la nit de Pasqua, l'Eucaristia és ben bé la culminació i la raó d'ésser de tot el conjunt de la celebració. I és, així, el moment en el qual el Senyor ens dona en veritat, encara que sota els signes sacramentals, tota la realitat del que celebrem en el Triduum Pasqual: el misteri de la nova aliança!

Les dues lectures d'Isaïes que llegim a la Vetlla, especialment la primera (lectura quarta), insisteixen en aquest punt: "El teu creador s'ha fet el teu marit... Jo t'havia abandonat per poca estona, però ara et recobro amb un afecte immens..., ara t'estimo amb un amor etern... Ni que desapareguin les muntanyes i se somoguin els turons, no desapareixerà l'amor que jo et tinc ni se somourà el meu pacte de pau, diu el Senyor, el qui t'estima". "Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna..." (lectura cinquena).

Em sembla que adonar-se d'això ens ajuda a entrar d'una manera molt simple i molt profunda en el cor de la celebració de la Setmana Santa i de tota la celebració pasqual. Quina actitud millor que la de "recordar" allò que és etern i per sempre, i, recordant-ho, actuar en conseqüència? La renovació de les promeses baptismals, a la Nit santa, té aquest sentit. El nostre "hi renuncio" i el nostre "hi crec", és ben bé la resposta al do de l'Esperit en els nostres cors, rebut en la iniciació cristiana, quan l'aliança nova s'ha fet per a cadascú de nosaltres una realitat personal i vital.

LECTURES DE LA MISSA

"PACTARÉ AMB VOSALTRES UNA ALIANÇA NOVA, I NO EM RECORDARÉ MÉS DEL VOSTRE PECAT"

L'aliança del Sinaí era transitòria. Déu farà amb els homes una aliança que no necessitarà taules de pedra, perquè serà escrita en els cors: l'aliança del perdó, que és el do de l'Esperit Sant. Aquesta aliança l'ha realitzada Jesucrist, més encara, és Ell mateix, ja que en Ell han estat units Déu i l'home en una sola persona. Per això en el sopar el Senyor ens donà la seva sang de l'aliança nova i eterna.

Lectura del llibre del profeta Jeremies (31:31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: "Coneixeu qui és el Senyor", perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

"DÉU MEU, CREEU EN MI UN COR BEN PUR"

La súplica del salmista és ben adient a l'anunci del profeta. Un "cor ben pur" és el resultat de l'aliança de Déu. Un "cor", és a dir, el centre de la personalitat de cadascú, on es juga el sí o el no de l'home a l'aliança que Déu li ofereix en Jesucrist.

Salm 50: 3-4, 12-13, 14-15 (R.: 12a)

Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;
vós que sou tant bo, esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
Ensenyaré els vostres camins als pecadors,
i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

"APRENGUÉ QUÈ ÉS OBEIR I ES CONVERTÍ EN FONT DE SALVACIÓ ETERNA"

Breus paraules, però intenses, sobre la passió del Senyor. La figura de Getsemaní s'endevina a través d'aquestes frases. Seria insuficient una visió "dolorista" de la passió de Jesús, sense tenir en compte la realitat interna de l'amor sacrificial. Però, alhora, seria irreal no remarcar els sofriments que Jesús va patir. La proximitat dels dies de la Passió ens conviden a aquesta meditació.

Lectura de la carta als cristians hebreus (5:7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escollí per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

"EL GRA DE BLAT, QUAN CAU A TERRA, SI MOR, DONA MOLT DE FRUIT"

Jesús anuncia la seva glorificació a partir de la mort, sota la imatge del gra de blat. La vida brota de la mort, però no és pas la mateixa vida d'abans, simplement recuperada, sinó una vida nova, comunicativa i fecundant. "Quan tu sembres una llavor, no neix sense haver mort primer..." (1 Cor 15,36). L'hora de Crist és la del seu trànsit pasqual, la de passar d'aquest món al Pare. I això ho farà "enlairat", no pas vençut, sinó victoriós malgrat tot, i atraient tothom cap a Ell.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (12:20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea i li pregaven: "Senyor, voldríem veure Jesús". Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: "Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom". Una veu va dir del cel estant: "Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré". La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: "No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi". Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

"Ha arribat l'hora"

La presentació d'uns grecs, segurament prosèlics (v. 20) que havien pujat a Jerusalem i que a l'esplanada del temple manifesten a Felip el seu desig de veure Jesús, ens introdueix per mà de l'evangelista a un dels acostumats monòlegs de Jesús. Com en el passatge de Nicodem, també aquí els qui havien entrat en escena, no sols queden relegats a segon terme, sinó que desapareixen en l'obscuritat per donar pas a un Jesús revelador del "seu" misteri. **Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat**, afirma Jesús (v. 23). En el quart evangeli el mot "hora" fa referència gairebé sempre a un moment especial i significatiu de la vida de Jesús. Vint-i-sis vegades sant Joan fa servir aquesta paraula. Unes vegades l'usa amb article determinat "l'hora", o amb un adjectiu possessiu —"la meua hora" i "la seva (de Jesús) hora". Què signifiquen aquestes expressions? Quina és aquesta hora? El text que ens defineix clarament aquesta hora de Jesús és el de 13:1: **Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare.** L'hora, doncs, de Jesús és la de la seva mort. O més exactament, l'hora de la seva glorificació, com diu el nostre text (v. 23). Exaltació que comporta la passió i mort, la resurrecció i l'ascensió al Pare. L'hora de l'enlairament (vv. 32-33). I és després de la seva entrada triomfal a Jerusalem, el dia de Rams, que Jesús afirma que l'hora decisiva ja ha arribat. El Sanedrí certament ja l'ha condemnat (Cf. 11:47-54). Per altra part ja ha estat ungit profèticament per a la mort (Cf. 12:1-7). Sant Joan ens dona a entendre que ja tot està a punt. El que proclama que quan serà enlairat damunt la

"Voldríem veure Jesús"

(Jo 12:20-33)

terra, atraurà tothom cap a ell, veu en aquells grecs que demanen de conèixer-lo, el signe que els pagans s'encaminen ja cap a la llum i la vida que ell porta. Entén, doncs, que ha arribat el moment de destriar la llum de les tenebres i que aparegui la força que amb el lliurament del seu esperit donarà als qui el segueixin. **Ara és el moment que aquest món serà condemnat; ara el sobirà d'aquest món serà expulsat** (v. 31). Alçant-se damunt del ponent de la mort, la resplendor del sol de la resurrecció obre el camí del seguiment de Jesús. L'hora de Jesús és també l'hora dels deixebles, l'hora de la ruta de l'Església. **Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo estic: el Pare honorarà els qui es fan servidors meus** (v. 26).

"Si el gra de blat..."

Així que Jesús proclama clarament que ha arribat l'hora de la seva glorificació, sant Joan ens recorda la paràbola del gra de blat. **Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol; però, si mor, dona molt de fruit.** Amb una elegant sobrietat de paraules, Jesús, no sols ens diu quin és el camí de la seva glorificació, sinó com aquesta ascensió de la creu al Pare és també el camí d'una gran fecunditat. L'obediència amorosa a la voluntat de Déu és fecunditat de vida, mentre que la desobediència és condemna a quedar-se sol, eixorc. Invitació als deixebles de tots els temps a

assumir amb generositat total el repte de l'obediència amorosa a Déu, que és donació del propi jo purament humà per guanyar-lo, enriquit, en la comunió amb l'amor del Pare. **Els qui estimen la seva pròpia vida la perden, els qui no l'estimen en aquest món la guarden per a la vida eterna** (v. 25). Vet aquí el testimoniatge del Gran Màrtir i de tots els màrtirs que s'han pres seriosament la lliçó de Jesús i l'han seguit. Seguidament que, no sols es fa a través del martiri sangrant, sinó també, i sobretot, del martiri de la fidelitat a l'Evangeli. Fidelitat que suposa una actitud vigilant, de lluita constant, i que està sotmesa a moltes "agonies" —crisis— amargues. **En aquests moments em sento torbat. ¿Què he de dir? ¿Pare, salveu-me d'aquesta hora?** El camí de la fidelitat al seguiment de Jesús està empedrat de crisis, de lluites —agonies autèntiques—, com la de Getsemaní, que les recapitula totes, per més que no fos l'única. És l'hora de la pregària valenta: **Pare, glorifiquem el vostre nom** (v. 28a). **Perquè és per arribar en aquesta hora que jo he vingut** (v. 2c).

El món vol veure Jesús

Tornem al començament de la nostra lectura d'avui. L'episodi d'aquells grecs que volien veure Jesús és d'un abast teològic i pastoral enorme. Són la representació dels gentils, els no pertanyents al poble escollit, els qui manifesten el seu interès per conèixer Jesús. Aquell Jesús rebutjat pels seus i ja

condemnat a mort per les màximes autoritats religioses del poble de Déu. I per tal d'aconseguir el seu propòsit es dirigeixen a Felip, un apòstol, que havent-ho parlat amb Andreu, un altre apòstol, traslladen la petició a Jesús. L'evangelista no ens diu res del resultat d'aquesta petició doble: petició d'uns forasters i de dos apòstols. El relat evangèlic, però, ens dona un retrat autèntic i exacte del vertader Jesús que cal ensenyar al món. Transportem-ho als nostres dies. El món —la humanitat— ens diu a nosaltres: **Senyor, voldríem veure Jesús**. Nofa alcas exigir justesa expressiva amb la frase evangèlica de la manera com la gent s'expressa. Aquest món que temeràriament ens hem apressat a qualificar de no-creient, demana conèixer la salvació, l'alliberament del mal, de la por, de l'angoixa vital. Nosaltres sabem que la salvació té un nom: Jesucrist. **No hi ha cap altre nom sota el cel, donat als homes, en el qual hàgim de salvar-nos** (Fets 4:12). ¿Som capaços de llegir aquesta pregària sorda però ardent en la mirada de tots els necessitats d'alliberament? Ells potser no saben ben bé què demanen. Nosaltres, sí. Què els responem? ¿Quin Jesús els mostrem? Que Déu no permeti que siguem dels qui estimen la seva pròpia vida i acaben perdent-la. La pròpia vida cristiana, reclosa en un intimisme poruc, temerosos d'esbravar-la. Jesús se'n ha donat perquè, vivint-lo, en donem testimoniatge amb les paraules i les obres. Parlem molt de l'Església missionera. Som enviats, certament. I cal que hi anem. Anem-hi, però, amb els ulls ben oberts i amb les oïdes atentes, capaços de captar aquest prec de voldríem veure Jesús, i coratjosos de donar-hi la resposta de l'evangeli. Perquè la humanitat, creguem-ho, vol conèixer el Jesús autèntic. No li escamotegem.

CULTURA CIENTÍFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

58. Existeix una cinquena força física?

Les quatre forces, o interaccions, que vam explicar la setmana passada són suficients per a explicar, en el moment actual de la ciència, tots els fenòmens físics que observem en la natura. La gravetat ens fa tocar de peus a terra i manté el nostre planeta al voltant del Sol; la força electromagnètica és responsable de totes les propietats físiques i químiques que els nostres sentits perceben dels sòlids, líquids i gasos que ens envolten, i és també la que ens permet moure i actuar, ja que és per ella que podem canviar en energia útil allò que mengem; la força nuclear forta fa que els àtoms que componen el nostre cos i tot el que ens rodeja no es desintegri; i la força nuclear dèbil, que a simple vista no ens afecta personalment, és també important per a la nostra existència: és a ella qui devem el primer pas de la cadena de reaccions nuclears que tenen lloc a l'interior del Sol, que fan que aquest astre es mantingui anys i anys a la temperatura que ens convé. Sabent això, si ara es demostrés que encara hi ha una altra força física diferent d'aquestes quatre, ben espontàniament se'n oïrria preguntar: per què? què hi vindrà a fer ara una altra interacció en el món? Però encara que no se'n hagi demostrat l'existència com que s'ha parlat

tant de la seva possibilitat, també nosaltres n'hauríem de parlar.

La "trobada" d'Ephraim Fischbach

Ja vam explicar en el n. 38 d'aquesta sèrie que un punt bàsic important per a la teoria de la relativitat generalitzada era la identificació de les masses gravitacional i inercial de qualsevol cos material. La comprovació experimental més meticulosa d'aquest fet que s'ha portat a cap abans del 1986 ha estat la del físic hongarès **Roland von Eötvös** amb els seus col·laboradors, el 1922. Amb el mètode de les balances de torsió va poder establir la identitat de les masses inercial i gravitatòria amb una precisió que només permetia un error inferior a la centmil·lionèsima. Si bé una centmil·lionèsima no és encara zero, hi ha una probabilitat tan alta que ho sigui, que realment hom pot, amb fonament, considerar que la diferència és de debò nul·la. I així ho admeteren; i ben joiosament, tots els físics. A més, l'experiment demostrava que la força gravitatòria exercida sobre un cos no depèn de la seva composició química, sinó només de la seva massa inercial.

Doncs bé, un físic americà **Ephraim Fischbach** de la universitat de Purdue, tingué, a

finals del 1985, l'ocurrència de reexaminar amb cinc col·laboradors els rancis papers d'Eötvös, no pas amb ànim de dubte d'aquells resultats experimentals, sinó per veure si hi trobava indicis d'un nou fenomen físic. Prou sabia —després dels càlculs de R. Dicke de la dècada dels seixanta que mostraven que substàncies distintes, però de massa igual, graviten de la Terra al Sol amb una acceleració que no pot diferir en una centmil·lionèsima—, que no era raonable ja dubtar de la identitat de les dues menes de massa. La recerca de Fischbach venia motivada pel fet que el 1981 un altre grup de físics americans havia anunciat que havien trobat anomalies gravitatòries inexplicables entre el valor del pes d'un cos mesurat a la superfície de la Terra i al seu interior a una certa profunditat.

Així, doncs, Fischbach, tot remenant els apunts d'Eötvös creu trobar un error en l'anàlisi de les dades. No hi ha dubte dels resultats experimentals, que l'honestat científica del físic hongarès ho prohibeix, sinó de la interpretació: comptant que de fet la precisió dels experiments era més alta d'una centmil·lionèsima, Fischbach veu que substàncies diferents donaven constantment variacions de

l'ordre d'aquella precisió i, veient-hi quelcom significatiu, examina en què diferien aquelles matèries i veu que és diferent el nombre relatiu entre protons i neutrons del nucli dels seus àtoms. Com ho sap, com més alt és el pes atòmic més gran és la diferència entre neutrons i protons. Fischbach publica els seus resultats a "The Physical Review Letters" de gener del 1986, suggerint la hipòtesi d'una cinquena força molt més dèbil que la de la gravetat que actuaria en sentit contrari i que provindria de l'estructura dels nuclis atòmics.

I comença la polèmica

Aquesta cinquena força seria d'abast limitat, d'uns 200 m, i la seva intensitat no arribaria a una centèsima de la de la gravetat. Però és evident que només la podem donar per segura si l'avalen experiments ben precisos. No n'hi ha prou amb els papers d'Eötvös! I molts investigadors es lluiran a la tasca... Resultats? Fins ara, ni un de definitiu. Uns diuen que és falsa la teoria de Fischbach, perquè no es detecta cap anomalia que no es pugui explicar per causes conegudes. D'altres afirmen que potser sí, però de més abast: uns mil metres, o bé que la causa és una

altra (per exemple l'"isospin" de les partícules). Hi ha qui diu que són dues forces: una 5ª i una 6ª, perquè hi ha causes distintes. Hi ha qui ja ha posat nom als bosons intermediaris d'aquesta nova interacció: "cosmons", perquè intervindrien en l'explicació de l'estructura del cosmos...

Però les revistes científiques serioses per ara només han dit que la cosa és molt problemàtica, i que fins al moment present no s'ha trobat manera de fer experiments amb prou rigor per a resoldre definitivament el cas. I és que, a més de la imprecisió inherent a les mesures experimentals, cal tenir en compte el percentatge de cada isòtop que intervé en una mostra d'un element o d'un compost, ja que si no, no es pot saber exactament la diferència entre els protons i neutrons de tota la massa, i aquest percentatge no és fàcil conèixer-lo amb prou precisió. És tan gran la inexactitud amb què s'han obtingut els resultats que entre els partidaris de la nova força encara es discuteix si és atractiva o repulsiva!

En suma, que aquesta cinquena interacció física no s'ha pogut demostrar fins ara, i molt probablement no existeix. De moment en podem prescindir fins que no hi hagi nous esdeveniments que ens obliguin a tenir-la en compte.

Al·lò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

VidaCreixent

Moviment cristià de gent gran

"M'entusiasma pensar que el cristianisme renovat està CREIXENT silenciosament ací i allà, i que el que nosaltres sembrem entre plors, els fills i els néts ho recolliran amb cants de joia".

Eusebi Colomer
(A "Catalunya Cristiana" 20.1.91)

S'estén arreu la "Diada anyal de la Gent Gran"

L'oportuna sincronització entre el que era desig nostre i la proposta que el cardenal Jubany, aleshores Arquebisbe de Barcelona, ens feia en la celebració de la Primera Diada, fa dos anys a la parròquia de Betlem, està prenent una volada que, sincerament, supera el que esperàvem. En donem gràcies a Déu, alhora que ens sentim commoguts per l'eficàcia que haurà obtingut prop seu la intercessió dels dos vellets, Simeó i Anna, als quals podem considerar, i estimar, com a padrins nostres, amb la mateixa esponjositat i joia amb que ho feien els néts de generacions passades envers els seus "padrins", els avis.

Enguany, la celebració de la que és ja la tercera "Diada Anyal de la Gent gran", a Barcelona, tingué lloc a la parròquia de Sant Josep Oriol, amb una assistència massiva i entusiasta de persones ardides, a les quals els anys i les dificultats no els impedí —malgrat el mal temps— de participar en la gran trobada de germanor entorn de l'actual Arquebisbe, monsenyor Ricard M. Carles, el qual el diumenge anterior ja havia dedicat una de les seves habituals Cartes dominicals al "Full Diocesà" en què confirmava que la Festa de la Presentació de Jesús al Temple era una ocasió molt

oportuna perquè "Vida Creixent" convoqués les persones grans a celebrar la seva Diada.

La celebració

Els actes van iniciar-se amb la salutació que, en nom del moviment i el seu propi, adreça a tots els presents el nostre Coordinador diocesà, en Joan Viñasi Bona, a la qual seguí una introducció a la festa que va ser llegida per la prestigiosa, i conegudíssima, locutora i actriu, Maria Matilde Almedros, bona amiga nostra.

A continuació, al P. Lluís Antoni Sobreroca, s.j. Consiliari del nostre moviment, va ressaltar l'oportunitat d'aquesta celebració, posant en relleu la santedat de tots els personatges que hi venerem i els valors que cal reconèixer en l'edat de la vellesa, i finalitzà amb unes paraules de preparació a l'Eucaristia que anàvem a celebrar.

Aquesta va ser presidida pel nostre Arquebisbe, i concelebrada per un bon estol de preveres, consiliaris i amics de "Vida Creixent". Tots ells es dirigiren a l'altar en processó, en tant que tot el temple era un esclat de llum, produït per les candelles que flamejaven a les mans del quasi miler de fidels que, com hem dit, omplien l'espaiosa nau d'aquest

Monsenyor Carles va presidir la tercera trobada de la gent gran, a Barcelona.

temple barceloní.

En l'homilia, monsenyor Ricard M. Carles va animar-nos a seguir l'exemplaritat de les santes figures que omplien de joia, d'expectació i de profecia aquella escena de la Presentació de Jesús al Temple, en especial la de la Mare de l'Infant, la Verge Maria, que en tot el seu fer ens allibera del sentit de la nostra fe, el concepte exacte de la qual —ens deia

el Sr. Arquebisbe— és "confiar, lliurar-nos i voler el bé de l'altre". Això és també Amor, va recalcar, del qual vosaltres heu gaudit, i potser patit, moltes experiències.

Ell mateix, en finalitzar la Missa, volgué expressar a tots el goig que li proporcionava contemplar aquella demostració de fe i d'entusiasme, virtuts —va dir-nos— que hem de saber

mantenir tothora per viure el màxim de felicitat que es pot demanar en aquest món nostre de cada dia.

Punt... i seguit...

A la sortida, el temps continuava essent rúfol i plujós, però al cor de tots els que havíem assistit i participat a aquesta Diada, hi batejava una joia que a molts ens induïa a apostrofar la dita popular sobre el temps que pronostica la Candelera, tot cantussejant interiorment: — "...però tant si plora com si riu, el goig encara és viu!"

La "Diada" s'escampa arreu...

Ens omple de satisfacció saber que també a altres indrets va prenent arrels la celebració d'aquesta "Diada Anyal de la Gent gran", com ens consta que s'ha fet a Sabadell, Manresa, Tarragona, Palma de Mallorca, i fins i tot a Almeria, Múrcia, Jaén...

Que la Llum d'aquesta Festa no s'extingeixi i, amb ella, puguem seguir tots plegats els camins de la fe, i ens esforcem a portar-la a tot arreu on hi manqui un raig d'esperança, d'amor i l'escalf d'una amistat...

J.N.C.

Activitats per als mesos de març i abril

"Diàlegs des de la fe"

Dia 5 de març, a BARCELONA. Parròquia de Corpus Christi. A les 4'30 tarda. Tema: "Sóc membre de l'Església, ¿quins fruits en dona?"

Dia 15 de març, divendres, a MATARÓ. Parròquia de Santa Maria. A les 5 tarda. Tema: "La fracció del Pa".

Ambdós són presentats pel P. Lluís Antoni Sobreroca, s.j., Consiliari diocesà del nostre moviment.

Formació permanent d'animadors de grup

Els dimarts, dies 12 de març i 2 d'abril, a Llúria, 7 —Sala 4—. De 5 a 7 de la tarda. Dirigits per Josep Jurschik.

Reunió d'animadors de grup

Els dijous, dies 14 de març i 11 d'abril, a Llúria, 7. A les 17'30.

Trobada anyal de les diòcesis catalanes

Enguany, a.D. la celebrarem a MONTSERRAT, el divendres, 19 d'abril, 1991. Afanyem-nos a preparar, ja ara!, la participació activa de cada un dels nostres grups. HEM DE SER-HI TOTS!...

Poseu-vos en contacte amb el nostre Secretariat. T. 412 21 20, de 5 a 8.

Un llibre que esperàvem

Acaba d'aparèixer, dins la col·lecció MAIOR, de l'Editorial Scripta, el llibre del nostre Consiliari diocesà, el P. Lluís Antoni Sobreroca, s.j., i que du per títol "QUAN ENS FEM GRANS".

Com es diu en el seu pròleg: —"Aquest llibre serà llegit amb una total complaença i interès per milers de persones, directament afectades, o per d'altres que hi trobaran un material inestimable per seguir i comprendre tota la riquesa, oculta o manifesta, d'aquest món tan extens de la gent gran".

Pot adquirir-se a totes les llibreries.

Unes orientacions ben oportunes

El nostre Arquebisbe, monsenyor Ricard M. Carles, acaba d'assenyalar unes "Orientacions per a la Pastoral Diocesana", la lectura i consideració de les quals recomanem molt vivament que es comenti a l'interior dels nostres grups. Mentre esperem que arribi, com ell mateix ha anunciat, el "Pla Diocesà de Pastoral", ens ha semblat oportú espigolar alguns dels conceptes que conté aquest avanç, i els quals estem convençuts que poden servir-nos per a comprendre millor el nostre paper dins l'Església, com a moviment laical evangelitzador, i per a ajudar-nos a descobrir les pròpies responsabilitats en la tasca de "transformar el món segons els valors del Regne".

Els conceptes que en destaquem avui són els següents:

- "Testimoniari i comunicar el misteri de comunió que constitueix l'Església".

- Convertir-nos així en "subjectes de solidaritat entre els homes".

- Descobrir el nostre lloc en l'Església i exercir-hi la nostra responsabilitat.

- "Estar disposats a sacsejar les pròpies inèrcies, els endormiscaments i les distraccions; exigir-nos una autenticitat d'experiència cristiana, sortir a l'encontre de totes les necessitats humanes i atendre les seves peticions de grans ideals de vida".

- "Influir en el propi ambient per atracció i seducció del bé; per presentar uns valors que val la pena de ser viscuts".

- "Hem de viure amb un tarannà d'esperança, d'entusiasme i de joia. Qui res no espera dels altres, acaba odiant-los. Qui no espera res de si mateix, acaba auto-destruint-se. La vida es construeix sobre l'Esperança. Tanmateix ja no es pot viure de rendà".

Heus ací uns exercicis de "gimnàstica espiritual" que, no dubtem, han de ser-nos útils per comprovar en quin estadi de "joventut anímica" ens sentim i ens movem.

Els avis

Els avis sovint són mitificats: venerats en un santuari. Però també massa sovint són allunyats: marginats perquè molestos. Per què no poden ser respectats com a éssers normals?...

A la família nuclear no hi ha lloc per als avis... Les parelles que no senten la crida a ser pares, poc valoraran els qui han estat els seus...

Avui es viu utilitàriament... Quina utilitat tenen els avis?... La societat de consum cerca els seus estalvis... Els fills s'aprofiten d'ells com a cangurs a bon preu... Hi ha quelcom valuós en ells?...

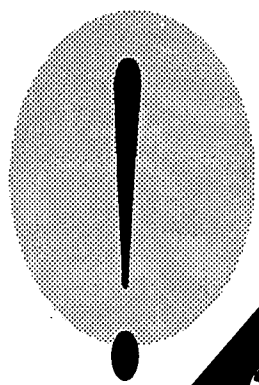
Qui, abans dels 50 anys, contempla els avis amb una certa aversió no s'acceptarà a si mateix quan es vegi com els avis no acceptats...

Una família que no compta amb els avis no resta ben integrada i fàcilment es desequilibrarà... Convindre en família suposa pensar i comptar amb els petits i amb els grans... Si hom pensa únicament en si mateix tan sols fa possible coexistir...

Una família sense infants no té futur... Una família sense avis desconeix el seu passat... El passat, ho vulguem o no, prepara el futur...!

Avui, hom s'esforça a perllongar la mort amb els serveis de reanimació... Per què no esforcem-nos a perllongar la vida en el servei fraterno d'apropament al germà gran, als avis...?

LLUÍS ANTONI

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe
Renauld
Clio
5 portes

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

2n. premi: Una Minicadena completa AIWA NSX-800 (2x75w)

3r. premi: Un Joc de Cafè artístic de producció artesanal

Altres premis: 10 lots de llibres amb les col·leccions completes: "*Cultura i Pensament*" i "*Miscel·lania*" (11 títols) de la Fundació Catalunya Cristiana

10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "*Babar i els seus amics*" (6 títols)

10 aparells Walkman amb ràdio (AM/FM) i auriculars, SONY WM-BF44 (Megabass)

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

La Bíblia a Barcelona

(segles XV-XVI)

La Sagrada Escripura, els llibres que la comenten i les obres que faciliten el seu aprofundiment, gaudiren d'un favor extraordinari a Barcelona durant els segles XV i XVI. I no eren únicament les llibreries capitulars i monàstiques i clergues il·lustrats que s'interessaven per l'adquisició d'aquestes obres sinó també molts laics afeccionats a les lletres.

Bíblias a l'abast

La Bíblia sencera —en llatí i en català— era editada en un o més volums, tanmateix hi havia bíblias rimades, bíblias historiades i florilegis. Es treien còpies manuscrites i es feien edicions d'alguns llibres escollits, per exemple, el Gènesi, els Salms sobretot els Set Salms penitencials, que ja foren estampats el segle XV, tant a Barcelona com a València, els Evangelis i les Epístoles. Sovint apareixen edicions populars de les quatre Passions del Senyor segons els Evangelis, amb els noms de *Pàcies de Ihesu Christ*, *Pàssies* o *Quatre Pàcies*.

Dels apòcrifs sobre la Passió, el llibre més esmentat és el *Gamaliel*. De vides de Jesucrist, hi hagué: l'atribuïda a sant Bonaventura la qual va ser estampada a Barcelona, en català, el 1522. La *Vita Christi* de sor Isabel de Villena, també tenia el seu públic a Barcelona, i hi va ser impresa l'any 1547. Encara va ser projectada una nova edició el 1550, avui perduda. La *Vita* de Ludolf de Saxònia, el *Cartoixa* per antonomàsia, tan divulgada a la nostra terra en la versió catalana de Roís de Corella, també havia estat parcialment reimpressa a Barcelona els anys 1513 i 1518.

Entre els comentaris exegetics a tota la Sagrada Escripura o a alguns dels seus llibres, destaca la famosa *Postilla literalis super Bibliam*, del cèlebre exegeta franciscà, Nicolau de Lira (†1349). El comentari al Psalteri era, però, la part més recercada de les *Postilles*, de la qual es va fer una versió catalana.

Subhastes, llibreters i corredors

Les subhastes dels béns testamentaris se celebraven a la plaça de Sant Jaume, i hem de suposar que els "llibreters" s'establiren a la rodalia. El carrer de la Calceteria, avui Llibreteria, atragué els llibreters els quals establiren llurs botigues, alguns però, preferiren altres barris de la ciutat.

Entre els llibres que se subhastaven hi havia obres bíbliques. El 21 de gener de 1490, el notari, Joan Fogassot, atorgà en pública subhasta al mercader Ramon Vidal, "...hun libre scrit en pergamins a corondells, de forma molt gran, scrit en forma vulgar, apellat *Bíblia*, en lo qual es tot lo Testament Vell o Novell". La descripció diu que era un volum decorat amb caplletres, il·lustracions bellament pintades i enquadernació exquisita, la qual sembla concordar amb les característiques de les bíblias catalanes conservades a París i a Londres, les quals potser transmeten la versió dirigida per Jaume de Montjuïc.

La llibreria i la impremta més important era la que tenia Pere Posa i es trobava des de finals del segle XV en el carrer de la Boqueria. Per facilitar la venda de llibres obtingué el permís (1487) per instal·lar una parada fixa de llibres impresos al carrer Simon Oller. El 28 de març de 1498, Posa va vendre als llibreters Gaspar Mir i Antoni Vernet diversos objectes i un lot important de llibres, entre els quals hi havia: *6 exemplars del Gamaliel*, *1 Sept Salms*, *24 Pàssies*, *6 Ruth*, *12 Epístoles dels diumenges* i *12 Profecies*.

L'inventari que Posa va fer dels llibres que tenia emmagatzemats a la seva casa i botiga, el 2 de març de 1506 —dos mesos abans de la seva mort—, esmenta 225 títols de temàtica diversa però no diu quants exemplars tenia de cadascun. Estava assortit, sobretot de saltiris, i per tant, hem de suposar que la demanda degué ser remarcable: "(I) En el primer armari gran de la botiga

tenia entre altres llibres: *Saltiri*, i, *Gamaliel*. (II) En el petit: *Set Psalms en cobles*, *Set Psalms de lletra menuda*, i, *Set Psalms de lletra grossa*. (III) En els prestatges a la mà esquerra entrant a la botiga: *Floret de la Bíblia*. (IV) En els prestatges del davant entrant a la botiga: *Ruths* i *Psalteri gran ab lo Nicolau*. (V) Dalt de la casa: *La Biblia en quatre bolums ab lo Nicolau*, i, *Bíblia*."

Els corredors d'orella, alguns dels quals eren jueus conversos, gestionaven tanmateix, la compra-venda de llibres, per la qual, cobraven una comissió. Guillem çà-Coma llibreter i corredor, va arranjar la venda d'una Bíblia per 26 sous barcelonins, atorgada pel canonge Ferrer Dez-Pujol i Francesc Pinós beneficiat de la catedral i marmessor del canonge Francesc Castanyer, a Barcelona el 22 de març de 1408. El 4 d'agost 1413, çà-Coma, signava un rebut a Salvador Minguet prevere beneficiat de la seu de Vic, de 5 sous i 6 diners pel correatge d'una Bíblia llatina en pergami venuda per voluntat del prior de Terrassa, al preu de 27 florins.

Pare llegint la Bíblia a la seva filla. (Arxiu de l'autor).

Foren testimonis d'aquesta operació, el notari Francesc de Manresa i l'estudiant d'arts Nicolau Malars. I, el 1417 adquirí en una subhasta els llibres relictos de Domènec Pons canonge i ardiaca major de la catedral de Barcelona: *Brito Super Vocabulis Bible*, una Bíblia llatina i *Brito Super capitulis Bible*.

Posseïdors de bíblias

Els amos d'aquests volums eren clergues i gent benestant que els havien heretat o tenien prou cabals per adquirir-los. No sempre és l'amor a la Sagrada Escripura que mou el desig de tenir-la, ni l'afecció a les lletres com podríem suposar. Sovint, el que hom cerca és el valor artístic o simplement el valor material dels llibres que era elevat, sobretot els manuscrits i els incunables dels quals se'n podien treure diners.

Un bon exemplar de la Bíblia podia servir de penyora a l'hora de manllevar diners. El prevere mossèn Morell que degué necessitar-ne, empenyorà la seva Bíblia escrita damunt pergami per cinc florins al flequer Francesc çà-Plana, que a la mort del prestador encara no havia retornat els diners, segons consta en l'inventari

parcial dels béns que aquest últim tenia, datat el 4 de setembre de 1434.

Podem seguir el rastre de la Bíblia valenciana en l'inventari dels llibres que l'apotecari Bernat Marquilles, va deixar en morir, datat el 27 de febrer-1 de març de 1482. Era un personatge important perquè era membre del Consell de Cent, i fou elegit conseller assessor dels síndics a les corts, el 1480. Entre els seus llibres, endemés de "hun altre llibre apellat *Gènesi*, dolent y descordenat", hi figurava "hun libre apellat la *Bíblia en romanç de stampa*, de forma maior, ab ses posts de fust cubertes de cuyro. Lo primer dels quals comença: "En lo començament del món". E fineix: "Lo sperit loc al Senyor". E lo altre volum comença: "Alo Cromancie Ale dioro, bisbes". E fineix: "Ab tots vosaltres. Amen". El darrer dels dos volums començava amb el tradicional pròleg de sant Jeroni als llibres atribuïts a Salomó (=ad Chromacium et Eliodorum episcopos) i clou, coincidint amb el final de l'Apocalipsi, és a dir, l'últim full que se'n conserva de la Bíblia valenciana.

L'aplec llibrari que tenia el "ciutadà honrat" Antoni Jaume çà-Pila, mort el 1492 correspon al d'una biblioteca burgesa de Barcelona, a la primera meitat del segle XV, perquè sembla que el nucli més important i nombrós era un fons tradicional heretat. És la llibreria d'una home il·lustrat i profundament piadós que sabia llatí i francès, que estava interessat pels afers de govern. Al costat d'obres literàries en vers i en prosa, surten "...altre libre scrit en paper, a corandells, de forma mitiana, de stampa, ab cubertes en posts cubertes de cuyro leonat, ab gaffets de parxa, apellat la *Vibllia*..." "hun *Saltiri* petit scrit en pergamins..." "hun altre libre en romans, de forma menor, apellat *Exposició de los Set Salms*, en romans. Es la traducció catalana feta per Joan Romeu, O.P. al comentari atribuït a l'Innocenci III. I, "un *Saltiri* de forma mitiana, de letra grossa..."

El llibre més important que figura en aquest inventari, es un "libre apellat la *Vibllia en vulgar*, escrit en pergamins ab caplletres d'or, de forma maior, ab cuberta de posts de cuyro leonat". El volum era preciós, una veritable obra d'art, però complint les ordres dels inquisidors, fou portat per "lo honorable en Johan Claperós e por lo notari davall escrit (Joan Marc Miquel), als inquisidors", que la van cremar públicament amb altres bíblias.

Els Vocabularis de la Bíblia i les Concordances eren nombrosos. En l'inventari parcial dels llibres relictos per Francesc de Fonollet, datat el 23 de maig de 1414, hi havia un llibre en pergami, dit, "*Exposicions de alguns vocables de la Biblia*". En l'inventari parcial dels béns de l'herència de Simó-Benet de Clariana y de Seva datat el 16 d'octubre de 1520, endemés de tres bíblias de format diferents i una "Figure Bible", hi havia una "*Concordancie Bible, de stampa*". En la subhasta de l'herència de Pere Vilasaló, prevere beneficiat de l'església de Santa Maria del Mar de Barcelona, celebrada el 5 de maig de 1548, a més d'una Bíblia llatina fou atorgada al mercader de Girona, Hierònym Amat, per 6 sous, hom adjudicà un "*Vocabulari de la Biblia*", a Bartomeu Vehhich, per 2 sous.

Epíleg

El Sant Ofici va prohibir les bíblias en pla, i les ordres degueren ser efectives, perquè a partir de les acaballes del segle XV, tret els salms cada vegada més restringits als penitencials, i narracions evangèliques moltes vegades inspirades en els apòcrifs, es fa difícil de trobar en els registres, bíblias en català. La Vulgata clementina esdevé l'única versió autoritzada per l'Església oficial i la riquesa bíblica en la nostra llengua va quedant en el record...

JOAN GONZÁLEZ i PASTOR

MODA

Final de la desfilada, amb la presència de totes les maniquís amb models de totes les firmes participants

99 Saló de Moda Espanyola

El passat mes de febrer en el Saló Imperial de l'Hotel Ritz de Barcelona, presentat pel Gremi de les Indústries de la confecció de Barcelona i la Cooperativa d'Alta Costura, va obrir la temporada de moda femenina primavera-estiu'91, amb una passarel·la plena de llum i color, que reuní en aquesta ocasió set firmes conegudes i de gran prestigi nacional, que responen als noms de: Andrés Andreu, Cerdà Diffusion, Roberto Dalmau, Llahí, Antonio Marcén, Mantonio Meneses i Tapioles y Pirretas, aquesta darrera dedicada a la creació de peces de pell.

Cada temporada les variants de la línia, el teixit i el color, es trobaren en aquesta passarel·la a través de totes les firmes participants que, any rera any, veuen compensats els seus esforços procurant aportar més originalitat al disseny i a la creació.

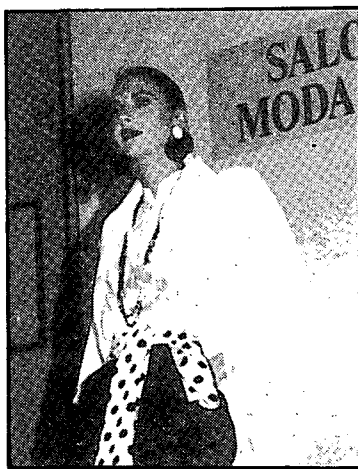
Les línies són diverses, ja que es barregen faldilles amples, estretes, minis i turmelleres.

Aquest sembla ser l'any de les jaquetes i els vestits de dues peces, sense descartar per altra part, els vestits camisers, els tops, les bermudes i presència de caputxes en peces essencialment estiuques. Protagonisme dels sastres, que vénen molt brodats.

Els colors són càlids a vegades, com el vermell, el fúcia, el salmó i el groc vius, i altres, en canvi, són suaus i tirant a pastel com els crus, els torrats, eburnis, rosats i molt blau marí. També es va veure força negre i blau porcellana.

Quant als teixits, molt piqué, gavardina de cotó, llins, sedes naturals i gases. Per a la nit, els gèneres són més luxosos, optant-se pels brodats i els lluentons. Abundància de brocats i lamés.

Tocant a la firma Tapioles y Pirretas, va presentar la seva col·lecció composta de dues parts: la primera per models d'ant realitzats amb caràcter d'exclusiva per Marta Bach, a base de peces plenes de color o en combinació amb altres matèries com la

ANTONIO MENESES. Jaqueta llarga blanca, acompanyada de brusa també blanca i shorts negres. Amb llaç de pics a la cintura

seda natural estampada, per exemple.

La segona part d'aquesta col·lecció estava formada per peces de pell de "mouton" preferentment, veient-se moltes jaquetes amb caputxa i abrics adornats de gran coll. Tres preciosos abrics de visó tancaren la passarel·la d'aquesta nova manifestació de moda que, la propera temporada tardor-hivern celebrarà les seves 100 representacions. És tot un repte.

MARIA JOSE EJARQUE

LLIBRES • LLIBRES • LLIBRES •

Els creients en Crist no morirem

No es tracta d'un títol sensacionalista per atreure els lectors. Ni en els periòdics, ni en les notícies de la TV es pot trobar una frase tan contundent: NO MORIREM! La Paraula de Déu ho anuncia. Vana seria la nostra fe, si no ens ho creiem des del cor; ens ho parla sant Pau.

L'autor del llibre EL PAS, en Francesc Casanovas, ofereix unes reflexions fetes des del prisma d'homes ressuscitats en Crist, sobre el misteri de la vida personal de cadascú, sobre el misteri de la relació home-dona. Ho palesa amb un llenguatge agradable i atractiu, sense intents de fer-ne cap manual. Es fruit d'una vida portada en comunitat d'homes i dones, que malden per seguir Jesús amb un estil de vida evangèlic adaptat als nostres temps.

És una original manera de veure i de viure la Pasqua, el pas del Senyor per la nostra vida, la pasqua de cadascú, realitzada cada dia com a regal de Déu.

No es dirigeix solament als teòlegs, o als estudiosos, o només als homes de fe. Ho escriu per a tothom.

Un llibre que ens explica com viure en la joia de saber-nos ressuscitats.

Una ajuda per la celebració del misteri pasqual que s'apropa.

El Dr. Josep Gili Ribas, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, en la presentació de la publicació, sintetitza en termes teològics, l'experiència viscuda per les dones i pels apòstols després de contemplar Jesús

francesc casanovas Martí
el paso
la pasqua cristiana, i

ressuscitat enmig d'ells.

En Francesc Casanovas, el podríem definir com un membre del poble de Déu, laic, amb estudis fets a la Facultat de Teologia de Catalunya. Barceloní de l'exemple, li és innata la concreció de la vida. Ja de petit ha cercat Déu en l'Església. Acol·lit amb interès la preocupació del Concili Vaticà II envers la promoció dels laics, després de canalitzar la seva crida en institucions eclesials diverses, inicià l'any 1969 una original escola laical de formació per al servei de l'Església diocesana. Aprovada en diverses diòcesis amb el nom de Seminari del Poble de Déu. S'hi acull gent de condició i estat divers, homes i dones, que després d'un període de formació, resten al servei de l'Església.

M.M.
EL PAS. La Pasqua cristiana.
Editorial Claret. Francesc Casanovas i Martí. Edició en català i en castellà.

Posar noms de sentit cristià

"El Santoral que t'oferim no té cap pretenció de ser complet; seria una temeritat. Però sí que vol ser un dels més complets, potser el que més, de tots els que amb finalitats semblants circulen entre nosaltres". Així comença el pròleg que el Dr. Àngel Fàbrega Grau, canonge de la catedral de

Barcelona, ha escrit per aquesta quarta edició del seu "Santoral Completo" (La Formiga d'Or, Barcelona 1990, 270 pàgs., 790 ptes). Es tracta d'un llibre amb tots els sants i santes per ordre alfabètic, molt posat al dia i que és un veritable instrument molt útil per a parròquies, registres civils, famílies, etc. Podrà ajudar a complir el que estableix

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

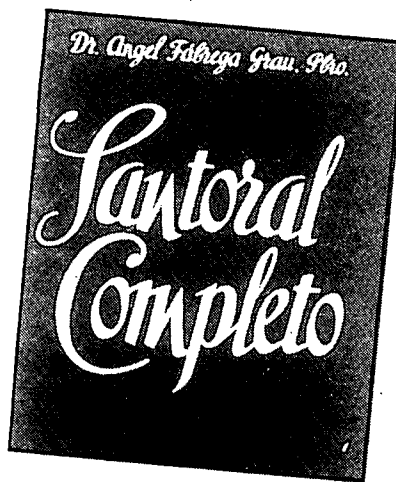
"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

PEUPLES DU MONDE 8. RUE FRANÇOIS VILLON 75015 PARIS FRANCIA.....	8.960 Ptes.
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL.....	13.120 Pres.
YOLANDA SARMIENTO CALLE 62 N. 21-33 BOGOTA D.E. 2 COLOMBIA.....	13.120 Ptes.
LEONOR MILLS APARTAT 459 QUITO EQUADOR.....	13.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població..... Província.....
Preço al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

l'Església: "Els pares, els padrins i el rector han de procurar que no s'imposi un nom aliè al sentiment cristià" (CIC, canón 855). Hi ha en preparació una edició d'aquesta obra en català.

Dr. Àngel Fàbrega. Santoral Completo. Llibreria la Formiga d'Or.

LA SARDANA I LA DANSA

Trobades Sardanistes Infantils

JOSEP VENTURA

Les comarques gironines han començat el cicle de trenta trobades sardanistes infantils, que reuneixen un bon esplet de nous cultivadors de la dansa catalana. És el novè any que comptabilitza aquesta activitat, bàsica i imprescindible si es vol mantenir la continuïtat sardanista. El cicle acabarà el dia 23 de juny a Corçà, i va començar el dia 3 de març simultàniament a Amer i Palamós. Les poblacions anunciades pel segon diumenge de març són Llançà i Santa Coloma de Farners.

Matadepera.— L'Agrupació Sardanista La Mola, d'aquesta localitat, celebrarà els dies 16 i 17 de març, les festes del seu desè aniversari, que comptaran amb concert, ballades i diversos actes, amb la participació de les cobles La Principal

del Llobregat i La Principal de La Bisbal, i la Coral de Matadepera.

Els sardanistes veterans a Verdú.— Els dies 9 i 10 de març es van fer a la vila de Verdú, a la comarca de l'Urgell, les XVI Festes de Retrobament de Sardanistes Veterans a les Terres de Lleida. El dissabte, a la nit, es va fer la proclamació del retrobament. El senyor Josep Espari i Tico pronuncià el pregó de Festes i la coral local de Sant Pere Claver oferí un concert. El diumenge, es va dir la Missa dels Sardanistes, hi hagué la ballada de sardanes, la inauguració del monument commemoratiu i el dinar de germanor. A la tarda, concert de sardanes, música per cobla i cant coral, amb la cobla La Selvatana i la Coral Sant Pere Claver.

COSTUMS I TRADICIONS

Del rigor penitencial

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Es prou sabut, però amb els anys potser se'n perdi la memòria, que per la Quaresma el rigor penitencial era aplicat en diferents aspectes. Començant pel dejuni portat a extrems a vegades perjudicials per la salut, fins que el Papa, l'any 1845 afliuà els lligams en autoritzar menjar carn en certs dies, a causa d'escassejar la pesca salada. I de mica en mica s'estengué a tota la Quaresma, menys el Dimecres de Cendra, els divendres i els quatre darrers dies de Setmana Santa. Ara, encara més tolerant, l'Església deixa només el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant, com dies d'abstinència i dejuni. Els altres divendres quaresmals, només d'abstinència...

Ara m'adono que explico coses prou sabudes. Anem, doncs per un altre aspecte: la confessió. Era obligatòria per la Quaresma i a les parròquies es portava un registre dels feligresos, per presentar-lo a la Inquisició que reptava fortament els qui no complien l'obligació. Al costat del nom hi feien una creu i d'això se'n derivà la dita "anar a fer la creu", que per extensió s'aplicà a les botigues que fiaven als clients i ho anotaven en una llibreta. Quan pagaven, feien una creu. Fins als primers anys d'aquest segle, ja passat al record la Inquisició, encara es donaven unes butlletes acreditatives d'haver confessat per la Quaresma.

Per a certes coses era necessari presentar-les. Per exemple, per apadrinar una criatura. La butlleta era lliurada pel confessor mateix i la brama popular assegurava que si el sacerdot

observava que al penitent se li posava el nas vermell, era senyal que havia dit alguna mentida i li imposava una penitència més rigorosa.

Per allò de "feta la llei, feta la trampa", hi havia qui per tal d'abstenir-se rigorosament de menjar carn, arguïa que la prohibició es referia només als animals de terra. Així consideraven l'ànec: animal d'aigua i se n'atipaven. Pel que fa a les granotes, si eren pescades a l'aigua es consideraven paix i si capturades fora, carn. Com que el peix estava autoritzat, no sols per l'aigua, sinó per no tenir sang, hom deia que els cargols tampoc no en tenen i era temps de fer grans cargolades.

Les persones que per malaltia o per tenir Butlla podien menjar carn, guardaven els ossos i les despulles per a donar als gossos els divendres, per contrast entre els humans i els animals. D'ací la dita: "estar més content que un gos en divendres de Quaresma".

L'excés de zel, o si en voleu dir puritanisme, havia fet afegir privacions i sacrificis pel seu compte a molts cristians. Per exemple, hom considerava pecat menjar xocolata en aquest temps perquè eren menja de negres i els negres eren tots infidels. Per això hom substituïa la xocolata per unes farinetes de moresc amb sucre i una picada de nous i avellanes. Encara bo que amb l'excusa de la infidelitat, aplicada igualment als àrabs, no eliminaven també el blat de moro! I al marge del racisme, diguem que primitivament també la llet havia estat motiu d'escrúpul per provenir d'animals de pèl o de llana.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de les herbes i plantes boscanes (i 4)

ALBERT PERA

Ja sé que me'n descuido moltes. Això només és un petit repàs de les herbes i plantes que he trobat pouant en els records de tota la vida. I no entro tampoc en la flora alpina, la d'alta muntanya. No m'he mogut de l'àmbit camperol i forestal del meu Maresme, on les muntanyes i el paisatge són suaus, arrodonits, tan a la mesura humana.

Tots els noms que he reportat són d'experiència directa, i ara mateix us les podria mostrar en el seu terror original, sense dubte ni confusió de cap mena.

El julivert —Juli Vert i Pere Gil eren dos personatges amics d'una historieta de quan jo era petit— és potser l'únic cas d'herba conreada i donada de franc pel cultivador als seus clients. Ja sabeu que no pot mancar a cap cuina com a condiment d'innombrables plats, ni que sigui una senzilla truita d'un ou, que queda enriquida de gust i color amb

una trinxadissa de julivert.

De la dent de lleó, d'un àmbit molt extens, ja que és present a tot Europa, nosaltres també en diem pixallits, i què voleu fer-hi! És a causa de les seves propietats diurètiques, o potser del color groc de les seves flors? A molts balcons i finestres hi ha, o hi havia encara més, anys ha, un test d'alfàbrega. Diuen que el seu aroma penetrant —que s'accentua si remeneu la mata— allunya els mosquits. La seva infusió combat l'insomni, i recentment se li han descobert valors de condiment culinari.

Encara hi ha herbes, per exemple, la sajolida, que he vist seca, comprada a l'herbolari. Segons lleigeixi es cria en els roquissars i consters àrids. És molt bon condiment i immillorable per a adobar olives.

Et conec, herbeta, que et dius marduix! Malgrat aquesta dita tan popular, aquesta herba

diuen que és bona per a la digestió i com a sedant.

També hi ha l'estragó, que alguns anomenen dragonet, i en alguna ocasió n'he copsat el gust com a condiment de qualque entrecot menjat al restaurant. Interrogat el restaurador sobre l'herba, me'n parlava com no coneguda aquí, que l'havia de portar de lluny. Em sembla que m'ensarronava i que el que no volia era revelar el secret del bon gust del plat, especialitat de la casa. També és emprat per aromatitzar el vinagre.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En l'anunci d'un viatge a Terra Santa i Egipte que va sortir a Catalunya Cristiana, s'hi llegia: EN AQUEST PREU HI ESTAN INCLUIDES TOTES LESEXCRUSIONS. Hauria de dir: HI SÓN INCLOSES.

CUINA

Préssecs praliné

Una llauna de préssecs en almívar
100 gr. d'avellanes torrades
6 galetes maria
50 gr. panses corint
2 ous
3 cullerades sucre
una mica de rom
2 cullerades sucre en pols

Barregeu les avellanes i les galetes moltes junt amb tres cullerades de sucre, una mica de rom i les panses remullades prèviament, trebal·leu-ho junt amb els 2 rovells d'ou i ompliu amb aquesta pasta els forats dels préssecs. Bateu les clares a punt de neu forta, afegiu lentament dues cullerades de sucre en pols, poseu-ho en una mànega i broqueta arrissada gran, cobriu amb les clares el farcit dels préssecs.

Poseu-ho uns minuts al forn perquè es gratini lleugerament.

MARIA GLÒRIA MONTAÑOLA

Residència Geriàtrica BON VIURE

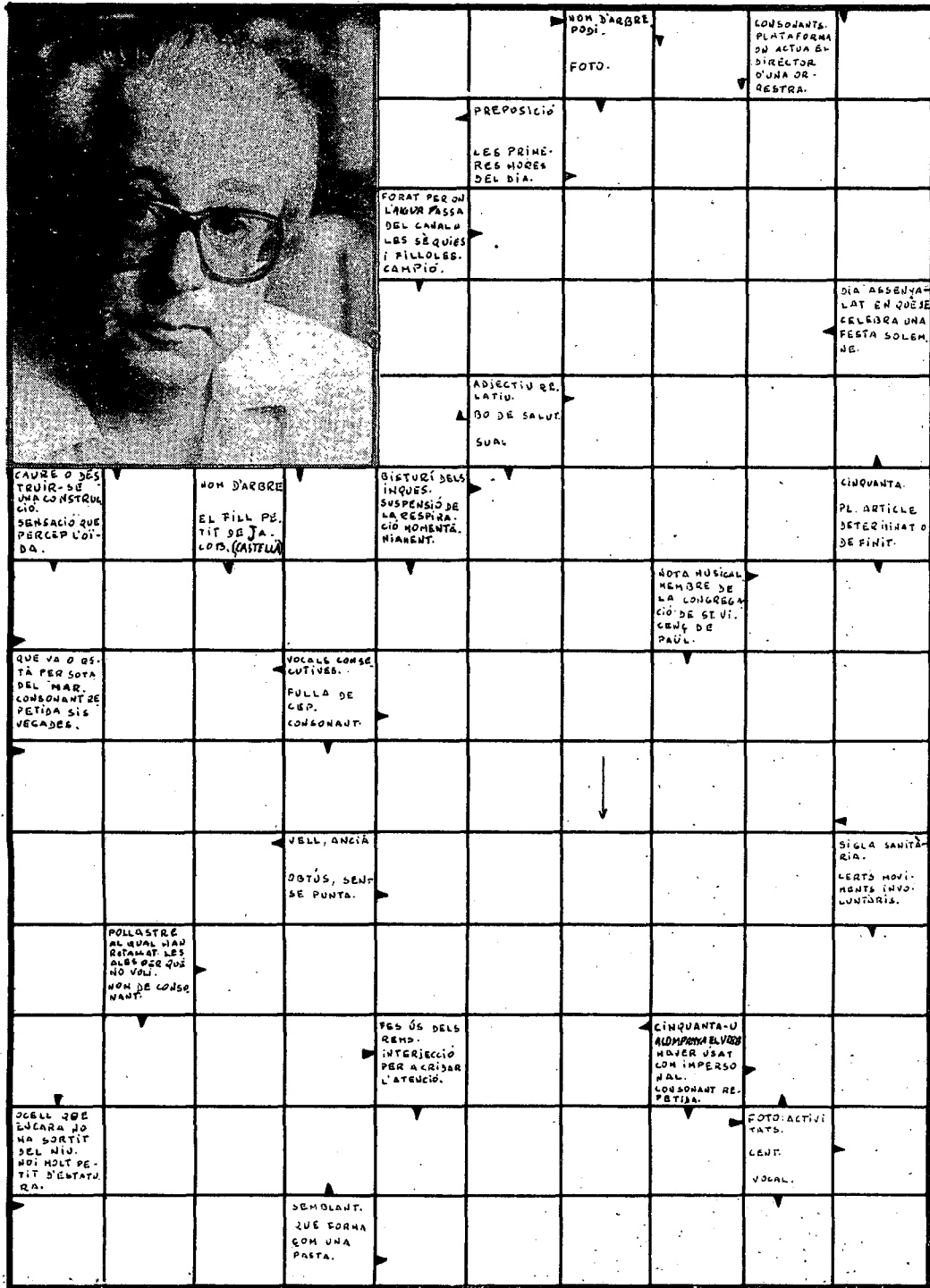
Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

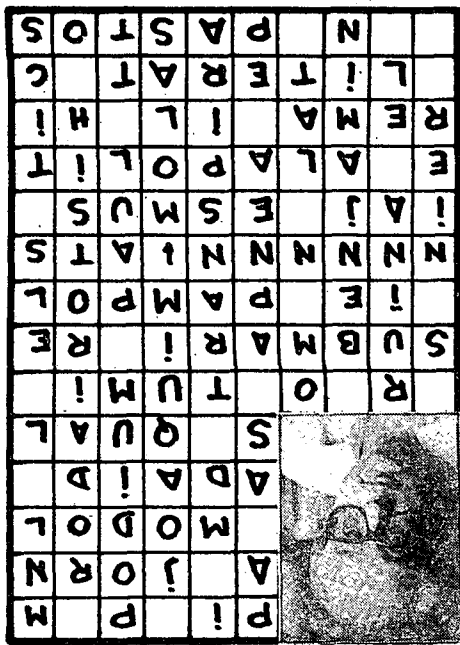
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i video, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concertar entrevista.

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

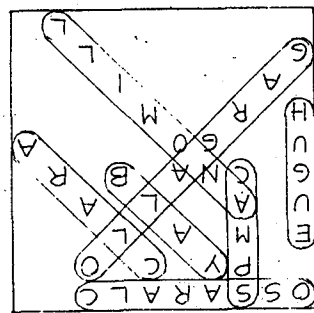
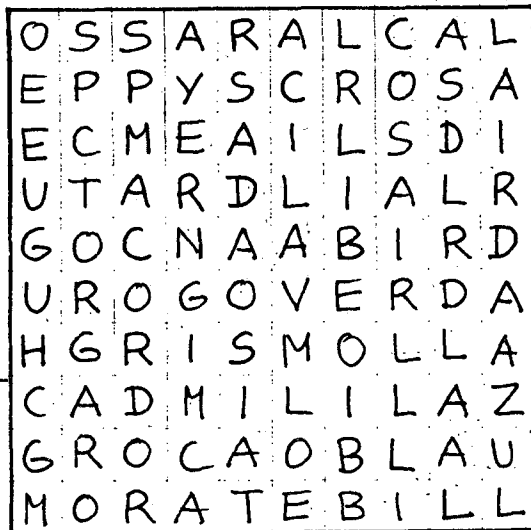
Solució

SOPA DE LLETRES

per MONTSERRAT ALBERT

BUSCAR 7 ESCULTORS MOLT BONS CATALANS

Solució

Llimona. Hugué. Gargallo. Clarà. Camps. Clarassó. Blay.

ESCACS

per JAUME MORA

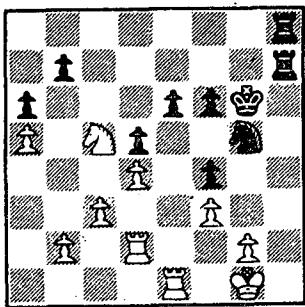
DIAGRAMA 368

Negres juguen i guanyen.

Amb perdó dels lectors tots, aquesta va dedicada als neofits.

Solució al diagrama 367

1 Tf4-e4 d5xe4, 2 Dd4xd8 + Cg6-f8, 3 Td1-f1 Te5-f5, 4 Dd8-d4 1-0.
En cas de 1... Te5xe4, 2 Ag2xe4 Cg2xe4 Cg6-e5, 3 Dd4xd5 i guanyen.

LA TRAVESSA

BURGOS-SP. GIJON.....	X
OSASUNA-AT. MADRID.....	2
ATH. BILBAO-BARCELONA.....	2
TENERIFE-CASTELLON.....	1
VALLADOLID-SEVILLA.....	1
BETIS-MALLORCA.....	X
VALENCIA-ZARAGOZA.....	1
ESPAÑOL-CADIZ.....	1
R. MADRID-R. SOCIEDAD.....	2
OVIEDO-LOGROÑES.....	X
EIBAR-LEIDA.....	1
JEREZ-LEVANTE.....	1
SABADELL-LAS PALMAS.....	X
AVILES-D. CORUÑA.....	X
Pleno al 15	
MALAGA-MURCIA.....	X

RESULTATS

BURGOS-SP. GIJON.....	1-1
OSASUNA-AT. MADRID.....	0-3
ATH. BILBAO-BARCELONA.....	0-6
TENERIFE-CASTELLON.....	1-0
VALLADOLID-SEVILLA.....	2-1
BETIS-MALLORCA.....	2-2
VALENCIA-ZARAGOZA.....	2-0
ESPAÑOL-CADIZ.....	2-1
R. MADRID-R. SOCIEDAD.....	2-3
OVIEDO-LOGROÑES.....	0-0

CLASSIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	25	42+16
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	25	37+11
3.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	25	31+5
4.	R. MADRID	PJ	PTS	25	28+4
5.	VALENCIA	PJ	PTS	25	28+4
6.	SEVILLA	PJ	PTS	25	28+2
7.	SP. GIJON	PJ	PTS	25	27+1
8.	C.D. LOGROÑES	PJ	PTS	25	26+2
9.	R. OVIEDO	PJ	PTS	25	26+2
10.	R. SOCIEDAD	PJ	PTS	25	24
11.	BURGOS	PJ	PTS	25	23-3
12.	ESPAÑOL	PJ	PTS	25	23-1
13.	ZARAGOZA	PJ	PTS	25	21-3
14.	VALLADOLID	PJ	PTS	25	21-3
15.	MALLORCA	PJ	PTS	25	21-5
16.	ATHLETIC	PJ	PTS	25	21-5
17.	CASTELLON	PJ	PTS	25	20-6
18.	TENERIFE	PJ	PTS	25	20-6
19.	CADIZ	PJ	PTS	25	17-7
20.	R. BETIS	PJ	PTS	25	16-8

EL DRAC DE LA MUNTANYA DE SANT LLORENÇ

EL DRAC DE LA MUNTANYA DE SANT LLORENÇ DEVORAVA LES PERSONES DE LA CONTRADA.

EL COMTE GUÍFRE VA DECIDIR POSAR FI A TOT ALLÒ.

VA MANAR AL CAVALLER SPES, QUE HAVIA ESTAT A L'ÀFRICA QUE ANÉS A MATAR AQUELL MONSTRE QUE TANTES DESGRÀCIES FEIA.

EL CAVALLER SPES BRANDANT, L'ESPASA ANAR A TROBAR EL MONSTRE

L'ESCOMESA FOU TERRIBLE. EL DRAC BRAMULÀ I FEU...

XISCLES ENSORDIDORS. EL CAVALL VA CAURE DALTA BAIX D'UN CINGLE, QUE...

...ENCARA AVUI S'ANOMENA "CINGLE DELS CAVALLS". I EL CAVALLER VA QUEDAR ESBALAÏT.

2

GALI

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 554

Històries d'Eixerits

Qui són els poetes?

-Mare, qui són els poetes?
-Ai, ves, persones que escriuen poesies. Però, al'escola que nous n'han parlat mai?

-Ves, potser sí, però ara no me'n recordo. I ¿què fan els poetes?

-Diuen molt ben dit allò que tots, una hora o altra, tenim al pensament i al cor, i no sabem com dir-ho.

-Mare, no ho entenc gaire.

-Com t'ho diré jo, parlen del llenguatge de les flors, de la música, del vent, de la força d'estimar, del calli de l'amistat...

-I, això, ¿per què serveix?

-Fill, vine aquí. Seu prop meu. Mira, les coses "serveixen" per fer altres coses. Les persones "viuen", i el seu golg més gran és rebre vida i donar vida. ¿Per què serveix que jo sigui la teva mare i tu siguis el meu fill? ¿Per què serveix que tots els de casa ens estimem? Per més coses que "tinguem" per "servir-nos-en", sino "som" feliços i estem contents, ens manca allò que és més important.

-I, ¿què és allò més important?

-Conèixer el nostre jo, allò que cadascú de nosaltres és i vol ser, els nostres pensaments, sentiments, alegries, angoixes... expressar-los, comunicar-los als qui estimem.

-Mare, ¿Oí que t'agraden molt les poesies?

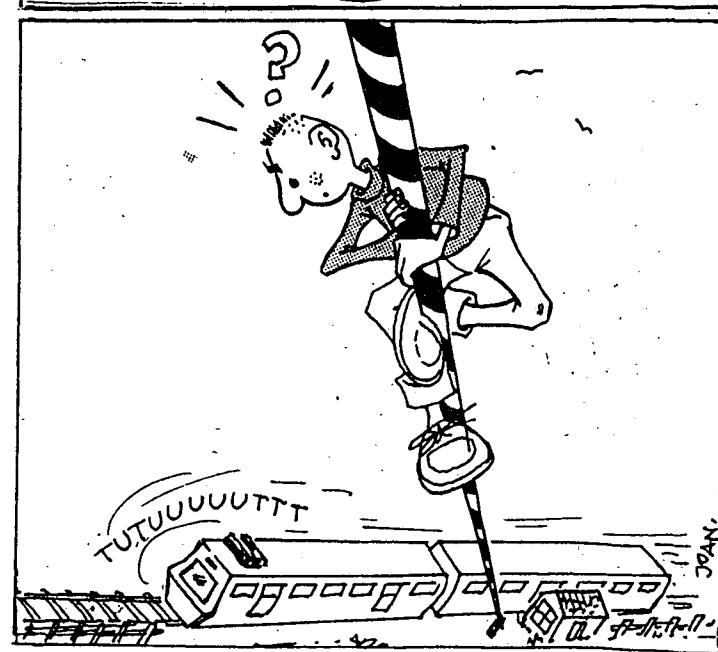
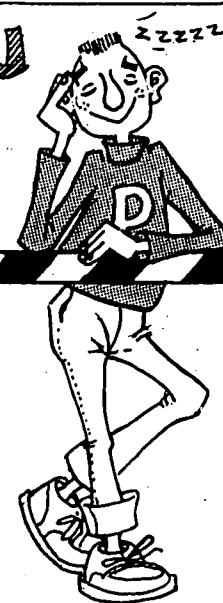
-Sí, molt.

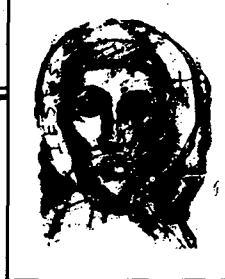
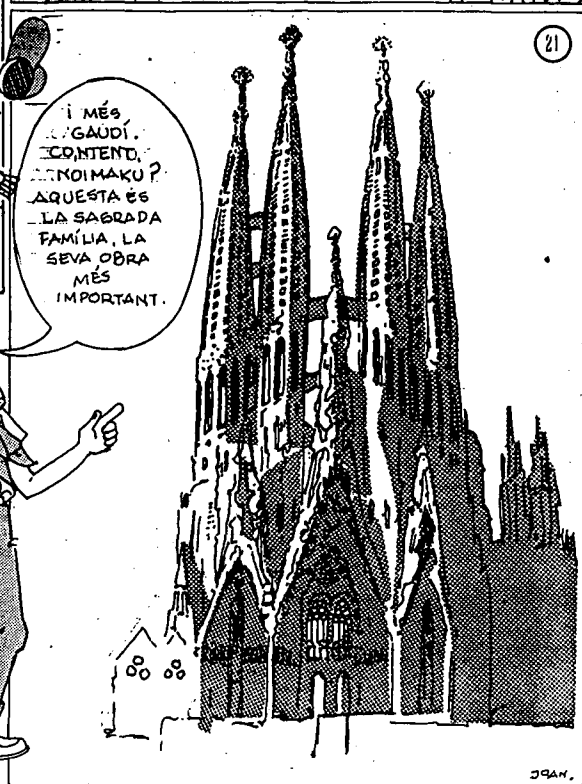
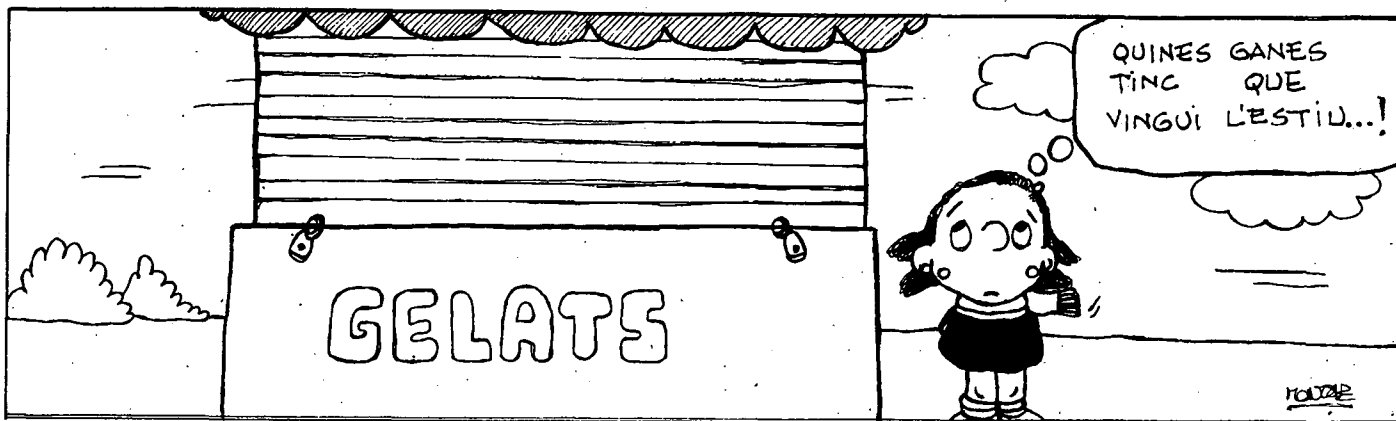
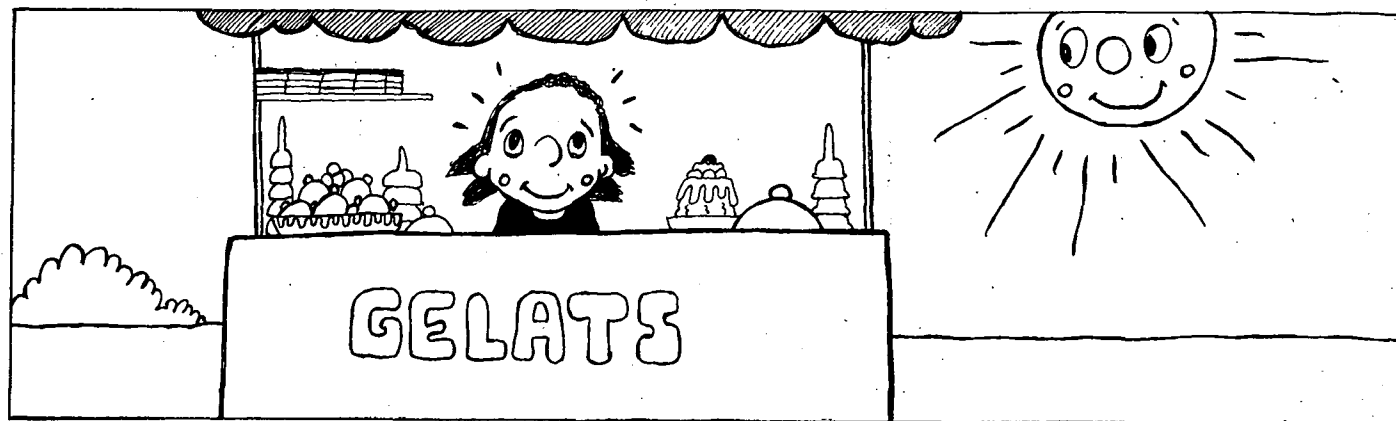
-Renoi, ja és veuja! Un dia me'n llegiràs una, oi? I me l'explicaràs també, eh?

-Sí, ho faré amb molt de gust.

L'Eixerit

EN PAU

pel Mossèn

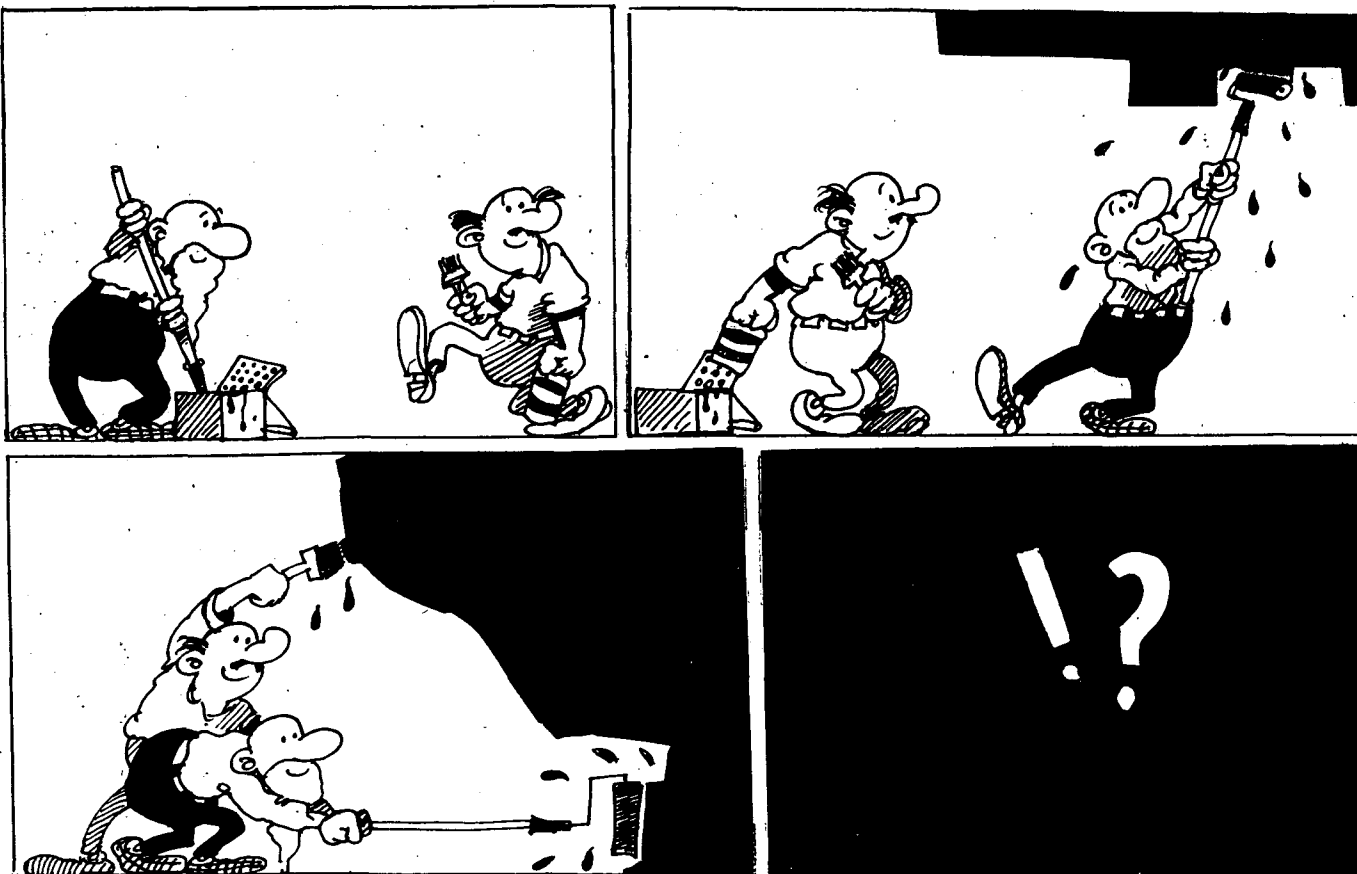
Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 12, versets del 20 al 23 (Jo 12,20-23).

Reflexionem: 1. El cor de Jesús està commòs davant dels fets tràgics que s'apropen. Hi ha uns quants grecs que volen veure'l i parlar amb ell. Andreu i Felip li ho diuen. Jesús, però, els parla de la seva mort amb la imatge del gra de blat que cal que sigui colgat a terra perquè doni fruit. Segurament que ells varen comprendre ben poca cosa.

2. Jesús els parla d'estimar, de servir, de seguir-lo, de donar-ho tot, perquè, després de la mort, només tindrem allò que haurem donat, l'amor amb què haurem estimat, i el bé que haurem fet.

3. Jesús, referint-se a la seva mort en creu i a la seva Resurrecció, parla de quan serà "enlairat". Aleshores atraurà tothom cap a ell. Perquè homes i dones de totes les races reconeixeran que ell és l'Únic Senyor i Salvador, font de vida eterna per a tots qui creuen en Ell.

TV3

DIUMENGE, 17

09.15 Sardanes
09.50 Club super 3
12.25 Gol a gol
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps
15.05 Club super 3
15.30 La pel·lícula del diumenge (D):
«El seu testimoni»
17.15 Les brigades del Tigre (D)
18.15 Batman
18.45 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gol a gol
00.10 **SIGNEI DELS TEMPS**

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.35 Gracià, ara pot!
10.15 Universitat oberta (D)
13.30 TAV Comarques
14.30 Telenotícies
15.00 El temps - Bona cuina
20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina

DILLUNS, 18

09.05 La Senyoreta (D)
10.40 Thalassa
11.25 30 minuts
11.55 Això és massa
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.15 Betes i films
21.50 Pantalla (D): «Descalços pel parc»
23.50 Telenotícies - Diners
00.20 Tot l'esport

DIMARTS, 19

09.05 La Senyoreta (D)
10.40 Vida salvatge
11.15 Senyals
12.00 Versió directa
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia (D)
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.15 Super 10
21.20 Roseanne 2 (D)
21.50 Això és massa
22.55 Mike Hammer (D)
23.50 Telenotícies - Diners
00.15 Tot l'esport

DIMECRES, 20

09.05 La Senyoreta (D)
10.40 Vida salvatge
11.15 Segle XX
12.10 Cagney i Lacey (D)
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.05 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Cinema 3: «L'última nit de Boris Gruixenko»
23.15 Informatiu cinema
23.50 Telenotícies - Diners
00.15 Motor a fons
00.45 Tot l'esport

DIJOUS - 21

09.05 La Senyoreta (D)
10.40 Planeta terra
12.00 60 minuts
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.05 Super 10
21.20 Tres pics i repicó
23.00 Actual
23.50 Telenotícies - Diners
00.30 Tot l'esport

DIVENDRES, 22

09.05 La Senyoreta (D)

10.40 Natura
11.15 Actual
12.10 Dallas
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.15 La vida en un xip
24.00 Telenotícies - Diners
00.30 Tot l'esport

DISSABTE, 23

09.15 Sardanes
09.30 Club Super 3
12.00 Tres pics i repicó
13.55 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.15 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda de cinema còmic:
«Hollywood o res»
17.25 Sereu campions
17.40 Oliana Molls
18.10 Buck Rogers (D)
18.55 Cagney i Lacey (D)
19.50 Futbol
22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.40 Cine nit: «La porta del cel» (D)

CANAL33

DIUMENGE, 17

13.45 Sputnik TV
14.45 Oh, no!
15.15 Més enllà del 2.000
16.00 Esports
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «Els corruptius»
21.45 Informatiu cinema
22.15 Natura
22.45 Gran estrena
23.55 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.30 Gracià, ara pot!
18.15 Universitat oberta
17.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.25 Sputnik TV
21.25 Mil paraules
21.40 Les notícies amb Josep Curi
22.00 El temps
22.05 Diners

DILLUNS, 18

19.00 Basquetmania
20.55 Gent del barri
22.15 Versió directa
23.15 Segle XX

DIMARTS, 19

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 Teatre: «Mentre Hitler i Mussolini prenen el te»
23.45 Cadència

DIMECRES, 20

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 60 minuts
23.15 Planeta terra
00.15 Sputnik Concert

DIJOUS, 21

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 Fila 33: «Un pol»
23.50 Més enllà del 2000

DIVENDRES, 22

19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.15 Tres catorze setze
23.00 Canal 33 presenta
00.20 Versió original: «El flore delle mille e una notte»

DISSABTE, 23

13.15 **SIGNEI DELS TEMPS**
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
18.00 Esports - NBA, Ciclisme -
18.00 Futbol
19.45 Telefilm dissabte tarda: «El dia del soldat desconegut»
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV1

DIUMENGE, 17

01.45 Esport nit
08.00 Informe setmanal
09.00 **TEMPS DE CREURE**
09.15 Concert
10.00 **EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA**
11.00 **POBLE DE DÉU**
11.30 Camp i mar
12.00 Parlament
12.30 135 escons
13.00 Cosmos
14.00 Arc de triomf
15.00 Telediari-1
15.35 Els fruitis
16.00 Sessió de tarda: «Vente a ligar al oest»
17.30 Joc d'infants
18.00 L'hora de Bill Cosby
18.30 El temps és or
19.30 L'hora Warner
20.30 Telediari-2
21.05 Una filla més
21.35 Diumenge cine: «Diagnòstic assassinat»
23.25 Telediari
23.30 Els treballs i els dies
00.45 Barcelona olímpica
01.15 Pictionary
01.45 Andalusia
02.00 Art i artistes Flamencs

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.00 Programa informatiu
10.45 Telediari
11.40 Telediari
12.55 Telediari
13.00 Telesumma
14.00 L'informatiu Migdia
15.00 Telediari-1
17.55 El tolet del globus
18.00 Els mocs de Yopi
19.30 Calaix desastre
19.20 L'informatiu Vespre
20.30 Telediari-2
24.00 Diari nit

DILLUNS, 18

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Els fills del fred
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 El preu just
22.25 S'ha escrit un crim
23.15 A debat
00.30 Grans músics

DIMARTS, 19

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Tendido cero
19.30 Els carrers de San Francisco
21.05 Els vídeos de primera
21.40 Sessió de nit: «Esta casa es una ruina»
23.20 A portada
00.30 **TESTIMONI**
01.30 Falles 91

DIMECRES, 20

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Amb les mans a la massa
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 La ronda
22.00 Falcon Crest
22.55 La petjada del crim
00.50 Patrimoni cultural de la humanitat

DIJOUS, 21

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Clau en mà
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Bojos per la tele
22.15 El primi-joc
23.30 Estrenes TV: «Dixie, un cambio de vida»

00.45 Diari de la guerra

DIVENDRES, 22

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 3, 2, 1... contacte
18.00 Sopla de Gansos
18.30 Festival Hanna Barbera
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Nit d'humor: «Nido vacío»
«Chicas de oro»
22.00 Visca l'espectacle!
23.30 Sèrie rosa

DISSABTE, 23

00.15 Al·lucini
01.40 Esport nit
08.00 La ronda
09.00 **ÚLTIMES PREGUNTES**
09.30 Concert del dissabte
11.00 En escat
11.30 No t'ho perdís
13.00 Trobada juvenil amb Banesto
13.55 Rockopop
15.00 Telediari-1
15.35 Les mil i una amèriques
16.00 Sessió de tarda: «D.A.R.Y.L.»
17.45 Club Disney
19.30 La calles de San Francisco
20.30 Telediari-2
21.00 Informe setmanal
22.05 Dissabte nit: «Patos salvajes» -
«Fuera de temporada»

TVE2

DIUMENGE, 17

07.30 Tribunal Popular
08.30 **SANTA MISSA**
09.15 Puçastoc
10.00 Gorbi
10.30 Cine para todos: «El corsario»
12.00 Diumenge esport
14.30 Servei de notícies
14.35 Diumenge esport
16.30 Servei de notícies
16.35 Diumenge esport
17.55 Servei de notícies
18.00 Cine paraíso: «El cisne»
19.30 Mira-2
20.30 Cheers
21.00 L'informatiu cap de setmana
21.10 Las colecciones de la 2
23.00 Estudio estadio
00.00 Diario de la guerra
00.10 Los vengadores
01.00 Glasnost
01.30 Alicia
02.30 Musica N.A.

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

11.00 Passo central
14.25 Avanç informatiu
16.20 Avanç informatiu
17.55 Avanç informatiu
20.00 L'informatiu vespre
21.00 Contrapunt

DILLUNS, 18

07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Les de Catalunya
12.00 Historias de la ópera
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 La barberia
15.00 Cifras y letras
15.30 Ciclismo. Semana Catalana
16.30 Documental
17.00 Tendido cero
19.00 Basket ACB
19.30 Ty T
20.15 Ciclismo. Vuelta a Catalunya
20.30 Força Barça
21.10 Murphy Brown
21.35 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Gary Grant:
«La novia era éb»
00.00 Rápido
00.30 Última sesión: «No funciona»

DIMARTS, 19

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.30 Largometraje: «Los indomables»
12.00 National Geographic
13.00 Bellesa i poder
13.25 Guamans
13.30 La palmera
14.30 Espacio sin determinar
15.00 Cifras y letras

15.30 Ciclismo. Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «Artistas y modelos»
18.00 Historias de cada día
19.00 Mec-Mec
19.30 Ty T
20.15 Ciclismo
20.30 Una sombra al sol
21.10 Sigue sigue plastic
23.00 Crónicas urbanas
00.00 El arte del video
01.00 Última sesión: «La balada de Berlín»

DIMECRES, 20

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Les portes de Catalunya
12.00 Metropolis
12.30 Rápido
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Espacio sin determinar
15.00 Cifras y letras
15.30 Ciclismo
16.30 Primera sesión: «Una chica casi decente»
18.35 Historias de cada día
19.00 Mikimoto-clip
19.30 Ty T
20.15 Ciclismo
20.30 Deportes
22.00 Estress
23.00 Los Simpsons
23.30 Documents tv
00.30 Última sesión de cine: «El recurso del método»

DIJOS - 21

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
12.00 Glasnost
12.45 Andalusia
13.00 Bellesa i poder
13.25 Guamans
13.30 La palmera
14.30 Espacio sin determinar
15.00 Cheers
15.30 Ciclismo. Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «Otra vez adiós»
18.00 Historias de cada día
19.00 Bioman
19.30 Ty T
20.15 Ciclismo
20.30 Pictionary
21.15 Espiral
22.00 Jueves cine: «Stony, sangre caliente»
00.00 Metropolis
00.30 Última sesión: «En hombres de la ley»

DIVENDRES, 22

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
12.00 Revista de música
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Espacio sin determinar
15.00 Cifras y letras
15.30 Ciclismo. Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «Enamorada»
18.00 Historias de cada día
19.00 NBA
20.15 Ciclismo
20.30 Barcelona olímpica
21.10 Tribunal Popular
22.15 El mirall: «Soldados»
01.00 Jazz entre amigos
02.00 Última sesión de cine: «El gran mogollón»

DISSABTE, 23

08.00 Espiral
09.00 Dibuja-2
09.30 Això no pot fer-se per TV
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «Star Trek III: En busca de Spock»
12.00 Bellesa i poder
13.30 Mikimoto-clip
14.00 Va de cine
14.30 L'informatiu cap de setmana
15.00 NBA
16.25 Avanç informatiu
16.30 Dissabte esport
19.00 Antologia de la zarzuela
20.00 Cine club: «La llaves del Reino»
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.10 Sangre y honor
23.00 La 2 presenta
00.00 Diario de la guerra
00.15 La tabla redonda
01.00 Última sesión de teatro: «La zorra y las uvas»
02.30 Video-mix

**EDICIONES
PAULINAS**

NOVEDAD

LA CLAVE para entender la Biblia

LOS AUTORES

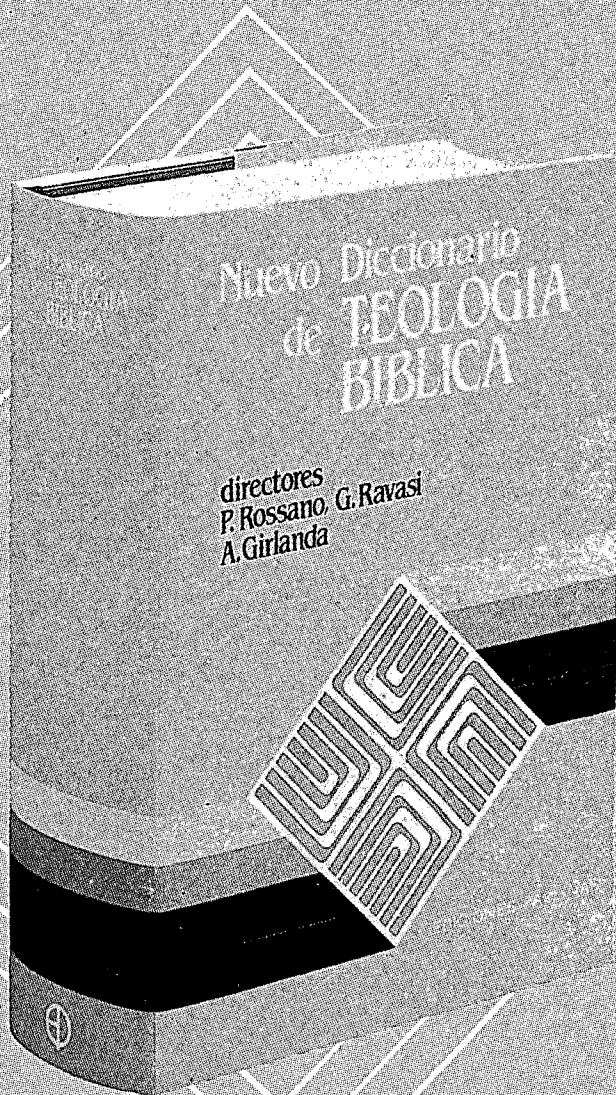
44 biblistas coordinados y dirigidos por los profesores Pietro Rossano, Gianfranco Ravasi y Antonio Girlanda.

LA OBRA

El conjunto de las «voces» hacen del diccionario una auténtica teología bíblica con: introducción histórico-literario-teológica para cada libro de la Biblia, figuras bíblicas destacadas, categorías y cuestiones literarias, teológicas y de método, ideas y conceptos inéditos respecto a los manuales de teología bíblica al uso.

ACTUALIDAD

Las «voces» están redactadas con una finalidad teológico-pastoral constructiva no polémica, con referencia a problemas, mentalidades y situaciones reales de la iglesia-mundo de nuestros días, evidenciando los aspectos más actuales, significativos y concretos del mensaje bíblico.

RIGOR CIENTÍFICO

Planteamiento claro, con un sumario inicial para cada voz, frecuentes y lógicas divisiones y subdivisiones. Estilo fácil, propio de los mejores diccionarios. Bibliografía muy cuidada.

DESTINATARIOS

Se dirige al público en general: Sacerdotes, agentes de pastoral, religiosos, religiosas, catequistas, seglares con inquietud cultural, profesores de religión, estudiantes y profesores de teología.

DATOS DE INTERÉS

116 voces monográficas y 35 de remisión, en orden alfabético. Una propuesta de lectura sistemática amplia y ordena el modo de consultar y leer este diccionario. Un detallado índice analítico facilita la búsqueda de los contenidos. Tamaño 13,5x20 cm, encuadernado, con sobrecubierta a color. Texto a dos columnas. 2.032 págs., 9.250 ptas.

El diccionario de teología bíblica más completo hoy

Otros diccionarios EP:

- Nuevo diccionario de Espiritualidad, S. De Fiores, T. Goffi y equipo. 1.472 págs. 6.000 ptas.
- Diccionario de Sociología, F. Demarchi, A. Ellena y equipo. 1.840 págs. 7.775 ptas.
- Nuevo diccionario de Liturgia, D. Sartore, A. M. Triacca y equipo. 2.144 págs. 8.500 ptas.
- Nuevo diccionario de Mariología, S. De Fiores, Salvatore Meo y equipo. 2.128 págs. 8.500 ptas.
- Diccionario de Ciencias de la Educación, G. Flores D'Arcais, I. G. Zuloaga y equipo. 1.872 págs. 9.250 ptas.
- Diccionario de Ciencias y Técnicas de la Comunicación, Ángel Benito y equipo. 1.376 págs. 8.500 ptas.
- Diccionario enciclopédico de Teología Moral, R. Rossi, A. Valsecchi y equipo. (Agotado.)

En preparación: Nuevo diccionario de Teología Moral, dirigido por F. Compagnoni, G. Piana y S. Privitera.

**EDICIONES
PAULINAS**

Protasio Gomez. 15 - 28027 MADRID
Tel.: (91) 742 05 50 - Fax: (91) 742 57 23 - Telex: 41.872 EPSSP-E
Via Laietana. 38 - 08003 BARCELONA
Tel. y fax: (93) 268 37 30